

การส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน
สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น

นางสาวปริณุต ไชยนิชัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2555
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

ENHANCEMENT OF CAREER AWARENESS USING PODCASTS WITH METACOGNITIVE
STRATEGIES FOR VISUALLY IMPAIRED SIXTH GRADE STUDENTS

Miss Parinut Chaiyanich

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program
in Educational Technology and Communications
Department of Educational Technology and Communications
Faculty of Education
Chulalongkorn University
Academic Year 2012
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์

ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียน

ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น

โดย

นางสาวปริณุต ไชยนิชัย

สาขาวิชา

เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปราวีณยา สุวรรณณัฐโชติ

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชนิตา รักษ์พลเมือง)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ใจทิพย์ ณ สงขลา)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปราวีณยา สุวรรณณัฐโชติ)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิธิวัฒน์ เมฆขจร)

ปริณุต ไชยนิชัย : การส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์
เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น.

(ENHANCEMENT OF CAREER AWARENESS USING PODCASTS WITH
METACOGNITIVE STRATEGIES FOR VISUALLY IMPAIRED SIXTH GRADE

STUDENTS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผศ.ดร.ปราวีณยา สุวรรณณัฐโชติ, 201 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อศึกษาระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่
ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน (2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตา
คอกนิชัน ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ของโรงเรียนสอนคนตาบอด กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ได้แก่ (1) พอดคาสต์ คลิปเสียงจำนวน 24 คลิปซึ่งเป็นเสียงสัมภาษณ์บุคคลตัวอย่างที่มีความบกพร่อง
ทางการเห็นในแต่ละกลุ่มอาชีพและเว็บไซต์เพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสำหรับเป็นคลังคลิป
เสียง (2) แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (3) แบบสัมภาษณ์ครูและนักเรียนต่อการส่งเสริมความ
ตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า (1) กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นทั้ง 10 คนมีระดับของ
การพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพที่เพิ่มสูงขึ้นโดยในมิติตนเองเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 14.6 มิติครอบครัว
และสังคมเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 12.6 มิติอาชีพเพิ่มสูงขึ้น ร้อยละ 9.4 (2) ครูและนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการเห็นมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสามารถช่วย
กระตุ้นให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเกิดความตระหนักรู้ในอาชีพเพิ่มขึ้นได้จริง ช่วยทำให้
บุคคลสามารถระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเองได้ ทั้งยังช่วยให้บุคคลได้สำรวจและ
เปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองกับสถานการณ์ในอาชีพการทำงานเพื่อจะได้รู้คุณค่าของการรู้
ความแตกต่างระหว่างชีวิตและสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน ทั้งยังช่วยสร้างแรงบันดาลใจและ
ความมั่นใจในการเลือกอาชีพในอนาคตได้ด้วย

ภาควิชา เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
ปีการศึกษา.....2555.....

5383357427 : MAJOR EDUCATIONAL TECHNOLOGY AND COMMUNICATIONS
KEYWORDS : PODCASTS/CAREER AWARENESS/SELF AWARENESS/VOCATIONAL
GUIDANCE/METACOGNITIVE STRATEGIES/SOCIAL LEARNING THEORY/ MODELING
PROCEDURES/VISUALLY IMPAIRED SIXTH GRADE STUDENTS

PARINUT CHAIYANICH : ENHANCEMENT OF CAREER AWARENESS USING
PODCASTS WITH METACOGNITIVE STRATEGIES FOR VISUALLY
IMPAIRED SIXTH GRADE STUDENTS.

ADVISOR : ASSOC. PROF. PRAWEEENYA SUWANNATTHACHOTE, Ph.D., 201 pp.

The purposes of this research were to study: (1) the level of improved career awareness of visually impaired sixth grade students before and after listening to podcasts using metaconitive strategies and (2) the opinions of teachers and visually impaired sixth grade students about the enhancement of career awareness after listening to podcasts using metacognitive strategies. The research was a population-based study at The school for The Blind. The samples were 10 visually impaired sixth grade students. The research instruments were: (1) podcasts that included 24 audio clips containing interviews with visually impaired role models in each occupational group, and a website for visually impaired people, (2) a Vocational Awareness Index, and 3) interview comment with; teachers and students giving their own opinions of using the podcasts with metacognitive strategies.

The research findings were as follows: (1) The samples were 10 visually impaired sixth grade students who had an increased level of career awareness. The largest improvements were self-awareness, family and social perspective, and career perspective (14.6 %, 12.6 %, and 9.4 % respectively) (2) Both teachers and visually impaired sixth grade students agreed that the podcasts with metaconitive strategies stimulated and increased visually impaired sixth grade students' career awareness by enabling them to identify their personality, interests and abilities; to explore and compare their skills in a professional work situation; to evaluate the difference between life and work in a professional situation; and to boost inspiration and confidence in their future career choices.

Department Educational Technology and Communications Student's Signature.....
Field of Study Educational Technology and Communications Advisor's Signature.....
Academic Year 2012.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจาก “ทุนอุดหนุนวิทยานิพนธ์สำหรับนิสิต” บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย งานทั้งหมดสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความเมตตากรุณาและเอาใจใส่เป็นอย่างดีจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปราวีณยา สุวรรณณัฐโชติ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสม นำไปสู่หัวข้อการวิจัย นอกจากนี้ท่านยังกรุณาให้คำปรึกษาด้วยความเข้าใจทั้งในและนอกเวลาตลอดการศึกษา ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ใจทิพย์ ณ สงขลา ประธานกรรมการสอบและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิธิพัฒน์ เมฆขจร กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่ามาให้คำแนะนำ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงในโอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่เคยได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ปลูกฝังทัศนคติที่ดีให้กับผู้วิจัยทั้งคณาจารย์จากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้รับความกรุณาเป็นอย่างมากจากน้องสรโรชา กิตติสิริพันธุ์ คุณชัชยา อินทสร้อย และบุคคลตัวแบบในแต่ละอาชีพ ผู้เปิดทางสว่างให้ผู้วิจัยได้สัมผัสโลกของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นอย่างลึกซึ้งและขอขอบพระคุณคณาจารย์ในโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ กลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่สละเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพและให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยเป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้ในโอกาสนี้

ขอขอบคุณ พี่ น้องผู้เป็นเพื่อนร่วมรุ่นและต่างรุ่นทุกท่านที่ได้เดินร่วมทางกันด้วยใจ ขอขอบคุณสถานีวิทยุแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย FM 101.5 MHz บ้านหลังยาวของผู้วิจัย อีกทั้งคณะผู้บริหารของสถานีฯ และพี่น้องผองเพื่อนผู้ให้ความช่วยเหลือและเป็นกัลยาณมิตรเนิ่นนาน ขอขอบคุณบาปที่กรุณาอยู่เป็นเพื่อนโดยไม่เคยหายไปไหนกลางทางตั้งแต่เริ่มเรียนวันแรก รวมถึงกำลังใจและมิตรไมตรีอันประเสริฐยิ่งจากพี่น้อง ชาย หญิงและสิ่งมีชีวิตที่เกี่ยวข้องที่ไม่สามารถเอ่ยนามในที่นี้ได้หมดที่กรุณาส่งพลังใจ

ส่วนที่ดีและมีคุณค่าของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่คุณแม่มาลีรัตน์ คุณพ่อเตี้ยง น้องภาณุศักดิ์ ไชยนิษฐ์ คุณสุชาติ ปรีชานุกูล บาลี ปรีชานุกูลและsinkumie

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญแผนภาพ.....	ฉ
สารบัญแผนภูมิ.....	ค
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามวิจัย.....	7
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	7
1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
1.6 คำอธิบายกรอบแนวคิดในการวิจัย.....	10
1.7 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	12
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	14
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	15
2.1 เมตาคอกนินซ์.....	16
2.2 พอดคาสต์.....	22
2.3 ความตระหนักรู้ในอาชีพและทฤษฎีพัฒนาการด้านอาชีพ.....	25
2.4 ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น.....	43
2.5 การพัฒนาเว็บไซต์ที่ทุกคนเข้าถึงได้.....	51
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	55
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	55
3.2 เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือการวิจัย.....	55
3.3 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือการวิจัย.....	56
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	90
3.5 สรุปการรวบรวมข้อมูล.....	97
3.6 การตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูล.....	98

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	101
4.1	ผลการศึกษาระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ.....	102
4.2	ผลการศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพ.....	123
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	126
5.1	สรุปผลการวิจัย.....	127
5.2	อภิปรายผลการวิจัย.....	129
5.3	ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้.....	137
5.4	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	138
	รายการอ้างอิง.....	140
	ภาคผนวก.....	148
	ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	149
	ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างรายบุคคล.....	151
	ภาคผนวก ค แบบบันทึกผลการวัดและพัฒนาระดับความตระหนักรู้ในอาชีพ.....	172
	ภาคผนวก ง ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบเจาะลึกรายบุคคล.....	175
	ภาคผนวก จ ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	186
	ภาคผนวก ฉ ผลการตรวจสอบคุณภาพ.....	196
	ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	201

สารบัญตาราง

	หน้า	
ตารางที่ 2.1	ผลสรุปการสังเคราะห์เมตาคอกนินชัน.....	21
ตารางที่ 2.2	เส้นทางการแนะแนวอาชีพตามกรอบแนวคิดที่ใช้ในรัฐเท็กซัส.....	27
ตารางที่ 2.3	แนวคิดเรื่องการแนะแนวอาชีพที่รัฐโอไฮโอ.....	28
ตารางที่ 2.4	แนวคิดเรื่องการแนะแนวอาชีพที่รัฐโอเรกอน.....	29
ตารางที่ 2.5	แนวคิดเรื่องการแนะแนวอาชีพที่รัฐแคลิฟอร์เนีย.....	30
ตารางที่ 2.6	สรุปขั้นตอนการเรียนรู้ด้านอาชีพ.....	31
ตารางที่ 2.7	ผลสรุปการสังเคราะห์ความตระหนักในอาชีพ.....	41
ตารางที่ 2.8	ตารางสังเคราะห์แบบวัดความตระหนักในอาชีพ.....	42
ตารางที่ 2.9	ข้อมูลการจัดการศึกษาให้แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น.....	46
ตารางที่ 2.10	ผลสรุปความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในอาชีพและเมตาคอกนินชัน.....	54
ตารางที่ 3.1	ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนินชันกับแนวคำถามในสัปดาห์ที่ 1.....	57
ตารางที่ 3.2	ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนินชันกับแนวคำถามในสัปดาห์ที่ 2.....	58
ตารางที่ 3.3	ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนินชันกับแนวคำถามในสัปดาห์ที่ 3.....	59
ตารางที่ 3.4	ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนินชันกับแนวคำถามในสัปดาห์ที่ 4.....	60
ตารางที่ 3.5	รายละเอียดของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นต้นแบบ.....	68
ตารางที่ 3.6	ตัวอย่างบทบาทสมมุติ.....	71
ตารางที่ 3.7	ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับการผลิตรายการวิทยุ.....	80
ตารางที่ 3.8	ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับการพัฒนาเว็บไซต์.....	81
ตารางที่ 3.9	ประเด็นการปรับปรุงหลังการให้ผู้ที่มีความบกพร่อง ทางการเห็นทดลองใช้เว็บ.....	83
ตารางที่ 3.10	โครงสร้างแบบสำรวจความตระหนักในอาชีพ.....	84
ตารางที่ 3.11	โครงสร้างแบบสำรวจความตระหนักในอาชีพแบบละเอียด.....	85
ตารางที่ 3.12	ประเด็นการปรับปรุงหลังการนำไปทดสอบกับนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการเห็น.....	87
ตารางที่ 3.13	ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับการพัฒนาแบบสัมภาษณ์.....	88
ตารางที่ 3.14	ขั้นตอนการดำเนินงาน.....	89
ตารางที่ 3.15	วิธีดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	97
ตารางที่ 3.16	ตัวอย่างการแปลผลพัฒนาการ.....	100
ตารางที่ 4.1	จำนวนร้อยละของข้อมูลสถานภาพนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น.....	102
ตารางที่ 4.2	ผลของความตระหนักในอาชีพที่มีต่อความคาดหวังต่ออาชีพในฝันของตนเอง หลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนินชัน.....	105

ตารางที่ 6.10	ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 10171
ตารางที่ 6.11	แบบบันทึกผลการวัดระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ173
ตารางที่ 6.12	แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ190
ตารางที่ 6.13	ผลการตรวจสอบคุณภาพของคำถามในบทสัมภาษณ์ ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันโดยผู้เชี่ยวชาญ197
ตารางที่ 6.14	ผลการตรวจสอบคุณภาพแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ เพื่อนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นโดยผู้เชี่ยวชาญ198

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 เนื้อหาเรื่องความตระหนักรู้ในอาชีพจากการสังเคราะห์.....	8
ภาพที่ 1.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
ภาพที่ 2.1 เว็บไซต์ที่ให้บริการพอดคาสต์ให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น.....	24
ภาพที่ 2.2 ขั้นตอนอาชีพศึกษา (Career Education).....	26
ภาพที่ 2.3 การจัดการศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพจำแนกตาม ตามน้ำหนักการให้ความรู้และระดับชั้น.....	32
ภาพที่ 2.4 ภาพรวมที่น่าสนใจของโรงเรียนในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อการประกอบอาชีพ.....	33
ภาพที่ 2.5 Holland Code.....	37
ภาพที่ 3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนิชันข้อที่ 1 และความตระหนักรู้ในอาชีพ.....	62
ภาพที่ 3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนิชันข้อที่ 2 และความตระหนักรู้ในอาชีพ.....	63
ภาพที่ 3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนิชันข้อที่ 3 และความตระหนักรู้ในอาชีพ.....	64
ภาพที่ 3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนิชันข้อที่ 4 และความตระหนักรู้ในอาชีพ.....	65
ภาพที่ 3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนิชันข้อที่ 5 และความตระหนักรู้ในอาชีพ.....	66
ภาพที่ 3.6 ขั้นตอนการพัฒนารายการวิทยุ.....	78
ภาพที่ 3.7 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในสัปดาห์ที่ 1.....	92
ภาพที่ 3.8 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในสัปดาห์ที่ 2.....	93
ภาพที่ 3.9 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในสัปดาห์ที่ 3.....	94
ภาพที่ 3.10 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในสัปดาห์ที่ 4.....	95
ภาพที่ 3.11 การจัดการทดลอง.....	96
ภาพที่ 3.12 รูปแบบของการประเมินพัฒนาการ.....	100
ภาพที่ 3.13 การแปลผลคะแนนพัฒนาการของบุญทอง บุญทวี.....	102
ภาพที่ 6.1 เว็บไซต์ที่เก็บพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน.....	190
ภาพที่ 6.2 วิธีคลิกเพื่อฟัง.....	191
ภาพที่ 6.3 รูปแบบการรับฟัง.....	191

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การออกกฎหมายเฉพาะ พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 ได้นำความภาคภูมิใจมาสู่ผู้พิการและผู้เกี่ยวข้องเป็นอย่างมาก (ประหยัด ทรงคำ, 2551) ซึ่งก่อนหน้านี้มีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มาตรา 10 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวด 2 ว่าด้วยเรื่องสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา โดยได้บัญญัติไว้ว่าการจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพหรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาสควรจัดให้มีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือเมื่อพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542)

ข้อมูลจากกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในปี 2555 ได้ระบุว่าขณะนี้ยังมีหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และรัฐวิสาหกิจจำนวนมากที่ยังไม่เข้าใจกฎหมายการจ้างงานคนพิการ ในหน่วยงานภาครัฐของไทยมีข้าราชการทั้งสิ้น 1,300,000 คน ซึ่งตามกฎหมายต้องจ้างคนพิการเข้าทำงาน 13,000 คน แต่กลับพบว่าในหน่วยงานราชการมีการจ้างงานคนพิการเพียง 500 คนเท่านั้น ซึ่งต่ำกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้มาก (ชีวิตคุณภาพ, 2555) นอกจากนี้จากผลสำรวจจำนวนประชากรที่พิการทั่วราชอาณาจักรใน พ.ศ. 2550 รวม 1,871,860 คนพบว่าประชากรที่ได้รับการส่งเสริมด้านอาชีพหรือการจัดหางานจากรัฐจากทั้งหมด 18,781 คนมีเพียง 776 คนเท่านั้นที่ได้รับการจัดหางานให้ทำในสถานประกอบการ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2550) ซึ่งในที่นี่ได้รวมถึงคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นด้วย ทั้งนี้เพราะผู้จ้างงานส่วนใหญ่ยังขาดความมั่นใจและยังคงมีความเชื่อว่าคนพิการคือคนไร้ความสามารถหรือมีความสามารถที่จำกัด

จากการคาดหมายของ Thylefors (1992 Quoted in Pillar, 1995 อ้างถึงในทรงพันธ์ เจริมประยงค์, 2546) พบว่ามีคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นประมาณ 40 ล้านคนทั่วโลก ในขณะที่ร้อยละ 65 ของคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นทั่วโลกเป็นคนเอเชียและในประเทศไทยมีจำนวนประชากรที่มีความบกพร่องทางการเห็นจำนวนทั้งสิ้น 543,331 คน คิดเป็นร้อยละ 40 ของประชากรพิการทั้งหมด ทั้งนี้ยังไม่รวมถึงจำนวนที่ยังไม่ได้ลงทะเบียนไว้ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2550) และแม้ว่าจะมีหน่วยงานของรัฐและเอกชนต่างช่วยกันระดมสรรพกำลังให้ความสนใจด้านสวัสดิการของคนพิการมากขึ้นแล้วก็ตาม แต่ด้วยเหตุที่ว่าคนไทยส่วนใหญ่ยังมีความเชื่อว่าคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นไม่มีความสามารถที่จะประกอบอาชีพใดได้ที่พอจะทำได้ก็มีเพียงแต่การขายสลากกินแบ่ง

รัฐบาลเป็นหมอนวดแผนโบราณเป็นหมอดูหรือขอทานเลี้ยงชีวิตไปวันๆ จึงทำให้คนที่มีความบกพร่องทางการเห็นหลายคนถูกแยกตัวออกจากสังคม (Exclusion) และขาดโอกาสในการเข้าถึงบริการทางสังคม ซึ่งในความเป็นจริงแล้วคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นก็เหมือนคนปกติทั่วไปที่ยังคงมีความต้องการมีส่วนร่วมในสังคมอยู่ ยังต้องการมีการศึกษามีอาชีพและต้องการยืนหยัดได้ด้วยตนเอง ดังที่นักเขียนสตรีผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นท่านหนึ่งได้เคยกล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า แม้พวกเขาจะมองไม่เห็นอะไรแต่ที่สามารถทำอะไรต่างๆ ได้นั้นก็เพราะยังมีมือทั้งสองข้างอยู่ ซึ่งสองมือนี้เองจะเปรียบเสมือน “ตาสำรอง” ที่สำคัญที่สุดในชีวิตของคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเพราะต้องคอยสัมผัสและเรียนรู้ว่าสิ่งที่สัมผัสนั้นคืออะไร เช่นการประดิษฐ์งานฝีมือชิ้นเล็กๆ หรือแม้กระทั่งการสนเข็มด้วยตนเอง คนที่มีความบกพร่องทางการเห็นก็สามารถทำได้เพราะปลายนิ้วมือมีประสาทที่มีความรู้สึกเป็นพิเศษ ดังนั้นการสอยผ้า เย็บเสื้อผ้า ประดิษฐ์ดอกไม้ ถักเส้นจึงไม่ใช่เรื่องยากนักสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่มีความสามารถเฉพาะตัว (นฤมล จันทชากุล, 2541 อ้างถึงในจันทิมา เจริญสุภกร, 2549) ข้อความดังกล่าวนี้สอดคล้องกับที่สมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทยได้เคยให้ไว้เป็นอย่างดี โดยได้บอกว่าผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นคือคนปกติธรรมดาที่สายตามองไม่เห็นหรือมองเห็นได้จำกัด นอกเหนือไปจากนี้แล้วคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นก็ไม่ได้แตกต่างไปจากบุคคลทั่วไปเลย (จันทิมา เจริญสุภกร, 2549)

อย่างไรก็ตาม การจะแก้ความเชื่อของบุคคลเรื่องความสามารถของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นนั้นคงเป็นเรื่องยากยิ่งนักที่จะทำ นิสิตคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้เคยเล่าถึงประสบการณ์เมื่อครั้งยังเป็นนักเรียนว่า ในตอนนั้นเธอเองก็ท้อแท้และคิดวางแผนอาชีพในอนาคตไม่ได้เลยจนกระทั่งได้มีโอกาสรับรู้ข้อมูลอาชีพและประสบการณ์จากการบอกเล่าของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นรุ่นพี่ ทำให้เธอมีความมั่นใจและแรงบันดาลใจในการประกอบอาชีพด้วยการพึ่งพาตนเองขึ้นมาก (สโรชา กิตติสิริพันธ์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2554) ความมั่นใจและแรงบันดาลใจที่ว่านี้สอดคล้องกับผลของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาเป็นอย่างดี (Bandura, 1986) ที่ได้กล่าวว่าการกระตุ้นให้บุคคลเห็นคุณค่าของตนเองสามารถทำได้ด้วยวิธีการให้สัมผัสประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience) โดยเมื่อบุคคลได้สัมผัสกับตัวอย่างพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่มีลักษณะคล้ายกับตนเอง กระทำพฤติกรรมแล้วได้รับผลสำเร็จจะทำให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น นอกจากนี้สโรชายังได้ค้นพบว่าสิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นไม่ได้รับข้อมูลอาชีพ แต่อยู่ที่การได้รับข้อมูลอาชีพที่เหมาะสมกับตัวเองหรือไม่ต่างหาก สิ่งที่ยากรู้ไม่ใช่ว่ามีอาชีพไหนบ้างในโลก แต่พวกเขาแค่อยากรู้ว่ามีอาชีพไหนที่มีคนที่บกพร่องทางการเห็นทำได้ในสังคมไทยบ้าง ทั้งนี้ก็เป็นเพราะในความเป็นจริงแล้วโลกของคนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ความมั่นใจและความเชื่อมั่นเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด หากทำให้พวกเขารู้จักและเข้าใจความสัมพันธ์ของความสามารถที่มีอยู่ในตนเองกับความเป็นจริงในอาชีพ สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาโดยอัตโนมัติก็คือพวกเขาจะมีความมั่นใจและความเชื่อมั่นที่จะมีชีวิตอยู่ด้วยอาชีพที่พวกเขาเลือกแล้วอย่างมีความสุขได้ด้วยตัวเอง (สโรชา กิตติสิริพันธ์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2554)

โดยสรุปแล้วสิ่งที่ทำได้และควรริบทำคือการช่วยเปิดโลกทัศน์ของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้กว้างไกลขึ้นด้วยข้อมูลด้านอาชีพ เพื่อให้พวกเขารู้จักตนเองและโลกของงานอาชีพอย่างกว้างๆ ก่อนที่จะต้องเลือกเส้นทางอนาคต เนื่องจากการเลือกเส้นทางหรืออนาคตของ

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นนั้นมีความแตกต่างจากนักเรียนที่มีสายตาทึบอยู่มาก นักเรียนที่มีสายตาทึบจะถูกกระตุ้นให้เลือกตั้งตั้งแต่ช่วงมัธยมศึกษาแต่สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นความตื่นตัวนั้นจะต้องเกิดเร็วกว่ามาก โดยจำเป็นต้องเริ่มตั้งแต่ก่อนจบประถมศึกษาปีที่ 6 เลยทีเดียว เนื่องจากเป็นช่วงที่พวกเขาจะต้องเลือกแล้วว่าเมื่อจบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว พวกเขาจะเลือกเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นด้วยการเรียนร่วม (Integrated Study) หรือเลือกที่จะไม่เรียนต่อแต่ไปฝึกอาชีพในศูนย์ฝึกอาชีพของคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเช่น ศูนย์สามพรานหรือศูนย์พ่อชาน เป็นต้น มีหลายคน que เลือกไปฝึกอาชีพเลย เพราะมีปัญหาทางการเงิน ทางบ้านไม่มีเงินส่งให้เรียนต่อ แต่อีกหลายคนก็เลือกเนื่องจากไม่รู้ว่าจะเรียนเพื่อประกอบอาชีพอะไร ไม่รู้ว่าคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะทำงานอะไรได้ บ้างก็ได้รับความเข้าใจจากคนในครอบครัวว่าคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นประกอบอาชีพอะไรไม่ได้ ควรไปฝึกอาชีพในศูนย์ฝึกอาชีพจะทำให้เชี่ยวชาญงานฝีมือและเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานมากกว่าการไปนั่งเรียนต่อแบบไม่รู้อนาคต ส่วนคนที่เลือกเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นด้วยการเรียนร่วม บ้างก็ให้เหตุผลว่าทางบ้านสนับสนุนให้เรียนต่อ เพราะสมาชิกในบ้านเลือกเรียนต่อกันทุกคน (สรโรชา กิตติสิริพันธ์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2554)

นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศไทยซึ่งสวนทางกับสิ่งที่เกิดขึ้นในต่างประเทศเป็นอย่างมาก เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความสามารถของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นในต่างประเทศกลับเป็นเรื่องที่ไม่มีข้อจำกัดใดๆ ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่นั่นมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างไม่ถูกปิดโอกาสและเมื่อจบการศึกษาก็ล้วนสามารถหาอาชีพต่างๆ ทำได้อย่างไม่ถูกปิดกั้นเช่น นักกฎหมาย ทนายความ นักดนตรี ครู นักกีฬา ต่างจากสถานประกอบการหลายแห่งในประเทศไทย และด้วยเหตุที่ไม่ค่อยมีใครพูดถึงเรื่องนี้จึงทำให้ไม่มีกระบวนการสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพที่ส่งเสริมให้คนที่มีความบกพร่องทางการเห็นในประเทศไทยได้ตระหนักรู้ในอาชีพอย่างจริงจังเช่นในต่างประเทศ (สรโรชา กิตติสิริพันธ์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2554)

เรื่องการสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) นั้นโบรลินและกายเบอร์ (Brolin and Gysber, 1979) นักแนะแนวอาชีพได้สรุปไว้ว่าเป็นช่วงสำคัญและเป็นจุดเริ่มต้นของพัฒนาการทางอาชีพ ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องช่วยส่งเสริมให้บุคคลรู้จักตนเองก่อนและนำไปสู่การพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง พัฒนาทัศนคติที่ดีในเรื่องอาชีพ ทั้งนี้จะต้องพัฒนาไปพร้อมๆ กับความรู้คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน รู้ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิด และได้รู้ถึงคุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงานด้วย ส่วนเอ็ดวินและสแตนเลย์ (Edwin and Stanley, 1979) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้อย่างน่าสนใจเช่นกันโดยได้เน้นว่าความตระหนักรู้ในอาชีพจะทำให้บุคคลตระหนักได้ว่างานสัมพันธ์กับชีวิตอย่างไรและรู้ถึงความจำเป็นที่มนุษย์ทุกคนต้องประกอบอาชีพ ซึ่งบุคคลควรได้เริ่มรู้จักใช้ความคิดอย่างเข้าใจในเรื่องอาชีพเพื่อส่งเสริมให้มีพัฒนาการทางความรู้ ความคิด ความสนใจและทัศนคติรวมถึงค่านิยมที่มีต่ออาชีพด้วย นอกจากนี้ข้อดีของความตระหนักรู้ในอาชีพยังส่งผลให้บุคคลมีแนวทางในการตัดสินใจเลือกอาชีพได้ ด้วยการรับรู้ทุกอย่างจากความจริงและสิ่งต่างๆ รอบตัว ซึ่งผู้ที่มีบทบาทนี้ทอมสัน (Thompson, 1973) เชื่อว่าเป็นผู้ปกครอง กลุ่มเพื่อน ครู หรือชุมชนที่อยู่รอบตัวของบุคคลนั่นเอง ที่สำคัญความตระหนักรู้ในอาชีพยังเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้กับบุคคลตั้งแต่อายุยังน้อยด้วย ซึ่งเรื่องนี้วอลคีรี เปาโรหิตย์ (2528)

ได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนในแผนภูมิแสดงขั้นตอนการจัดอาชีพศึกษา โดยจัดให้ลำดับขั้นสำนึกถึงเรื่องอาชีพหรือความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) อยู่ในขั้นแรกของระดับชั้นเรียนคือประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 โดยได้ย้ำว่าเป็นวัยที่เหมาะสมสำหรับการสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) มากที่สุด แผนภูมิดังกล่าวมีเนื้อหาคล้ายกับทฤษฎีด้านอาชีพ (Super, 1963) ที่ยืนยันว่าช่วงอายุนี้ถูกจัดให้เป็นช่วงเวลาที่บุคคลกำลังพัฒนาความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเอง การพัฒนาความสามารถและความสนใจ (Growth Stage) มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาความคิดเรื่องอาชีพด้วย สิริพันธ์ สุวรรณมรรคา, ชญาพิมพ์ อุสาโทและปราวีณยา สุวรรณณัฐโชติ (2554) ได้ร่วมกันสนับสนุนแนวคิดนี้เช่นกัน โดยระบุว่ากลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง 6 นี้จัดเป็นช่วงวัยที่สามารถเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น เรียนรู้จากเรื่องใกล้ตัว และจากสื่อต่างๆ ได้มาก ซึ่งสามารถเชื่อมโยงอาชีพต่างๆ ให้เห็นถึงความสำคัญของระบบสังคมได้ จึงเหมาะที่จะเป็นช่วงเวลาแห่งการแนะนำและสร้างความรู้ความเข้าใจต่อการศึกษากับการประกอบอาชีพได้ในทั้ง 4 ชั้นของแนวคิดอันได้แก่ 1) ความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) 2) ความเข้าใจในอาชีพ (Career Orientation) 3) การสำรวจอาชีพ (Career Exploration) และ 4) การเตรียมการสู่อาชีพ (Career Preparation)

แนวความคิดทั้งหมดนี้เป็นไปในทำนองเดียวกันกับแนวคิดเรื่องการแนะแนวอาชีพที่รัฐโอเรกอน (Career Education Concept OREGON) ที่นั่นได้มีการจัดกิจกรรมแนะแนวอาชีพให้ผู้เรียนตั้งแต่อายุน้อยเช่นกัน เริ่มที่ระดับชั้นอนุบาลเลยทีเดียว โดยมีรายละเอียดของกิจกรรมคือให้นักเรียนชั้นอนุบาล 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 ได้สำรวจโลกอาชีพและเห็นความสำคัญของช่องทางโอกาสจากคลังอาชีพที่ได้สำรวจมา เพื่อให้ตนเองเห็นคุณค่าของศักยภาพและความสนใจของตัวเอง โดยคำนึงถึงสังคมรอบข้าง การจัดกิจกรรมที่รัฐนี้จึงเน้นไปที่การสร้างความรู้ในอาชีพนอกห้องเรียนเช่นมีการจัดกิจกรรม “ไปทำงานกับพ่อแม่ของฉัน” (Went To Work With Parents) คือให้เวลานักเรียนหยุดเรียนหนึ่งวันเพื่อไปดูบทบาทของคุณพ่อคุณแม่หรือผู้ปกครองในเวลาทำงานและให้นำประสบการณ์ที่ได้พบเห็นมาแลกเปลี่ยนสนทนากับเพื่อนๆ ในชั้นเรียนเกี่ยวกับหัวข้อ “สำรวจอาชีพใกล้ตัว” หรือจัดกิจกรรมให้เชื่อมโยงกับผู้ประกอบการในท้องถิ่นเพื่อได้ไปสำรวจการทำงานในสถานการณ์จริงในระดับชั้นประถมศึกษามีการออกแบบโปรแกรมการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนภายใต้แนวคิดการศึกษาเพื่ออาชีพ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนทุกคนเห็นความสำคัญของการสำรวจโลกอาชีพ ด้วยการรับฟังประสบการณ์ตรงจากรุ่นพี่ที่จบการศึกษาไปแล้วและมาเล่าเรื่องราวชีวิตในสายอาชีพของตนเอง โดยจัดให้มีการสัมภาษณ์พูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์อย่างเป็นกันเอง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถวางแผนอาชีพได้ (Marland, 1974) ทั้งหมดนี้คือการสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพให้คนที่มีความพิการทางการเห็น สำหรับการสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่ผ่านมา จากการสำรวจพบว่ามีการเผยแพร่คู่มือที่สามารถทำให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้เข้าใจโลกอาชีพผ่านเว็บไซต์ชื่อว่า Career Information for the Blind and Visually Impaired หรือข้อมูลอาชีพเพื่อผู้พิการทางสายตาและผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยมีการจัดมุ่งหมายเพื่อให้ข้อมูลอาชีพกับครอบครัวและตัวของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้รู้คุณค่าในความสามารถของตนเองและที่สำคัญเพื่อสร้างแรงบันดาลใจเหมือนการจุดประกายให้มีฝันและคว้า

ผืนนั้นให้ได้ผ่านการแบ่งปันประสบการณ์ด้านอาชีพ (Career Profiles) จากเรื่องราวของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นเหมือนกัน (FightBlindness, 2000)

จะเห็นว่าสื่อที่เหมาะสมจะนำเสนอข้อมูลให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นนอกจากสื่อที่มีเสียงแล้ว ในปัจจุบันยังพบว่าโลกออนไลน์ก็เป็นอีกสื่อที่เข้าถึงผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้มากเช่นกัน มีข้อมูลว่าสื่อเสียงอีกประเภทหนึ่งที่ได้รับการใช้งานจากผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นอย่างกว้างขวางและช่วยกระตุ้นจินตนาการได้เป็นอย่างดีคือพอดคาสต์และผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่ใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเป็นประจำจะคุ้นเคยกับการเรียนรู้ผ่านสื่อนี้เป็นอย่างดี (ชัชยา อินทสร้อย, สัมภาษณ์, 6 กันยายน, 2554) พอดคาสต์ (Podcast) จึงจัดว่าเป็นเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นเป็นอย่างดี สื่อนี้ทำงานบนระบบอินเทอร์เน็ตและยินยอมให้ผู้ใช้ทั่วไปสมัครเพื่อรับ feed news ได้ ซึ่งเริ่มได้รับความนิยมประมาณปลายปี 2004 ที่ผ่านมา ตัว feed news นี้จะทำงานอัตโนมัติ เพื่อดาวน์โหลดไฟล์มัลติมีเดียต่างๆ เข้าสู่คอมพิวเตอร์ของผู้ใช้ ส่วนที่มาของคำว่า Podcasting นั้น เริ่มกำเนิดขึ้นตั้งแต่เดือนกันยายน ค.ศ.2004 โดยได้บัญญัติคำว่า POD (Personal On-Demand) หมายถึงอุปสงค์ส่วนบุคคล เมื่อรวมกับ Broadcasting หมายถึงการนำสื่อต่างๆ ให้มาอยู่ในรูปภาพและเสียง โดยไม่ขึ้นกับ format ของไฟล์ หรือ type ของไฟล์แต่อย่างใด นำมาเผยแพร่ให้บุคคลภายนอกได้ฟังโดยไม่จำเป็นต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ และเป็นเทคโนโลยีในการถ่ายทอดสัญญาณภาพและเสียงผ่านสื่อต่างๆ สามารถโยกย้ายข้อมูลขนาดใหญ่ของภาพและเสียงนั้นๆ จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งระหว่างเครือข่ายชนิดต่างๆ ได้ ข้อดีของพอดคาสต์อยู่ที่ความเรียบง่าย ไม่ว่าจะเป็นการใช้งานที่ง่าย เรียนรู้ง่าย ไม่จำกัดเรื่องเวลาในการศึกษาเพราะสามารถดาวน์โหลดมาเก็บไว้ใช้งานเมื่อไรที่ต้องการก็ได้ (Educause, 2005) มีงานวิจัยเรื่องโครงสร้างของพอดคาสต์เพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นของ Claudia, Marina, Barbara and Giulio (2011) ที่ได้ยืนยันอย่างหนักแน่นว่าโครงสร้างของพอดคาสต์ที่ไม่ซับซ้อนใช้งานง่าย จะมีประโยชน์อย่างมากต่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ทั้งนี้อาจไม่จำเป็นต้องสวยงามก็ได้

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งของพอดคาสต์คือสามารถทำให้เกิดภาพในใจของผู้ใช้ได้ ซึ่งสอดคล้องกันกับหัวใจของการเรียนรู้ของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่ขึ้นอยู่กับจินตนาการให้เห็นภาพในใจ กระบวนการดังกล่าวจึงจำเป็นที่จะต้องอาศัยระยะเวลาในการทบทวนและแปลความมากกว่าคนที่มีสายตาปกติ คุณสมบัติของพอดคาสต์เอื้อประโยชน์นี้ให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น เพราะด้วยคุณลักษณะที่เป็นได้ทั้งออนไลน์และออฟไลน์ ไม่มีปัจจัยด้านเวลามาเป็นตัวเร่งให้ผู้ต้องรีบเรียนรู้ จึงอาจจะสรุปลักษณะสำคัญของพอดคาสต์ได้อีกข้อว่าเป็นเครื่องมือที่ใช้เสียงในการสร้างวิธีการหรือกระบวนการหรือรูปแบบใดๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยภาพในใจของตนเองและด้วยวิธีการนั้นๆ จะสอดคล้องกับธรรมชาติของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นและเอื้อให้เกิดความตระหนักในอาชีพได้

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าหากนำเทคโนโลยีการศึกษา (พอดคาสต์) เข้าผสมผสานกับทฤษฎีความตระหนักในอาชีพ ด้วยความหวังที่จะกระตุ้นให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้รับการต่อยอดความรู้ด้านอาชีพศึกษา จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีกลยุทธ์หนึ่งเข้าช่วยสร้างให้บุคคลได้เห็นคุณค่าของสิ่งหนึ่งด้วยวิจาร์ณญาณของตนเอง จากการศึกษาค้นคว้าพบว่าสิ่งนี้ถูกรวมอยู่ในนิยามของ “เมตาคอกนิชัน” มีความหมายว่าความรู้และความสามารถของตนเองในอันที่จะ

เข้าใจควบคุมและจัดการกับกระบวนการทางพุทธิปัญญาของตนเองได้ Derry and Murphy (1986) อธิบายความหมายของเมตาคอกนิชันในทำนองเดียวกันด้วยว่าเป็นการที่ผู้เรียนมีสติและมีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง พร้อมกับมีความสามารถและแนวโน้มที่จะควบคุมกระบวนการเหล่านั้นในขณะที่เรียนรู้ได้ ซึ่ง Flavell (1985) ได้สรุปอย่างชัดเจนขึ้นว่าความรู้ในเมตาคอกนิชันคือส่วนของความรู้ที่บุคคลสะสมไว้ในระบบความจำระยะยาว เป็นการที่บุคคลรู้ว่าตนเองนั้นรู้อะไร และจะบรรลุเป้าหมายได้อย่างไร ซึ่งมีตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อความรู้ 3 ตัวแปรอันได้แก่ ตัวแปรด้านบุคคล ตัวแปรด้านงาน และตัวแปรด้านยุทธวิธี ตัวแปรเหล่านี้จะส่งผลทำให้บุคคลสามารถควบคุมและกำกับตนเองได้ รวมไปถึง Costa (1987) ก็มีหลักฐานมากพอสมควรที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลซึ่งคิดได้อย่างมีวิจารณญาณ มีความยืดหยุ่นและแลเห็นการณ์ไกล ตลอดจนคนที่ปรับประยุกต์ใช้ทักษะทางพุทธิปัญญาได้อย่างมีสตินั้น มักเป็นคนที่มีความสามารถทางเมตาคอกนิชันสูง

ในหลายเอกสารที่ผู้วิจัยได้ศึกษายังมีข้อมูลบ่งชี้ว่าความตระหนักรู้เป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ได้กับการเห็นคุณค่าในศักยภาพและความสนใจของตนเอง เสมือนเป็นผลลัพธ์ที่เกิดจากการใช้กลยุทธ์ใด กลยุทธ์หนึ่งเข้ามาเป็นตัวช่วยให้เกิดมีขึ้นมาได้ จากการศึกษาและสังเคราะห์ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับกลยุทธ์เมตาคอกนิชันจากแนวคิดของนักการศึกษาด้านเมตาคอกนิชันจำนวน 5 ท่าน (อ้างอิงตารางที่ 2.1 บทที่ 2) ผู้วิจัยพบกลยุทธ์เมตาคอกนิชันที่ควรนำมาใช้สร้างความตระหนักรู้ดังนี้ 1) กลยุทธ์ที่ช่วยให้บุคคลได้รับการเตรียมอารมณ์จากการแจ้งความจำเป็นของการเรียนรู้ทุกครั้งเพื่อช่วยจัดระบบความตั้งใจและอารมณ์ความรู้สึก 2) กลยุทธ์ที่ทำให้บุคคลได้รับการทบทวนข้อมูลด้วยการสรุปและจัดโครงสร้างใหม่จากการนำเสนอเนื้อหาและการถ่ายทอดผ่านถ้อยคำเพื่อไม่ให้ข้อมูลที่อยู่ในความจำระยะสั้นนั้นหายไป 3) กลยุทธ์ที่ทำให้บุคคลได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ ตลอดเวลาเพื่อกระตุ้นให้เกิดความใส่ใจในการเรียนรู้จากการวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ 4) กลยุทธ์ที่จะทำให้บุคคลได้รับข้อมูลที่มีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์กันจากการบูรณาการ สร้างเครือข่ายความรู้และจินตนาการเป็นระยะ เพื่อช่วยให้บุคคลเรียกคืนข้อมูลที่ได้รับไปง่ายยิ่งขึ้น 5) กลยุทธ์ที่ทำให้บุคคลได้รับการกระตุ้นที่หลากหลายและได้รับข้อมูลเพียงพอที่จะตัดสินใจความยากง่ายได้ เพื่อพิจารณาความสามารถของตนเอง จะเห็นว่าเมตาคอกนิชันเป็นกลยุทธ์ที่สามารถช่วยกระตุ้นผู้เรียนได้ ขึ้นอยู่ที่ว่าจะนำเมตาคอกนิชันมาปรับใช้ในรูปแบบใดเท่านั้น โดยกลยุทธ์ทั้งหมดนี้หลายงานวิจัยได้สรุปว่าจะสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักรู้ในเนื้อหาต่างๆ ได้ไม่ยาก ซึ่งที่ผ่านมามีหลายงานวิจัยที่พัฒนาผู้เรียนโดยการนำเมตาคอกนิชันมาเป็นกระบวนการเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษากระบวนการเมตาคอกนิชันผ่านการสื่อสารด้วยเว็บล็อกในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (อมรรัตน์ เฉงงามและปราวีณยา สุวรรณณัฐโชติ, 2551) การพัฒนากระบวนการบูรณาการทักษะการคิดในการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามทฤษฎีโครงสร้างความรู้และเมตาคอกนิชัน (จินดา ยัญทิพย์, 2547) การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชัน (สุภิสรา ทองโพธิ์และสถาพร ชันโต, 2550)

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้วิจัยเลือกกลยุทธ์เมตาคอกนิชันมาปรับใช้ในการผลิตพอดคาสต์ให้กลายเป็นสื่อเสียงที่สามารถนำเสนอข้อมูลอาชีพเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเกิดความตระหนักรู้ในอาชีพได้ โดยคาดว่างานวิจัยนี้จะประสบผลสำเร็จเช่นเดียวกับงานวิจัยอื่นที่

ทำการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ยกตัวอย่างเช่นโครงการวิจัยนำร่องวิธีการสอนแปรงฟันให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นอายุ 10-16 ปี ด้วยสื่อประสมที่ประกอบด้วยเทปเสียงและแบบฝึกจำลอง ผลการศึกษาพบว่าช่วยทำให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความรู้เพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก (อัมพูช อินทรประสงค์และคณะ, 2541) แนวคิดที่เกี่ยวข้องดังกล่าวทั้งหมดผสมผสานกับการเล็งเห็นความสำคัญของการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์ กระบวนการนำเสนอตัวแบบจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาของแบนดูราและกลยุทธ์เมตาคอกนิชันผนวกรวมเป็นกรอบแนวคิดพื้นฐานในการสร้างพอดคาสต์ที่บรรจุข้อมูลที่ช่วยส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพเพื่อนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ด้วยความหวังว่าผลของงานวิจัยนี้จะเป็นช่องทางหนึ่งในการช่วยเหลือและเผยแพร่โลกของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้สังคมเข้าใจและรับรู้ในวงกว้างต่อไป

คำถามวิจัย

1. พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันจะสามารถเพิ่มความตระหนักรู้ในอาชีพให้สูงขึ้นได้หรือไม่
2. ครูและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

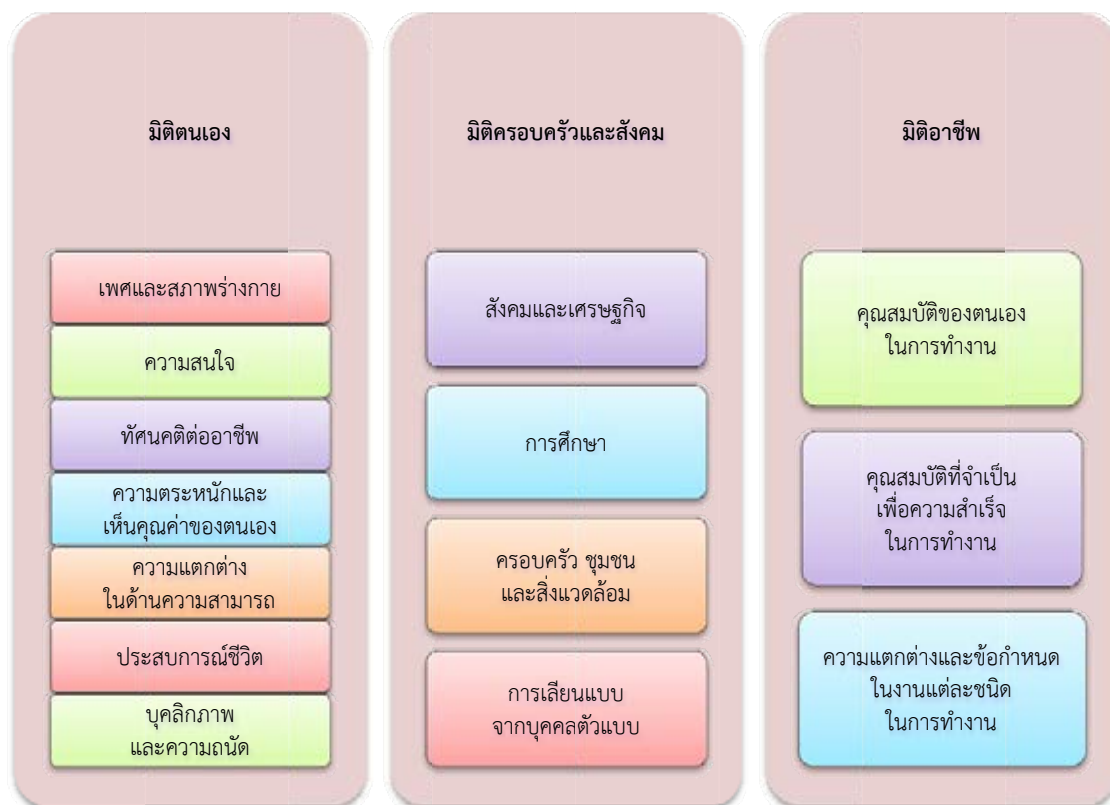
1. เพื่อศึกษาระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันเท่านั้น
2. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน และครูผู้สอนนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพจำนวน 3 คน
3. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

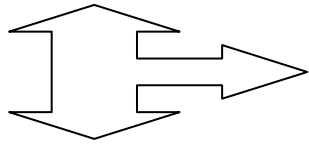
4. ระยะเวลาที่จะศึกษา ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้เวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 6 ครั้งต่อการเก็บข้อมูล 1 คน

5. เนื้อหาเรื่องความตระหนักรู้ในอาชีพจากการสังเคราะห์ (อ้างถึงตารางที่ 2.7 บทที่ 2) มี 3 มิติ 14 ด้าน ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 เนื้อหาเรื่องความตระหนักรู้ในอาชีพจากการสังเคราะห์ มี 3 มิติ 14 ด้าน

แนวคิดทฤษฎีด้านอาชีพ
 ทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์
 (Holland's Theory of Vocational Choice)
 โดยจอห์น แอล ฮอลแลนด์ ได้อธิบายทฤษฎีการเลือกอาชีพของบุคคลในปีค.ศ. 1959 ว่า "แบบฉบับของพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตน" (วัชร ทรัพย์มี, 2521) และผลการศึกษายังพบอีกว่า ในการเลือกอาชีพของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะเลือกจากลักษณะของตนเองและความรู้เกี่ยวกับอาชีพเป็นสำคัญ (จันทิมา เจริญสุภกร, 2549)

แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา
 กระบวนการเสนอตัวแบบ (Modeling Procedures) หรือการใช้เทคนิคเสนอตัวแบบนั้น หมายถึง กลยุทธ์ในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ โดยผู้ที่ต้องการจะเลียนแบบ อาจโดยการฟัง สังเกต หรืออ่านเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของบุคคล แล้วคำนวณเป็นข้อมูลเลียนแบบ และแสดงออกเป็นพฤติกรรมของตนเองต่อไป การเสนอตัวแบบเป็นเทคนิคที่พัฒนาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาของ Bandura (Bandura, 1977)

พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน (Podcast)
 ในงานวิจัยนี้หมายถึงการนำกลยุทธ์เมตาคอกนิชัน กลยุทธ์นี้ หมายถึง การตระหนักรู้ (Awareness) เกี่ยวกับความรู้และความสามารถของตนเอง เป็นการที่ผู้เรียนมีสติ และมีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง เมตาคอกนิชัน มีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อการสื่อสาร การโน้มน้าวด้วยวาจา ในงานด้านความเข้าใจในสิ่งที่ได้รับฟัง และเมื่อบุคคลมีเมตาคอกนิชัน จะสามารถคิดได้อย่างมีวิจารณญาณ มีความยืดหยุ่นและสังเกตเห็นการณ์ไกล ตลอดจนตระหนักรู้ถึงความสามารถของตนเอง (Derry and Murphy, 1986, Flavell (1985), Costa (1987) มาใช้ในการตั้งคำถามในบทวิทยุรูปแบบการนำเสนอรายการวิทยุเพื่อใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบทั้ง 6 กลุ่มอาชีพ มี 5 กลยุทธ์

ผลลัพธ์

ความตระหนักรู้ในตนเอง สู่ ความตระหนักรู้ในอาชีพ
 ความตระหนักในตนเอง (Self-Awareness) จะทำให้นักเรียนทุกคนมีแรงบันดาลใจที่จะสร้างฝันของตนเองให้สำเร็จ (Marland, 1974)
 ความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) หมายถึง การรู้จักตนเอง รู้จักโลกของงานอาชีพอย่างกว้างๆ ความสำคัญของอาชีพต่อสังคม และความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง ซึ่งจะสามารถทำให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทัศนคติ ความสนใจและความสามารถของตนเองได้ มีจุดมุ่งหมายดังนี้ 1) ระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเอง (Identifying) 2) ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองกับสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Exploring) 3) เห็นคุณค่าของการรู้ความแตกต่างระหว่างชีวิตและสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Evaluating) (Marland, 1974)
ผลลัพธ์ของความตระหนักรู้ในอาชีพ
 ความตระหนักรู้ในอาชีพ เมื่อเกิดขึ้นกับบุคคลใดแล้ว จะทำให้บุคคลนั้นรู้จักตนเอง และเห็นคุณค่าในตนเองด้วยการมีทัศนคติที่ดีในเรื่องอาชีพ ผลลัพธ์นี้อาจได้มาจากระบวนการสร้างให้บุคคลรู้คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน รู้ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิด และรู้ถึงคุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในอาชีพ (Brolin and Gysber, 1979)
การวัดความตระหนักรู้ในอาชีพ
 ผู้วิจัยใช้แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพที่ผู้วิจัยได้ปรับจากแบบสำรวจวัดความตระหนักรู้ในอาชีพ (Vocational Rating Scale หรือ VRS) และแบบสำรวจเพื่อวัดความตระหนักรู้ในอาชีพปรับจาก ปีติ วิทยการ (2537) ซึ่งพัฒนาจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (Vocational Awareness Index) ของลอร์เรนซ์ ซี เคอร์รี่ (Currie, 1975) แบบสำรวจในงานวิจัยครั้งนี้เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) จำนวนข้อคำถาม 30 ข้อ นำเสนอเนื้อหาเรื่องความตระหนักรู้ในอาชีพ 3 มิติ ได้แก่ มิติตนเอง มิติครอบครัว และมิติอาชีพ

ภาพที่ 1.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

คำอธิบายกรอบแนวคิดในการวิจัย

1. ทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์ (Holland's Theory of Vocational Choice)

Holland หรือ จอห์น แอล ฮอลแลนด์ (JOHN LEWIS HOLLAND) นักแนะแนวอาชีพ (CAREER COUNSELING) ชาวอเมริกันผู้ซึ่งคิดค้นทฤษฎีทางอาชีพที่เชื่อมโยงกับบุคลิกภาพได้เป็นคนแรกที่อธิบายทฤษฎีการเลือกอาชีพของบุคคลในปีค.ศ.1959 ว่าเป็นแบบฉบับของพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตนเองและผลการศึกษาก่อนหน้านี้ (John Maier, 1959) ยังพบอีกว่าในการเลือกอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น จะเลือกจากลักษณะบุคลิกภาพของตนเองและความรู้เกี่ยวกับอาชีพเป็นสำคัญ

แบบฉบับของพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ โดยมีหลักการว่า บุคคลจะเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตนเองและได้เน้นการที่บุคคลควรต้องรู้จักบุคลิกภาพของตนเองและมีความรู้เกี่ยวกับอาชีพ โดยฮอลแลนด์ได้แบ่งรูปแบบบุคลิกภาพของบุคคลที่สอดคล้องกับอาชีพต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกอาชีพของบุคคลมี 6 กลุ่มอาชีพดังต่อไปนี้

1. บุคคลที่ชอบกิจกรรมที่ต้องใช้พลังกล้ามเนื้อแต่หลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องสนทนากับสังคมหรือบุคคลอื่น (The Motoric Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพด้านกลไกกรรม เทคนิค ช่าง กีฬา

2. บุคคลที่ชอบกิจกรรมที่ต้องใช้ความคิดแก้ปัญหา มีลักษณะเป็นนักวิชาการเป็นอาชีพที่ต้องศึกษาค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ (Intellectual Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพนักวิทยาศาสตร์ แพทย์ นักคำนวณ นักเขียน

3. บุคคลที่ชอบสังคมกับบุคคลอื่น ชอบการสนทนา (The Social Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพนักสังคมสงเคราะห์ ครู นักแนะแนว นักจิตบำบัด

4. บุคคลที่ชอบทำตามระเบียบแบบแผน (The Conforming Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกงานด้านสารบรรณ เอกสาร เลขานุการ บรรณารักษ์

5. บุคคลที่มีลักษณะเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในตนเอง ชอบอาชีพที่ตนจะได้แสดงลักษณะของตน (The Persuasive Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพนักประชาสัมพันธ์ นักธุรกิจโฆษณา นักการเมือง

6. บุคคลที่ชอบความงาม รักศิลปะ (The Esthetic Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพด้านศิลปะ เช่น นักประพันธ์ ศิลปิน (วิชัย ทรัพย์มี, 2521)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา

กระบวนการเสนอตัวแบบ (Modeling Procedures) ในทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาหรือการใช้เทคนิคเสนอตัวแบบนั้นหมายถึง กลยุทธ์ในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ โดยผู้ที่ต้องการจะเลียนแบบ อาจโดยการฟัง สังเกต หรืออ่านเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของบุคคล แล้วคำนวณเป็นข้อมูลเลียนแบบและแสดงออกเป็นพฤติกรรมของตนเองต่อไป การเสนอตัวแบบเป็นเทคนิคที่พัฒนาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาของ Bandura ที่มีความเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์หรือความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองที่มีต่อพฤติกรรมที่แสดงออก เกี่ยวกับอิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อตัวผู้สังเกต (Bandura, 1977) มีดังนี้

1) การสร้างพฤติกรรมใหม่ เมื่อผู้สังเกตได้เห็น สังเกต รับฟัง หรืออ่านเรื่องราวที่สะท้อนให้รู้ถึงการกระทำของตัวแบบ ซึ่งผู้ที่ต้องการจะเลียนแบบไม่เคยรู้มาก่อน จะมีการซึมซับเก็บรวมข้อมูลนี้ในรูปของสัญลักษณ์และถ่ายทอดออกมาเป็นพฤติกรรมใหม่

2) การสร้างกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่ จะเกิดขึ้นในสภาพการณ์ที่ผู้สังเกตเห็นหรือรับรู้การกระทำของตัวแบบในลักษณะต่างๆ เช่น การตัดสินใจ รูปแบบทางภาษา เป็นต้น จากนั้นผู้สังเกตจะทดสอบการกระทำตามตัวแบบภายใต้สภาพการณ์ต่างๆ และถ้าการตอบสนองส่งผลทางบวก ผู้สังเกตจะรวมรูปแบบ ลักษณะของตัวแบบในรูปแบบต่างๆ แล้วนำมาสร้างเป็นกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่

3) การสอนความคิดและพฤติกรรมสร้างสรรค์ ตัวแบบจะช่วยสนับสนุนการพัฒนาในทางสร้างสรรค์ เพราะเมื่อมนุษย์เห็นตัวแบบกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง อาจทำให้นึกถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาผสานกับการกระทำของตัวแบบ ประยุกต์เป็นความคิดหรือพฤติกรรมใหม่ได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ยังมีจุดอ่อนสำหรับตัวแบบในเชิงสร้างสรรค์ หากไม่มีศักยภาพเพียงพอ หรือผู้สังเกตมีทักษะที่จำกัด พฤติกรรมเชิงสร้างสรรค์นี้ อาจไม่มีอิทธิพลมากพอที่จะให้ผู้สังเกตกระทำหรือเลียนแบบพฤติกรรมตามได้

4) การยับยั้งการกระทำ และความล้าอายที่จะกระทำ การได้เห็นตัวแบบถูกลงโทษ ผู้สังเกตย่อมมีความรู้สึกไม่อยากจะกระทำแบบตัวแบบนั้น ในทางตรงข้าม หากเห็นตัวแบบทำพฤติกรรมไม่ถูกต้องแต่ไม่ได้รับการลงโทษ ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำแบบตัวแบบ

5) การส่งเสริมการกระทำ ตัวแบบจะมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการกระทำทั้งที่เป็นทางบวกและทางลบ ดังนั้นการนำเสนอตัวแบบจำเป็นต้องมีความระมัดระวังอย่างยิ่งเพราะอาจมีผลต่อการเพิ่มพฤติกรรมทางลบได้

6) มีผลทางด้านอารมณ์ ตัวแบบมีผลต่ออารมณ์ นอกจากจะส่งผลต่อการกระทำตามตัวแบบแล้ว ยังมีผลทำให้อารมณ์ของผู้สังเกตรุนแรงเพิ่มขึ้นและกระตุ้นให้เกิดอารมณ์คล้ายตามไปด้วยได้

7) การชักจูงให้เกิดความต้องการกระทำตามตัวแบบ การกระทำใดที่คนให้คุณค่าและชื่นชมอยู่เสมอ การกระทำนั้นของตัวแบบ ย่อมส่งผลให้ผู้สังเกตกระทำตามได้เร็ว และได้ง่าย เพราะนอกจากจะทำให้ผู้สังเกตมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นภายในตัวเองแล้ว ยังทำให้สังคมนั้นมีการเปลี่ยนแปลงตามด้วย

3. รูปแบบการนำเสนอรายการวิทยุ

ผู้วิจัยใช้รูปแบบสัมภาษณ์ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะทำให้ผู้ฟังได้รับข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพนั้นๆ จากบุคคลที่ทำงานในสายอาชีพ แหล่งที่มาของข้อมูลทางอาชีพนี้ถูกเรียกว่า แหล่งต้นตอของข้อสนเทศทางอาชีพหรือแหล่งปฐมภูมิ (Primary Sources) มี 3 แหล่งได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพ ผู้ว่าจ้าง และองค์การหรือหน่วยงานของรัฐบาลที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการว่าจ้างแรงงาน ซึ่งถือเป็นแหล่งข้อมูลที่ดีที่สุด (จำเนียร ช่วงโชติ, วราวิรัตน์ รังคปรานีและสมัย จิตต์หมวด, 2524)

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) หมายถึง การส่งเสริมให้บุคคลเกิดการรู้จักตนเอง รู้จักโลกของงานอาชีพอย่างกว้างๆ ความสำคัญของอาชีพต่อสังคมและความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเองยังผลให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทัศนคติ ความสนใจและความสามารถของตนเองได้ ความตระหนักรู้ในอาชีพมีจุดประสงค์ดังนี้

1. ให้บุคคลสามารถระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเอง (Identifying)
2. ให้บุคคลได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองกับสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Exploring)
3. ให้บุคคลเห็นคุณค่าของการรู้ความแตกต่างระหว่างชีวิตและสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Evaluating)

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้วัดความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) ด้วยแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพที่ผู้วิจัยได้ปรับจากแบบสำรวจวัดความตระหนักรู้ในอาชีพ (Vocational Rating Scale หรือ VRS) และแบบสำรวจเพื่อวัดความตระหนักรู้ในอาชีพของปีติ วิทยาการ (2537) ซึ่งพัฒนาจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (Vocational Awareness Index) ของลอเรนซ์ อี เคอร์รี่ (Currie, 1975) แต่ผู้วิจัยนำมาปรับให้แต่ละข้อเป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของ Likert ซึ่งเป็นการจำลองสถานการณ์ในอาชีพว่าหากเขาหรือเธอต้องอยู่ในเหตุการณ์อาชีพนั้น ณ ขณะนั้น จะมีระดับความคิดเห็นอย่างไร เนื่องจากสอดคล้องกับแบบแผนงานวิจัยครั้งนี้ที่ต้องการวัดผลความเปลี่ยนแปลงหลายครั้ง อีกส่วนที่ถูกปรับคือการตัดข้อความในส่วนที่ไม่เหมาะสมกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นและลดจำนวนข้อคำถามลงเป็น 30 ข้อให้ตรงกับเนื้อหาเรื่องความตระหนักรู้ในอาชีพ 3 มิติ 14 ด้าน ในแต่ละมิติประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 10 ข้อดังนี้ *มิติตนเอง* ได้แก่ 1) เพศและสภาพร่างกาย 2) ความสนใจ 3) ทัศนคติต่ออาชีพ 4) ความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง 5) ความแตกต่างในด้านความสามารถ 6) ประสบการณ์ชีวิต 7) บุคลิกภาพและความถนัด *มิติครอบครัวและสังคม* ได้แก่ 1) สังคมและเศรษฐกิจ 2) การศึกษา 3) ครอบครัว ชุมชนและสิ่งแวดล้อม 4) การเลียนแบบจากบุคคลตัวแบบ *มิติอาชีพ* ได้แก่ 1) คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน 2) คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน 3) ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน

กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน หมายถึง วิธีที่เข้าไปช่วยพัฒนาบุคคลให้เกิดการคิดได้อย่างมีวิจารณญาณ มีความยืดหยุ่นและเล็งเห็นการณ์ไกล ตลอดจนคนที่ปรับประยุกต์ใช้ทักษะทางพุทธิปัญญาได้อย่างมีสติ นั่นมักเป็นคนที่มีความสามารถทางเมตาคอกนิชันสูง ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้สังเคราะห์กลยุทธ์เมตาคอกนิชันเพื่อนำมาใช้ในการตั้งคำถามสัมภาษณ์บุคคลตัวแบบที่มีความบกพร่องทางการเห็นเพื่อบรรจุเป็นคลิปเสียงในพอดคาสต์ รายการวิทยุที่ใช้รูปแบบสัมภาษณ์พูดคุยระหว่างผู้ดำเนินรายการกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบทั้ง 6 กลุ่มอาชีพที่แบ่งตามบุคลิกภาพของบุคคลตามทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์ (Holland's Theory of Vocational Choice)

กลยุทธ์เมตาคอกนิชันที่ได้สังเคราะห์มาใช้เป็นกรอบในการตั้งคำถามเพื่อสัมภาษณ์ข้อมูล อาชีพจากผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบทั้ง 6 กลุ่มอาชีพ กลยุทธ์เมตาคอกนิชันที่ได้สังเคราะห์ในงานวิจัยครั้งนี้มีดังนี้

1. ให้บุคคลได้รับการเตรียมอารมณ์จากการแจ้งความจำเป็นของการเรียนรู้ทุกครั้ง เพื่อช่วยจัดระบบความตั้งใจและอารมณ์ความรู้สึก
2. ให้บุคคลได้รับการทบทวนข้อมูลด้วยการสรุปและจัดโครงสร้างใหม่จากการนำเสนอเนื้อหาและการถ่ายทอดผ่านถ้อยคำ (สัมภาษณ์) ทันทที เพื่อไม่ให้ข้อมูลที่อยู่ในความจำระยะสั้นนั้นหายไป
3. ให้บุคคลได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ ตลอดเวลา เพื่อกระตุ้นให้เกิดความใส่ใจในการเรียนรู้จากการวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ
4. ให้บุคคลได้รับข้อมูลที่มีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์กันจากการบูรณาการ สร้างเครือข่ายความรู้ และจินตนาการเป็นระยะ เพื่อช่วยให้คุณเรียกคืนข้อมูลที่ได้รับไปง่ายยิ่งขึ้น
5. ให้บุคคลได้รับการกระตุ้นด้วยกลยุทธ์ที่หลากหลาย และได้รับข้อมูลเพียงพอที่จะตัดสินใจความยากง่ายได้ เพื่อพิจารณาความสามารถของตน (อ้างถึงตารางที่ 2.1 บทที่ 2)

บุคคลตัวแบบที่มีความบกพร่องทางการเห็น หมายถึง บุคคลที่เป็นตัวแบบในแต่ละกลุ่มอาชีพ โดยในพหุคศาสตร์ได้เรียกบุคคลตัวแบบทุกกลุ่มอาชีพว่า “รุ่นพี่ตัวแบบ” ทั้งนี้เพื่อสื่อสารกับกลุ่มตัวอย่างในระหว่างรับฟังพหุคศาสตร์ ข้อมูลที่ได้จากคำตอบของรุ่นพี่ตัวแบบในแต่ละกลุ่มอาชีพเป็นข้อมูลที่มาจากการถูกถามโดยคำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในการตั้งคำถาม ข้อมูลที่รุ่นพี่ตัวแบบตอบ จะเป็นตัวการสำคัญที่ไปกระตุ้นให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเกิดความตระหนักรู้ในอาชีพได้หลังรับฟังจบ เพราะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้รับฟังและสัมผัสประสบการณ์ (Vicarious Experience) ของรุ่นพี่ตัวแบบแต่ละกลุ่มอาชีพที่มาแล้วเรื่องราวตั้งแต่เมื่อครั้งที่ตัวเองยังเป็นเด็ก ยังไม่รู้ถึงความต้องการและสนใจของตนเอง จนกระทั่งค่อยๆ เติบโตและค่อยๆ ค้นพบความสนใจและความสามารถของตนเองที่นำไปสู่ความตระหนักรู้ในอาชีพในที่สุด

พหุคศาสตร์ หมายถึง เทคโนโลยีของสื่อชนิดหนึ่งบนระบบอินเทอร์เน็ตที่ทำให้สามารถดาวน์โหลดไฟล์มัลติมีเดียต่างๆ เข้าสู่คอมพิวเตอร์ได้ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของภาพหรือเสียงต่างๆ ไม่ขึ้นกับ format ของไฟล์หรือ type ของไฟล์แต่อย่างใด นำมาเผยแพร่ให้บุคคลภายนอกได้ฟังโดยไม่จำเป็นต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ข้อดีของพหุคศาสตร์อยู่ที่ความง่ายไม่ว่าจะเป็นใช้งานง่าย เรียนรู้ง่าย และที่สำคัญไม่จำกัดเรื่องระยะเวลาในการเรียนรู้เพราะสามารถดาวน์โหลดมาเก็บไว้ใช้งานเมื่อไรที่ต้องการก็ได้ พกพาสะดวก การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้พหุคศาสตร์เป็นสื่อที่ทำหน้าที่บรรจุไฟล์ข้อมูลอาชีพในรูปแบบคลิปเสียงรายการแนะนำอาชีพประจำปีแห่งอนาคต

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น คือนักเรียนที่มีระดับความบกพร่องทางการเห็นดังนี้

1. ตาบอดสนิท หมายถึง มองไม่เห็นเลยหรือถ้ามองเห็นก็จะเห็นแต่แสง
2. ตาเห็นเลือนราง หมายถึง มองระยะไกลไม่เห็นแต่ถ้าใกล้มากๆ ประมาณ 2 ฟุต (ครึ่งเมตร) จะมองเห็น แต่เป็นการมองเห็นเพียงรูปร่างเท่านั้นเช่น จำหน้าตาของผู้ยืนอยู่ข้างหน้าไม่ได้หรือเวลาอ่านหนังสือจะอ่านได้ถ้านำหนังสือมาชิดตา

3. ตาเห็นวงแคบ หมายถึง มองเห็นภาพเฉพาะมุมแคบไม่เห็นด้านข้าง ด้านล่าง หรือด้านบน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อกระตุ้นให้เกิดความตระหนักในการพัฒนาศาสตร์การแนะแนวอาชีพผ่านเทคโนโลยีการศึกษาเพื่อนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น

2. เพื่อเป็นฐานข้อมูลที่จะส่งเสริมการศึกษาและสำรวจอาชีพให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นและผู้เกี่ยวข้องที่สนใจ

3. เพื่อนำแนวคิดเรื่องความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) และการเห็นคุณค่าในการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นโดยใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันไปสู่กลุ่มเป้าหมายและเผยแพร่สู่สังคม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็นโดยกิจกรรมดังกล่าวได้รับการสังเคราะห์ขึ้นจากทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่หลากหลาย ดังนั้นในบทนี้ผู้วิจัยจึงได้นำผลการศึกษาดังกล่าวมาสรุปและเรียบเรียงนำเสนอเป็นลำดับดังต่อไปนี้

- ตอนที่ 1 เมตาคอกนิชัน
 - 1.1 ความหมาย
 - 1.2 แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับเมตาคอกนิชันและความสัมพันธ์ของเมตาคอกนิชันกับพุทธิปัญญา
 - 1.3 การฝึกเมตาคอกนิชัน
 - 1.4 คุณค่าของเมตาคอกนิชัน
- ตอนที่ 2 พอดคาสต์
 - 2.1 ความหมาย
 - 2.2 พอดคาสต์กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น
- ตอนที่ 3 ความตระหนักรู้ในอาชีพ
 - 3.1 นิยามความตระหนักรู้ในอาชีพ
 - 3.2 ทฤษฎีพัฒนาการด้านอาชีพและทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์
 - 3.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา
- ตอนที่ 4 ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 4.1 ความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 4.2 การจัดการศึกษาของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 4.3 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับปัญหาของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 4.4 แนวคิดเกี่ยวกับการวางแผนประกอบอาชีพของคนพิการ
 - 4.5 พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
 - 4.6 ปัญหาของการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
- ตอนที่ 5 การพัฒนาเว็บไซต์ที่ทุกคนเข้าถึงได้

ตอนที่ 1 เมตาคอกนิชัน

1.1 ความหมาย

คำว่า เมตาคอกนิชัน มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของคำนี้ไว้หลายรูปแบบ Derry and Murphy (1986) ได้อธิบายความหมายของเมตาคอกนิชันในทำนองเดียวกันว่า เป็นการที่ผู้เรียนมีสติ และมีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง พร้อมกับมีความสามารถและแนวโน้มที่จะควบคุมกระบวนการเหล่านั้นในขณะที่เรียนรู้ได้ ซึ่ง Flavell (1985) ก็ได้เพิ่มเติมให้ชัดเจนขึ้นว่า เมตาคอกนิชันจะมีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อการสื่อสาร การโน้มน้าวด้วยวาจาในงานด้านความเข้าใจในสิ่งที่ได้รับฟัง ส่วนผลของเมตาคอกนิชันหากบุคคลใดเกิดเมตาคอกนิชันขึ้นมาแล้ว Costa (1987) กล่าวว่าบุคคลนั้นจะคิดได้อย่างมีวิจารณญาณ มีความยืดหยุ่นและสังเกตเห็นการณีก่ออย่างมีสติ

กลยุทธ์เมตาคอกนิชันดังกล่าวนี้ (Derry and Murphy, 1986) ได้แก่

1. สร้างกลยุทธ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย (Action or strategies)
2. ฝึกให้ผู้เรียนตระหนักได้ว่าตนเองต้องเรียนอะไร มีเป้าหมายอย่างไร (Goal)
3. เพิ่มคุณภาพด้วยประสบการณ์ให้เห็นภาพ (Metacognitive experience)
4. ช่วยให้ผู้เรียนนำประโยชน์ไปใช้และสามารถต่อยอดความรู้ได้

(Metacognitive knowledge)

เบเกอร์ และบราวน์ (Baker and Brown, 1984 อ้างถึงใน ทิศนา แขมณี และคณะ ,2540) ได้สรุปไว้ว่า เมตาคอกนิชัน แยกได้เป็น 2 องค์ประกอบคือ

1. การตระหนักรู้ (awareness) เป็นการตระหนักรู้ถึง ทักษะ กลยุทธ์ และแหล่งข้อมูลที่เป็นต่อการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและรู้ว่าจะต้องทำอย่างไร กล่าวคือเป็นเรื่องของการที่บุคคลรู้ถึงสิ่งที่ตนเองคิดและความสอดคล้องกับสถานการณ์การเรียนรู้ รวมไปถึงการแสดงออกในสิ่งที่รู้ออกมาโดยการอธิบายให้ผู้อื่นฟังได้ สามารถสรุปใจความสำคัญของสิ่งที่เรียนรู้นั้น หรือมีวิธีการจำ การวางขอบข่าย การจดบันทึกและความสามารถในการสะท้อนการคิดของตนเองออกมา ในขณะที่อ่านเรื่องราวหรือในการคิดแก้ปัญหา ซึ่งเป็นทักษะที่จะทำให้บุคคลทำงานอย่างมีประสิทธิภาพเพราะจะทำให้รู้ว่าการงานนั้นจะต้องประกอบด้วยสิ่งใดบ้างที่จะทำให้งานนั้นเกิดประสิทธิภาพและทำให้สถานการณ์นั้นมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ความสามารถในการกำกับตนเอง (self-regulation) เป็นความสามารถในการกำกับตนเองในขณะที่กำลังคิดแก้ปัญหา รวมไปถึงการพิจารณาว่ามีความเข้าใจในสิ่งนั้นหรือไม่ การประเมินความพยายามในการทำงาน การวางแผนในขั้นตอนการทำงาน การทดสอบวิธีการที่ใช้ การตัดสินใจในการใช้เวลา การเปลี่ยนไปใช้วิธีอื่นเพื่อแก้ปัญหา

สำหรับ ฟลาวเวลล์ (Flavell) ได้แบ่งเมตาคอกนิชัน เป็น 2 องค์ประกอบ คือ

1. ความรู้ในเมตาคอกนิชัน (metacognitive knowledge) หมายถึง ส่วนของความรู้ ทั้งหมดที่บุคคลสะสมไว้ในระบบความจำระยะยาว เป็นการที่บุคคลรู้ว่าจะทำอะไรและจะบรรลุเป้าหมายได้อย่างไร ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ในเมตาคอกนิชันของบุคคลนั้น ได้แก่

- 1) ตัวแปรด้านบุคคลคือ การรู้ถึงความสามารถทางปัญญาของบุคคล
- 2) ตัวแปรด้านงานคือ การรู้ถึงลักษณะงานที่ทำ

3) ตัวแปรด้านยุทธวิธีคือ การรู้ถึงยุทธวิธีที่เหมาะสมที่จะใช้ในการทำงาน นั้นให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ประสบการณ์ในเมตาคอกนิชัน (metacognitive experience) หมายถึง ประสบการณ์ทางการคิดที่บุคคลสามารถควบคุมได้ และประสบการณ์นี้มีความสำคัญในการกำกับตนเอง ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

- 1) การวางแผน (planning) เป็นการรู้ว่าตนเองคิดจะทำงานนั้นอย่างไร ตั้งแต่กำหนดเป้าหมายจนการปฏิบัติงานจนบรรลุเป้าหมาย
- 2) การตรวจสอบ (monitoring) เป็นการทบทวนความคิดเกี่ยวกับแผนที่วางไว้ว่าเป็นไปได้เพียงใด ความเหมาะสมของลำดับขั้นตอนและวิธีการที่เลือกใช้เป็นอย่างไร
- 3) การประเมิน (evaluating) เป็นการคิดเกี่ยวกับการประเมินการวางแผน วิธีการตรวจสอบ และการประเมินผลสัมฤทธิ์

กล่าวโดยสรุปคือเมตาคอกนิชันจะทำให้บุคคลรู้จักตัวเองได้ดีขึ้นจากกลยุทธ์ที่สร้างให้บุคคลนั้นได้ใช้สติพิจารณา 2 ส่วน คือ ความรู้และประสบการณ์ โดยมาจากกลยุทธ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย (Action or strategies) ที่ทำให้บุคคลตระหนักได้ว่าตนเองต้องเรียนอะไร มีเป้าหมายอย่างไร (Goal) ซึ่งกลยุทธ์ดังกล่าวนี้ต้องเพิ่มคุณภาพด้วยประสบการณ์ให้เห็นภาพ (Metacognitive experience) เพื่อจะช่วยให้บุคคลนำไปประโยชน์ไปใช้และสามารถต่อยอดความรู้ได้ทั้งหมดนี้คือกลยุทธ์ของเมตาคอกนิชัน

1.2 แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับเมตาคอกนิชันและความสัมพันธ์ของเมตาคอกนิชัน

กับพุทธิปัญญา

แนวคิดเกี่ยวกับเมตาคอกนิชันถูกนำไปใช้ในจิตวิทยาพุทธิปัญญา (Cognitive Psychology) สติปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence) ความสามารถของมนุษย์ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม การปรับพฤติกรรมทางปัญญา การพัฒนาบุคลิกภาพ ศาสตร์ที่ว่าด้วยความชราภาพ การศึกษาและพัฒนาทางสติปัญญา การมีสติปัญญาในระดับปฏิบัติการด้วยนามธรรมของPiaget' เป็นตัวอย่างหนึ่งของเมตาคอกนิชัน เพราะเป็นความคิดที่เกี่ยวกับข้อเสนอ สมมติฐาน และความเป็นไปได้ การรู้เชิงเกมก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของเมตาคอกนิชันเช่นกัน (เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์, 2536)

เมตาคอกนิชันและพุทธิปัญญามีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดจนนักวิจัยบางคนสงสัยว่าการแบ่งแยกมโนทัศน์ระหว่างสองอย่างนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นหรือไม่ แม้ว่าการแบ่งแยกจะทำได้ยาก แต่ก็มียุทธวิธีเพียงพอสองอย่างนี้เมตาคอกนิชันและพุทธิปัญญาเป็นสองสิ่งที่แยกจากกันเช่น งานของSlife และคณะ (1985) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างพุทธิปัญญาและเมตาคอกนิชัน โดยให้เด็กกลุ่มที่ขาดความสามารถในการเรียนกับเด็กปกติซึ่งมี IQ เท่ากันแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ ผลปรากฏว่าเด็กที่ขาดความสามารถในการเรียนมีทักษะทางเมตาคอกนิชันต่ำกว่าเด็กปกติ ซึ่งมี IQ เท่ากันทั้งในด้านความรู้เกี่ยวกับพุทธิปัญญา IQ ในที่นี้ได้แก่ความแม่นยำในการทำนายผล การแก้ปัญหาก่อนลงมือแก้ปัญห ผลการแก้ปัญหและการกำกับควบคุมพุทธิปัญญาซึ่งได้แก่ การกำกับควบคุมกระบวนการแก้ปัญห

สรุปคือพุทธิปัญญาสัมพันธ์กับการกระทำ ในขณะที่เมตาคอกนิชันเกี่ยวข้องกับความคิดใน อันที่จะเลือกและวางแผนว่าจะทำอะไร จากนั้นบุคคลต้องกำกับควบคุมสิ่งที่ทำไปแล้ว (Garofalo and Lester, 1985) พุทธิปัญญาเป็นกระบวนการจริงและกลยุทธ์ที่บุคคลใช้ ขณะที่เมตาคอกนิชันเป็น โครงสร้างซึ่งหมายถึง สิ่งที่บุคคลรู้เกี่ยวกับพุทธิปัญญาของตนและมีความสามารถที่จะควบคุม กระบวนการพุทธิปัญญาเหล่านั้น ในการเผชิญปัญหาและความยุ่งยาก เมตาคอกนิชันจะประเมิน ประสบการณ์และตัดสินใจว่าควรทำอะไรต่อไป เช่นกระตุ้นการใช้กลยุทธ์ทางพุทธิปัญญาบางอย่าง ขึ้นมา กลยุทธ์ทางพุทธิปัญญาเป็นพฤติกรรมเป้าหมายซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้ในเชิงปัจจัย (declarative knowledge) และความรู้เชิงกระบวนการ (procedural knowledge) ส่วนเมตาคอก นิชันเป็นพฤติกรรมซึ่งเกิดจากจิตสำนึกมีพื้นฐานอยู่บนความรู้เชิงเงื่อนไข (conditional knowledge) รวมทั้งความรู้เชิงปัจจัยและความรู้เชิงกระบวนการด้วย

1.3 การฝึกเมตาคอกนิชัน

Osman and Hannafin (1992) ได้เสนอแนวทางการพัฒนาเมตาคอกนิชันไว้ว่า ต้องขึ้นอยู่กับ ตัวแปรสำคัญสองประการ ได้แก่วิธีการฝึกและบทบาทของเนื้อหาบทเรียนในระหว่างการฝึก ในเรื่องของวิธีการฝึกนี้ได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือแบบผสมผสาน (Embedded strategies) และ แบบไม่ผูกพัน (Detached Strategies) ส่วนบทบาทของเนื้อหาบทเรียนในระหว่างการฝึกแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ กลยุทธ์ที่อิงอยู่กับเนื้อหา (Content - Dependent Strategies) และกลยุทธ์ที่เป็นอิสระ จากเนื้อหา (Content - Independent Strategies) และหนึ่งในแบบไม่ผูกพันคือ วิธีฝึกแบบไม่ผูกพัน ชนิดที่เป็นอิสระจากเนื้อหา (Detached Content - Independent Strategies) การฝึกวิธีนี้มุ่ง หมายถึงจะให้มีการถ่ายโยงได้สูง วิธีนี้ประกอบด้วยกลยุทธ์ขั้นต้น และกลยุทธ์ที่ส่งเสริมสนับสนุน กลยุทธ์ขั้นต้นทำหน้าที่ช่วยผู้เรียนในการจัดการกับบทเรียนอย่างตรงๆ ส่วนกลยุทธ์สนับสนุนนั้นได้รับการ ออกแบบขึ้นเพื่อช่วยพัฒนาและดำรงรักษาบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสมทั้งในด้านพุทธิปัญญา และด้านอารมณ์ความรู้สึก เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยให้มีการตระเตรียมด้านอารมณ์ ช่วยจัดระบบความตั้งใจ วินิจฉัยความต้องการหรือความจำเป็นของการเรียนรู้ และช่วยกำกับระบบอันเป็นพลวัตรของการ เรียนรู้

1.4 คุณค่าของเมตาคอกนิชัน

ดังที่ได้กล่าวมาและสามารถสรุปความได้ว่า ความสำคัญของเมตาคอกนิชัน อยู่ทีกระบวนการกระตุ้นให้เกิดแรงนึกคิดของบุคคลโดยผ่านกระบวนการต่างๆ ซึ่งคุณค่าของ เมตาคอกนิชันที่สร้างให้บุคคลได้ตระหนักรู้ในชีวิตมีดังต่อไปนี้

1. คุณค่าด้านการพัฒนากระบวนการคิดหรือตระหนักรู้ของผู้เรียน ดังเช่นการศึกษาของ อมรรรัตน์ เถยงาม และปราวีณา สุวรรณณัฐโชติ (2551) เกี่ยวกับกระบวนการเมตาคอกนิชันผ่านการ สื่อสารด้วยเว็บบล็อกในการเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นหลักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีระดับเมตาคอกนิชันต่างกันมีกระบวนการเมตาคอกนิชันแตกต่างกันคือ นักเรียนที่มีระดับเมตาคอกนิชันสูง มีวิธีคิดแก้ปัญหาด้วยการคิดแก้ปัญหาด้วยตนเองก่อนโดยวางแผน และเขียนบันทึกลำดับความคิด การค้นข้อมูลเพื่อจัดระบบให้มองเห็นภาพรวมของปัญหาทั้งหมด ใช้ทฤษฎีและตรรกะเพื่อวิเคราะห์ปัญหาและทบทวนด้วยตนเอง สืบหาข้อมูลคิดไตร่ตรองสะท้อนไป มาอย่างรอบคอบเพื่อนำไปสู่ข้อสรุปที่สมเหตุสมผล กลุ่มกลางเมื่อเจอสถานการณ์ปัญหาจะพยายาม

ทำความเข้าใจวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหาและสิ่งที่ต้องการค้นหาด้วยตนเองก่อนในระยะแรกๆ แต่ในขั้นตอนกระบวนการแก้ปัญหาจะปรึกษาอาจารย์หรือหาแหล่งข้อมูลใกล้เคียงมาอ้างอิงเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการตัดสินใจ กลุ่มตำราเมื่อเจอสถานการณ์ ปัญหาส่วนใหญ่จะหาตัวช่วยก่อนเป็นอันดับแรก เช่น ปรึกษาคนใกล้ชิด จากนั้นใช้พื้นฐานจากประสบการณ์เดิมเชื่อมโยงปัญหา ซึ่งงานวิจัยนี้ได้แสดงให้เห็นว่าเมตาคอกนิชันสามารถพัฒนากระบวนการคิดได้จริง

2. คุณค่าด้านการสร้างให้บุคคลมีความสามารถในการไตร่ตรองและพัฒนาถึงขั้นมีวิจารณญาณได้ด้วย ดังผลการศึกษาของสุภิสรา ทองโพธิ์และสถาพร ชันโต (2550) เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชัน เครื่องมือที่ใช้คือ แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชันจำนวน 6 แผน ส่วนเครื่องมือที่ใช้สะท้อนผลการปฏิบัติคือแบบบันทึกเหตุการณ์ แบบสังเกตพฤติกรรมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครู แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน แบบแสดงความคิดเห็น แบบทดสอบย่อยท้ายวงจร เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการจัดการเรียนรู้คือ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยอย่างมีวิจารณญาณผลการวิจัยพบว่าการจัดการกิจกรรมที่เน้นยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชันและการประเมินผลการเรียนรู้นั้น ปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาด้านการอ่านภาษาไทยอย่างมีวิจารณญาณประกอบด้วย 1) การเลือกบทอ่านที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน 2) การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง 3) การใช้คำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมอภิปรายและแสดงความคิดเห็น และ 4) การให้ผู้เรียนประเมินความรู้และความคิดของตนเองเกี่ยวกับบทอ่าน ผลของงานวิจัยนี้ได้ข้อพิสูจน์ว่าบุคคลมีวิจารณญาณเพิ่มขึ้นได้ด้วยยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชัน

3. คุณค่าด้านการช่วยให้บุคคลแก้ปัญหาได้อย่างเป็นระบบ ในเรื่องนี้จรุง ชำพงค์ (2542) ได้พิสูจน์ให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมแล้ว จากการศึกษาผลของการใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันที่มีต่อความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบวัดความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยได้พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์จากการเรียนการสอนการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์โดยใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ และมีความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์หลังการเรียนการสอนการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์โดยใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสูงกว่าก่อนการเรียนการสอน

4. คุณค่าด้านการสนับสนุนให้บุคคลได้รู้จักการบูรณาการ ในปี 2547 เคยมีผลการศึกษาของจินดา ย์ฤทธิพิทย์ (2547) เรื่องการพัฒนากระบวนการบูรณาการทักษะการคิดในการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามทฤษฎีโครงสร้างความรู้และเมตาคอกนิชัน โดยใช้การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจความสามารถในการคิด และความสามารถในการสรุปย่อความ หลังการทดลองระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยใช้กระบวนการบูรณาการทักษะการคิดในการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจกับนักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ แบบวัดความสามารถในการคิด และแบบวัดความสามารถใน

การสรุปย่อความ ผลการศึกษาการใช้กระบวนการพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กระบวนการบูรณาการทักษะการคิดมีคะแนนความสามารถที่สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบปกติได้

5. คุณค่าด้านการสร้างความตระหนักรู้ในศีลธรรม ในต่างประเทศให้ความสำคัญกับเรื่องความคิดในเชิงนามธรรมของบุคคลกับกระบวนการทางจิตวิทยาเป็นอย่างมาก มีหลายงานวิจัยที่นำเมตาคอกนิชันไปพัฒนาต่อจนได้ผลเป็นที่ประจักษ์ เช่น Schrader (1988) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเมตาคอกนิชันในกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายและวัยรุ่นใหญ่ โดยทำการสำรวจการใช้เมตาคอกนิชันในการแก้ปัญหาซ้ำในบริบททางศีลธรรมจรรยา ด้วยการสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้างกับกลุ่มตัวอย่างอายุ 16-38 ปี ผลการศึกษาพบว่า มีเมตาคอกนิชันอยู่ 5 ระดับที่แตกต่างกัน แต่ทุกคนจะใช้เมตาคอกนิชันในระดับหนึ่งๆ อย่างคงที่และระดับของเมตาคอกนิชันมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจในบริบททางศีลธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศกับระดับของเมตาคอกนิชันในการตัดสินใจ

จะเห็นว่าเมตาคอกนิชันสามารถนำมาใช้พัฒนาและกระตุ้นบุคคลให้ได้ผลที่หลากหลายได้จริง ผู้วิจัยจึงได้สังเคราะห์สาระสำคัญตามแนวคิดเมตาคอกนิชันเพื่อนำไปใช้เป็นกลยุทธ์ในการกระตุ้นให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ในอาชีพที่เพิ่มขึ้น รายละเอียดการสังเคราะห์แสดงอยู่ในตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 ผลสรุปการสังเคราะห์เมตาคognition

สาระสำคัญตามแนวคิดเมตาคognition					สรุปกลยุทธ์เมตาคognition (Metacognition)
Edgen and Kauchak (1997)	Lieberman (1993)	Osman and Hannafin (1992)	Derry and Murphy (1986)	Paris and คณะ (1983)	
บุคคลมีความตระหนักรู้เกี่ยวกับกระบวนการทางพุทธิปัญญาของตนรวมถึงความสามารถที่จะควบคุม		กลยุทธ์สนับสนุนได้รับการออกแบบขึ้นเพื่อช่วยพัฒนาและดำรงรักษาบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสมทั้งด้านพุทธิปัญญาทางด้านอารมณ์ความรู้สึก เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยเตรียมด้านอารมณ์ทำให้รู้ถึงความจำเป็นของการเรียนรู้	บุคคลมีสติในกระบวนการเรียนรู้ของตนเองและควบคุมในขณะที่เรียนรู้ได้		ให้บุคคลได้รับการเตรียมอารมณ์จากการแจ้งความจำเป็นของการเรียนรู้ทุกครั้งเพื่อช่วยจัดระบบความตั้งใจและอารมณ์ความรู้สึก
เมตาคognition ช่วยเกี่ยวกับการไหลของข้อมูลเข้าสู่ความจำระยะสั้น	ความจำระยะสั้น หากไม่ได้รับการจัดกระทำใดๆ เช่นการท่องหรือการทบทวนข่าวสาร ข้อมูลนั้นจะหายไปในเวลาไม่กี่วินาที	ความรู้และการมีสติของบุคคลในเรื่องการใช้กลยุทธ์และในระบบความจำ มีความสัมพันธ์กับผลสำเร็จในงานด้านความจำ		การสรุปทบทวนเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ระลึก (recall) ได้ดีขึ้น	ให้บุคคลได้รับการทบทวนข้อมูลด้วยการสรุปและจัดโครงสร้างใหม่จากการนำเสนอเนื้อหาและการถ่ายทอดผ่านถ้อยคำ (สัมภาษณ์) ทันที่ เพื่อไม่ให้ข้อมูลที่อยู่ในความจำระยะสั้นนั้นหายไป
เมตาคognition ให้เป้าหมายในความใส่ใจการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีจุดเน้นอยู่ที่ลักษณะสำคัญต่างๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้	หากสิ่งๆ เรียนรู้ใหม่มีความใกล้เคียงกับสิ่งที่เรียนรู้เดิมมากเท่าใด การเรียนรู้ใหม่ก็ยิ่งจะเกิดยากเพียงนั้น				ให้บุคคลได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ ตลอดเวลา เพื่อกระตุ้นให้เกิดความใส่ใจในการเรียนรู้จากการวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ
ถ้าบุคคลจำสิ่งต่างๆ ในลักษณะที่โยงความสัมพันธ์เข้าด้วยกัน หรือเรียกว่า การสร้างเครือข่ายความรู้ การบูรณาการและการสร้างจินตนาการ ก็จะช่วยให้การเรียกคืนข้อมูลของบุคคลเกิดง่ายขึ้น		เพื่อให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ข้ามสถานการณ์ได้ ควรมีการเชื่อมโยงข่าวสารทั้งภายในและภายนอกบทเรียน มีการบูรณาการความรู้และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างมวลความรู้		ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ว่าเมื่อไรควรใช้วิธีหนึ่งเพื่อจะสามารถบูรณาการสิ่งที่ตนรู้	ให้บุคคลได้รับข้อมูลที่มีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์กันจากการบูรณาการ สร้างเครือข่ายความรู้ และจินตนาการเป็นระยะ เพื่อช่วยให้บุคคลเรียกคืนข้อมูลที่ได้รับไปง่ายยิ่งขึ้น
การตระหนักว่าตนเองอาจจะรับรู้บางอย่างผิดพลาด จึงประวิงเวลาในการตัดสินใจเอาไว้ จนกว่าจะมีข้อมูลเพียงพอ แสดงว่าคุณมีความรู้และควบคุมการรับรู้ของตนเอง			กลยุทธ์เมตาคognition ควรสร้างกลยุทธ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย และฝึกให้ผู้เรียนตระหนักได้ว่าตนเองต้องเรียนอะไร มีเป้าหมายอย่างไร จากนั้นเพิ่มคุณภาพด้วยประสบการณ์ให้เห็นภาพเพื่อช่วยให้ผู้เรียนนำประโยชน์ไปใช้	ในการประเมินตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับบุคคลงานและกลยุทธ์ จะทำให้บุคคลสามารถตัดสินใจได้ง่ายได้เมื่อพิจารณาตนเอง	ให้บุคคลได้รับการกระตุ้นด้วยกลยุทธ์ที่หลากหลาย และได้รับข้อมูลเพียงพอที่จะตัดสินใจความยากง่ายได้ เพื่อพิจารณาความสามารถของตน

จากตารางที่ 2.1 ผลสรุปการสังเคราะห์เมตาคognition พบว่าทำให้บุคคลได้รับการเตรียมอารมณ์จากการแจ้งความจำเป็นของการเรียนรู้ทุกครั้งเพื่อช่วยจัดระบบความตั้งใจและอารมณ์ความรู้สึก ช่วยให้บุคคลได้รับการทบทวนข้อมูลด้วยการสรุปและจัดโครงสร้างใหม่จากการนำเสนอเนื้อหาและการถ่ายทอดผ่านถ้อยคำ (สัมภาษณ์) ทันที่ เพื่อไม่ให้ข้อมูลที่อยู่ในความจำระยะสั้นนั้นหายไป ให้บุคคลได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ ตลอดเวลา เพื่อกระตุ้นให้เกิดความใส่ใจในการเรียนรู้จากการวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ บุคคลจะได้รับข้อมูลที่มีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์กันจากการบูรณาการสร้างเครือข่ายความรู้และจินตนาการเป็นระยะ เรียกคืนข้อมูลที่ได้รับไปง่ายยิ่งขึ้น หลังจากได้รับการกระตุ้นด้วยกลยุทธ์ที่หลากหลาย และได้รับข้อมูลเพียงพอที่จะตัดสินใจความยากง่ายได้ เพื่อพิจารณาความสามารถของตน

ตอนที่ 2 พอดคาสต์ (PODCAST)

2.1 ความหมาย

พอดคาสต์เป็นสื่อมัลติมีเดียรูปแบบหนึ่งซึ่งมีลักษณะเป็นเสียงหรือวิดีโอผ่านทางระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เพื่อที่จะนำมาใช้เล่นบนเครื่องเล่นพกพาและบนคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล คำว่าพอดคาสต์ (podcast) มาจากคำว่า POD ซึ่งเป็นคำย่อมาจาก “Personal On-demand” หรือ “อุปสงค์ส่วนบุคคล” เมื่อรวมกับ Broadcasting ก็กลายเป็น PODcasting ซึ่ง Broadcasting เป็นการนำสื่อต่างๆ มาอยู่ในรูปของภาพและเสียงชนิดต่างๆ ไม่ขึ้นกับรูปแบบของไฟล์ หรือประเภทของไฟล์แต่อย่างใด ผู้เรียนสามารถเลือกช่องทาง (Channel) ได้ตรงตามความต้องการของตนเองเพื่อชมและเลือกเก็บสื่อเฉพาะที่ตนเองสนใจศึกษาไว้ในอุปกรณ์ที่ตนเองมีไม่ว่าจะเป็นคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลหรือเก็บไว้ที่อุปกรณ์ (Device) ที่อยู่ติดตัวผู้เรียน เช่น โทรศัพท์มือถือ เครื่องเล่น MP3, MP4 ดังนั้นเว็บพอดคาสต์ที่สร้างขึ้นจะต้องให้บริการสื่อได้ตรงตามความต้องการของผู้เรียน (Cornelia Rudel, 2006 อ้างถึงในอานันต์ บุตรจันทร์, 2552)

Podcasting หรือ Podcast คือขั้นตอนของสื่อชนิดหนึ่งบนระบบอินเทอร์เน็ตที่ยินยอมให้ผู้ใช้ทั่วไปทำการสมัครเพื่อรับ feed news ซึ่งเริ่มได้รับความนิยมประมาณปลายปี 2004 ที่ผ่านมามี feed news นี้จะทำงานอัตโนมัติ เพื่อดาวโหลดไฟล์มัลติมีเดียต่างๆ เข้าสู่คอมพิวเตอร์ และที่มาของคำว่า Podcasting เริ่มกำหนดขึ้นตั้งแต่เดือนกันยายนปี 2004 นั้น ได้มีการบัญญัติคำว่า POD (Personal On-Demand) หมายถึงอุปสงค์ส่วนบุคคลเมื่อรวมกับ Broadcasting ก็กลายเป็น Podcasting นั้นเองซึ่ง Broadcasting เป็นการนำสื่อต่างๆ มาอยู่ในรูปของภาพและเสียงต่างๆ มากมาย ไม่ขึ้นกับ format ของไฟล์หรือ type ของไฟล์แต่อย่างใด นำมาเผยแพร่ให้บุคคลภายนอกโดยที่ไม่จำเป็นต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น และเป็นเทคโนโลยีในการถ่ายทอดสัญญาณภาพและเสียงผ่านสื่อต่างๆ ทั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นเทคโนโลยีที่สามารถโยกย้ายข้อมูลขนาดใหญ่ของภาพและเสียงจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งระหว่างเครือข่ายชนิดต่างๆ ได้ โดยเทคโนโลยีที่ใช้ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ คือใช้เทคโนโลยีของ XML (Extensible Markup Language) เนื่องจาก XML เป็นภาษาที่เหมาะสมสำหรับการแลกเปลี่ยนข้อมูลผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ เพราะ XML ไม่ได้ขึ้นอยู่กับโปรแกรมประยุกต์หรือระบบปฏิบัติการใด นอกจากนี้ XML ยังเป็นภาษาที่มีความยืดหยุ่น เนื่องจากผู้ใช้สามารถที่จะกำหนดและตั้งค่า metadata ให้เหมาะสมกับเอกสารเฉพาะที่ตนต้องการได้อย่างอิสระและยังสามารถเพิ่มเติม metadata ได้ในภายหลัง โดยไม่มีผลกระทบต่อโปรแกรมที่มีอยู่แล้วด้วย

หลักการทำงานของ Podcasting คือเมื่อผู้ใช้ได้รับ URL ของ Podcasting แล้วใส่ในซอฟต์แวร์ Podcasting Reader หรือ RSS Reader ยี่ห้อต่างๆ ซึ่งผู้ใช้อาจจะร้องขอต่อ URL นั้นๆ เพื่อปรับปรุง Index หรือสารบัญของ Podcasting ซอฟต์แวร์นี้จะวิ่งไปที่ URL ที่กำหนดดังกล่าว เพื่ออ่านไฟล์ XML ซึ่งจะอ่านว่ามีรายละเอียดอะไรบ้างภายในนั้น เช่น ชื่อรายการ ชื่อผู้จัดทำ วันที่จัดทำ จากนั้นจะส่งรายละเอียดต่างๆ มาไว้ที่ซอฟต์แวร์ของเราเพื่อบอกรายละเอียดและรอให้เราไปร้องขอไฟล์นั้นอีกที เมื่อร้องขอไฟล์ที่เราต้องการแล้ว ซอฟต์แวร์ Podcasting Reader จะเข้าไปอ่านที่ไฟล์ XML นั้นอีก เมื่ออินเทอร์เน็ตอ่านไฟล์ XML ในนั้นก็บอกซอฟต์แวร์ของเราว่าไฟล์นั้นเก็บอยู่ที่ใด เพื่อ

โหนดที่ต้นทางจริงๆ อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งตัวซอฟต์แวร์ Podcasting Reader จะดาวน์โหลดไฟล์มัลติมีเดีย เข้าใส่ในที่อยู่ใดที่เรากำหนดไว้ใน Hard drive ของเราเอง (Educause, 2005)

2.2 พอดคาสต์กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น

ในปัจจุบันสื่อที่เข้าถึงผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นมากที่สุดและเป็นสื่อเสียงอีกประเภท ที่ได้รับการใช้งานจากผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นอย่างกว้างขวางและช่วยกระตุ้นจินตนาการได้ เป็นอย่างดี สื่อที่ว่าคือพอดคาสต์ โครงสร้างของพอดคาสต์ที่เอื้ออำนวยต่อการใช้และสามารถค้นหา ได้อย่างรวดเร็ว จะมีประโยชน์อย่างมากต่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ซึ่งโครงสร้างที่ว่าจะต้อง ทำให้ใช้งานง่ายไม่ซับซ้อน และไม่จำเป็นต้องสวยงามก็ได้ (Claudia et al., 2011) ปัจจุบันมี หลากหลายเว็บไซต์ที่ให้บริการพอดคาสต์ให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้สามารถใช้บริการ ฟังหรือใช้เป็นช่องทางในการประชาสัมพันธ์ตนเอง อาทิเช่น www.apple.com ผู้ใช้บริการของเว็บนี้ มีทั้งคนที่มีสายตาปกติและคนที่มีความบกพร่องทางการเห็น Blind Access Journal เป็นอีกหนึ่ง ตัวอย่างการใช้งานพอดคาสต์ของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น โดยในหน้าเว็บได้ให้รายละเอียดว่า คลิกลิงก์เพื่อฟังเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ที่มีความ บกพร่องทางการเห็นเข้าถึงวารสารที่เป็นข้อมูลเกี่ยวกับคนตาบอดด้วยกันและเป็นการเข้าถึงที่ ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดและมีการอัปเดตอยู่ตลอด ดาวน์โหลดได้ฟรี Blind Access Journal ผลิตโดย Darrell and Karen Shandrow ซึ่งเป็นผู้ที่มีความบกพร่อง ทางการเห็น ถูกจัดให้อยู่ในหมวด Tech News ในเว็บไซต์ <http://www.apple.com/itunes> นอกจากนี้ยังเชื่อมโยงกับ Podcast Website ด้วย เว็บไซต์นี้เปิดให้บริการเกี่ยวกับ iTunes และได้ ประกาศตนว่า เป็นเว็บที่นำเสนอวิธีที่ดีที่สุดในโลกของผู้ใช้ที่ต้องการเล่น เพิ่ม สะสมและเผยแพร่ไฟล์ ไม่ว่าจะ เป็นไฟล์เสียง เพลง ภาพยนตร์ ฯลฯ (Darrell and Shandrow, 2013) ดังตัวอย่างจากภาพที่

2.1

Blind Access Journal
By Darrell and Karen Shandrow

To listen to an audio podcast, mouse over the title and click Play. Open iTunes to download and subscribe to podcasts.

Description
Blind Access Journal is all about the blind and our quest for the greatest possible access to all the information available in the world around us. Karen and I chronicle our experiences dealing with a variety of issues as a blind couple, show how we have dealt with various blindness situations and seek comments on ways to constructively address the concrete concerns of accessibility and transportation we face on a daily basis.

Name	Description	Released	Price
1 ATIA: Getting to Know the ...	In this approximately 1 ...	2/20/13	Free
2 ATIA: Making Friends with...	In this approximately 1 ...	2/18/13	Free
3 Get Hooked on Books with...	In this approximately 3 ...	11/29/12	Free
4 Single All the Way with Chri...	In this approximately 3 ...	11/29/12	Free
5 Drop It While It's Hot with ...	In this approximately 1 ...	8/13/12	Free
6 Write It Fast: Type Easily ...	In this approximately 4 ...	7/24/12	Free
7 Let Literacy Ring: an Over...	In this approximately 1 ...	7/7/12	Free
8 Tune in the World of Live, ...	In this approximately 2 ...	6/28/12	Free
9 Ready, Set, Fight! Object I...	In this one-hour show, ...	6/28/12	Free
10 Convention Tech: Packing ...	It will soon be time for ...	6/25/12	Free
11 Accessibility Report on Fo...	In this approximately 2 ...	6/7/12	Free
12 What's the Latest? Stay Cu...	In this approximately 3 ...	6/5/12	Free
13 Shop Smart with Blind Bar...	In this approximately 3 ...	4/5/12	Free
14 iOS 5.1 Software Update	In this approximately 1 ...	3/7/12	Free
15 CSUN: LookTel Recognizer...	Allison Hilliker and Dar...	3/6/12	Free
16 CSUN: Nancy Miracle - Dig...	In this approximately 2 ...	3/6/12	Free
17 CSUN: iHealth Scale and Bl...	In this approximately 1 ...	3/6/12	Free

ภาพที่ 2.1 เว็บไซต์ที่ให้บริการพอดคาสต์ให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น

งานวิจัยในต่างประเทศหลายงานวิจัยที่ช่วยสนับสนุนว่าพอดคาสต์สามารถช่วยสนับสนุนและแก้ปัญหาในการเรียนที่เกิดขึ้นได้ดังเช่นงานวิจัยในมหาวิทยาลัยวอชิงตันที่พบว่า การใช้ประโยชน์จากพอดคาสต์ทำให้การเรียนการสอนง่ายขึ้นได้ ประหยัดเวลาและเป็นเทคโนโลยีที่ง่ายต่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถมีส่วนร่วมได้ตลอดเวลา ที่สำคัญงานวิจัยนี้ยังชี้ให้เห็นข้อดีของพอดคาสต์อีกอย่างที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่นำเสนออย่างชัดเจนยิ่งขึ้นนั่นคือ ความสามารถในการให้เข้าถึงการบรรยายซ้ำ ทุกคนสามารถเข้ามาฟังซ้ำทำความเข้าใจซ้ำก็ได้ (Aldrich, Bell and Batzel, 2013)

เมื่อผู้เรียนใช้พอดคาสต์ด้วยการฟัง ไม่ว่าจะเป็นการจดตามหรือจินตนาการตาม ผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้มีความต้องการที่จะฟังซ้ำไปโดยอัตโนมัติ ข้อค้นพบอีกอย่างที่น่าสนใจคือหากผู้เรียนนำพอดคาสต์มาเป็นสื่อในการนำเสนออาจไม่เหมาะสม เพราะพอดคาสต์เหมาะกับการส่งเสริมการเรียนรู้ให้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ มากกว่าการเน้นให้ผู้เรียนนำพอดคาสต์ไปใช้งาน งานที่เหมาะสมจึงได้แก่ การฟังเพื่อการจดบันทึกที่สมบูรณ์ (Scutter, Stupans, Sawyer and King, 2010)

ตอนที่ 3 ความตระหนักรู้ในอาชีพ

3.1 นิยามความตระหนักรู้ในอาชีพ

“การที่บุคคลใช้ความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดจากประสบการณ์ของตนมาพิจารณาอาชีพหรือการใช้ความคิดลองพิจารณาจากความเชื่อของตนเอง โดยอาศัยการเก็บข้อมูลจากพฤติกรรมต่างๆ ที่เคยพบเห็นและเปรียบเทียบว่ามีผลดีและประโยชน์ต่อตนมากน้อยเพียงใด” นี่คือนิยามหนึ่งที่ผู้เชี่ยวชาญด้านความตระหนักรู้ในอาชีพอย่าง ลอเรนซ์ อี เคอร์รี่ (Currie, 1975) ได้เคยให้ไว้เกี่ยวกับความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) ความตระหนักรู้ในอาชีพจึงนามธรรม เกิดได้จากการการสะสมของเวลา เปรียบเหมือนเส้นทางที่แสดงถึงพัฒนาการทางอาชีพที่บ่งบอกการรับรู้ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับงาน โดยได้ตระหนักรู้ว่างานสัมพันธ์กับชีวิตและคนเราต้องประกอบอาชีพ เป็นการที่บุคคลได้เริ่มรู้จักใช้ความคิดอย่างเข้าใจในอาชีพ มีการพัฒนาความรู้ ความคิด ความสนใจ ทักษะและค่านิยมต่ออาชีพ (Edwin and Stanley, 1979) ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้ในอาชีพกับสิ่งต่างๆ เป็นเหมือนกระบวนการพัฒนาทางอาชีพที่จะนำไปสู่แนวทางในการตัดสินใจเลือกอาชีพ โดยบุคคลจะรับรู้ทุกอย่างได้จากสิ่งที่อยู่รอบตัว ความตระหนักรู้ในอาชีพนี้อาจได้จากผู้ปกครอง กลุ่มเพื่อน ครู หรือชุมชนรอบตัวเขา ซึ่งผู้ที่มีความตระหนักรู้ในอาชีพแล้ว จะสามารถบอกกับตัวเองและคนรอบข้างได้ว่ามันมีคุณค่าอย่างไร ช่วงเวลาแห่งความตระหนักรู้ในอาชีพนับว่าเป็นช่วงสำคัญของพัฒนาการทางอาชีพ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องช่วยส่งเสริมให้บุคคลได้มีช่วงเวลานั้น เพื่อให้เขาได้รู้จักตนเองและพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ได้พัฒนาทัศนคติที่ดีในเรื่องอาชีพ โดยต้องเริ่มที่การรู้คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน รู้ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดและได้รู้ถึงคุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน (Brolin and Gysber, 1979)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าเมื่อความตระหนักรู้ในอาชีพได้เกิดขึ้นกับบุคคลใดแล้ว จะทำให้บุคคลนั้นตระหนักรู้ถึงคุณค่าในความสามารถของตนเอง รวมถึงการมีสิทธิและโอกาสในการเลือกอาชีพของตนเองด้วย ซึ่งการที่จะเลือกอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การได้รับข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพอย่างเพียงพอ ข้อมูลด้านอาชีพมีขอบข่ายกว้างกว่าความรู้เกี่ยวกับงานในท้องถิ่นที่เปิดรับอยู่หรือสภาพการณ์และแนวโน้มของตลาดแรงงานในประเทศชาติและท้องถิ่น แต่ได้รวมข้อมูลเกี่ยวกับข้อกำหนดในการศึกษาและการฝึกงานต่างๆ ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการ และสถานที่ฝึกอาชีพ ตลอดจนข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติด้านร่างกายและจิตใจในการทำงานประเภทต่างๆ ลักษณะงาน สภาพการทำงาน รายได้ ตำแหน่งและช่องทางหรือโอกาสก้าวหน้า (วัชรวิ ทรัพย์มี, 2521)

ความคาดหวังเรื่องอาชีพไม่ใช่เป็นเพียงแค่ว่าเรื่องของตัวเองบุคคลคนนั้น หากแต่เกี่ยวข้องกับบุคคลในครอบครัวและความคาดหวังของบุคคลรอบข้างด้วย ช่อทิพย์ ราศีเกรียงไกร (2523) ได้ศึกษาความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตรพบว่า อาชีพของบิดามีความสัมพันธ์กับความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตรกล่าวคือ บิดาที่มีอาชีพวิชาชีพและอาชีพที่เกี่ยวข้อง ส่วนใหญ่มีแนวโน้มของความมุ่งหวังให้บุตรชายและบุตรหญิงจบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าขึ้นไปและมุ่งหวังให้บุตรมีวิชาชีพและอาชีพที่เกี่ยวข้องด้วย ในขณะที่บิดาที่มีอาชีพค้าขายให้บริการ กรรมกร รับจ้าง ส่วนใหญ่มีแนวโน้มของความมุ่งหวังให้บุตรจบการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและมุ่งหวังให้บุตรมีอาชีพรับราชการและทำงานในสำนักงาน นอกจากนี้ยังมีผลการศึกษาเรื่องอาชีพของบิดามารดาที่มีต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อายุระหว่าง 14-18 ปี จำนวน 314 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสำรวจความพอใจในอาชีพของจอห์น แอล ฮอลแลนด์พบว่า นักเรียนให้ความสนใจกับงานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากที่สุด ส่วนอาชีพประเภทงานจัดการและค้าขายซึ่งเป็นอาชีพที่บิดามารดาของนักเรียนประกอบอาชีพมากเป็นอันดับสองนั้น นักเรียนจะให้ความสนใจงานอาชีพประเภทงานจัดการและค้าขายน้อยที่สุด (มารศรี กองเกต, 2524)

องค์ประกอบของความหวัง ความฝันและความตระหนักรู้ในอาชีพดูเหมือนจะเป็นเรื่องเดียวกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากเรื่องอาชีพเป็นเรื่องที่มีความลุ่มลึกเช่นเดียวกับมิติข้อมูลอาชีพที่ต้องมีการจัดหมวดหมู่อย่างเป็นระบบตรงตามเป้าหมายของการแนะแนวอาชีพ Baer and Rober (1951) ได้แยกประเภทการให้ข้อมูลด้านอาชีพไว้อย่างน่าสนใจตามวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้ 1) เพื่อการสำรวจ เป็นการช่วยให้ผู้รับบริการได้สำรวจอาชีพอย่างกว้างขวาง 2) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ลึกซึ้ง เป็นการช่วยให้ผู้รับบริการได้ศึกษาอาชีพโดยเฉพาะอย่างลึกซึ้ง 3) เพื่อเพิ่มความมั่นใจ เป็นการทำให้ผู้รับบริการมั่นใจในการเลือกอาชีพของตน 4) เพื่อเปลี่ยนแปลงการเลือกอาชีพ เป็นการช่วยให้ผู้รับบริการได้เปลี่ยนแปลงการเลือกอาชีพเสียใหม่ให้เหมาะสม 5) เพื่อกระตุ้นการวางโครงการ เป็นการกระตุ้นให้ผู้รับบริการเกิดความตื่นตัวที่จะคิดวางโครงการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ 6) เพื่อประเมินหรือตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของผู้รับบริการที่มีต่ออาชีพ 7) เพื่อพิจารณาความมั่นใจ เป็นการพิจารณาว่าผู้รับบริการมั่นใจในการเลือกอาชีพของตนหรือไม่

ฮอยท์ (Hoyt, 1976 อ้างถึงในไพบูลย์ ใจชอบธรรม, 2533) ได้กล่าวว่าอาชีพศึกษา (Career Education) เป็นกระบวนการที่ช่วยให้มีการจัดอาชีพให้เหมาะสมแก่บุคคลและทำให้ประสบความสำเร็จ โดยแบ่งขั้นตอนของอาชีพศึกษาเป็น 3 ขั้นตอนใหญ่ๆ คือ

1. การตระหนักรู้ (Awareness)
2. การสำรวจ และการตัดสินใจของบุคคล (Exploring and decision making)
3. การเตรียมตัวเพื่องาน (Implementing)

ภาพที่ 2.2 ขั้นตอนอาชีพศึกษา (Career Education)

จากภาพที่ 2.2 จะเห็นว่าความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) นั้น ควรเริ่มต้นสร้างให้กับบุคคลตั้งแต่วัยเด็กและต่อเนื่องไปจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อเตรียมความพร้อมให้บุคคลรู้จักสำรวจอาชีพและเข้าใจโลกของงานเพื่อการวางเป้าหมายอาชีพได้ในระดับต่อไป ถือเป็นความจำเป็นสำคัญที่บางประเทศถึงกับบรรจุเรื่องนี้ไว้ในหมวดการพัฒนาศักยภาพของตนเองเพื่อเพิ่มเติมทักษะของชีวิต ดังตารางที่ 2.2 ถึง 2.6 (Marland, 1974)

ตารางที่ 2.2 เส้นทางการแนะแนวอาชีพตามกรอบแนวคิดที่ใช้ในรัฐเท็กซัส (CONCEPT FRAMEWORK FOR CAREER EDUCATION IN TEXAS)

ขั้นตอนของการแนะแนวอาชีพ Step of career education	กระบวนการนำไปสู่การปฏิบัติ Process to implement step
<ol style="list-style-type: none"> 1. เข้าใจและยอมรับในความเป็นตัวตนของตัวเอง 2. ตระหนักในตัวเองและความสำคัญของแต่ละสายอาชีพ 3. สำรวจอาชีพอย่างง่าย ๆ ด้วยตนเอง 4. ตัดสินใจได้ 5. การเตรียมตัว 	<ol style="list-style-type: none"> 1. กระบวนการ a positive interaction process 2. ด้วยวิธีเพิ่มศักยภาพให้บุคคลและให้ข้อมูลด้านอาชีพจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ 3. ให้เกิดการเปรียบเทียบระหว่างศักยภาพของตนเองกับความต้องการของหน่วยงาน 4. ให้สัมพันธ์กันระหว่างความรู้สึทางใจ สมรรถภาพทางร่างกายและความต้องการทางสังคม 5. มุ่งเน้นไปที่ความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดพื้นฐานที่ว่าทุกคนมีความสามารถเฉพาะตัวที่แตกต่างกัน
<p>หมายเหตุ จุดเริ่มต้นของแนวคิดนี้ เกิดขึ้นในปี 1965 ที่ DALLAS รัฐ TEXAS สหรัฐอเมริกา</p>	

ตารางที่ 2.3 แนวคิดเรื่องการแนะแนวอาชีพที่รัฐโอไฮโอ (Career Education Concept : A Lifetime of learning state Department of Education-OHIO)

สิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างทางการแนะแนว	หนทางการแนะแนว
<ol style="list-style-type: none">1. ได้รับคำปรึกษา2. พิจารณาทางเลือก3. ให้ผู้เรียนได้โอกาสใหม่ๆ4. เพื่อการตัดสินใจเลือกอีกครั้ง	<ol style="list-style-type: none">1. Awareness ให้ตระหนักในตัวเองและอาชีพ2. Orientation ให้เข้าใจอาชีพของตนเอง3. Select ให้เลือกอาชีพที่จะสำรวจ4. Exploration ให้สำรวจอาชีพของตนเอง5. Identify ระบุเป้าหมายของอาชีพได้6. Preparation เตรียมการเพื่ออาชีพ7. Career ได้อาชีพที่ตนสนใจ

ตารางที่ 2.4 แนวคิดเรื่องการแนะแนวอาชีพที่รัฐโอเรกอน Career Education Concept OREGON

ระดับ	จุดมุ่งหมาย	กิจกรรม
Grades K-6 (อนุบาล-ป.6)	<ol style="list-style-type: none"> นักเรียนทุกคนสามารถสำรวจโลกของอาชีพและรู้จักโลกกว้างที่อยู่รอบตัว นักเรียนทุกคนเห็นความสำคัญของช่องทางโอกาสจากคลังอาชีพที่ได้สำรวจมา นักเรียนทุกคนเห็นคุณค่าของศักยภาพและความสนใจของตนเอง โดยคำนึงถึงสังคมรอบข้าง 	<ol style="list-style-type: none"> หลายโรงเรียนจัดกิจกรรม "Careers Day" โดยให้บุคคลจากหลากหลายอาชีพมาพูดเล่าประสบการณ์ให้ฟัง พัฒนาครูแนะแนวให้ตระหนักในอาชีพ จัดกิจกรรม "Career in Action" ทำให้นักเรียนเข้าใจความสำคัญของการเรียนรู้ที่ทำงาน จัดกิจกรรม "went to work & parents" โดยให้นักเรียนได้เห็นพ่อแม่ในบทบาทการทำงานในสายอาชีพจริง และนำมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในห้องเรียน
Grades 7-10 (ม.1-4)	<ol style="list-style-type: none"> นักเรียนทุกคนสามารถใช้ข้อมูลทั่วไปที่ได้จากแหล่งข้อมูลอาชีพในการเพิ่มความเข้าใจเพื่อเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้เกี่ยวกับอาชีพที่เขาสนใจ นักเรียนทุกคนใช้ Community resources เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ด้านอาชีพได้ นักเรียนทุกคนสามารถวางแผนและตัดสินใจโดยเชื่อมโยงความสนใจกับเป้าหมายและศักยภาพของตนเองได้อย่างเหมาะสม 	<ol style="list-style-type: none"> ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดโปรแกรม "Self" เพื่อสร้างความเข้าใจตนเองด้วยกาสำรวจอาชีพทำให้นักเรียนเชื่อมโยงตัวเองกับอาชีพได้ มีโปรแกรมต่างๆ ซึ่งถูกจัดโดย Local Merchants ในรูปแบบ Short-term เพื่อให้นักเรียนได้สำรวจและได้ประสบการณ์การทำงานจริง นักเรียนม.2 ทุกคนใช้เวลาว่าง 2 สัปดาห์เพื่อ Job Exploration และนำประสบการณ์มาแลกเปลี่ยนกัน มี exploration program ที่จัดโดยโรงเรียนมัธยมศึกษาและรุ่นพี่ เรียกว่า CRUISE program ซึ่งได้รับการออกแบบให้รุ่นพี่เป็นผู้แนะนำรุ่นน้องที่เพิ่งเข้ามาใหม่เพื่อให้รุ่นน้องรับทราบและรู้ว่าโปรแกรมนี้อาจดำเนินต่อไปจากรุ่นสู่รุ่น และในอนาคต รุ่นน้องก็จะต้องทำเช่นเดียวกับรุ่นพี่เช่นกัน กิจกรรมนี้แบ่งการให้ข้อมูลออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มงานธุรกิจ กลุ่มงานบริการ กลุ่มงานอุตสาหกรรม
Grades 11-12 (ม.5-6)	<p>นักเรียนทุกคนสามารถเลือกโปรแกรมแบบผสมผสานกัน เพื่อเพิ่มศักยภาพในการวางแผนการเรียนในระดับที่สูงขึ้นและเตรียมการสู่อาชีพในอนาคตต่อไป</p>	<p>มีการจัดโปรแกรม Diversified Occupations เพื่อฝึกอบรมประสบการณ์ให้แก่แก่นักเรียนที่สนใจ มีแนวคิดที่ว่า Most of the learning is done on the job โดยได้รับความร่วมมือจากภาคธุรกิจของท้องถิ่นและโรงงานอุตสาหกรรมใกล้เคียง</p>

ตารางที่ 2.5 แนวคิดเรื่องการแนะแนวอาชีพที่รัฐแคลิฟอร์เนีย (Career Education Concept CALIFORNIA)

จุดมุ่งหมาย 10 ข้อ	รายละเอียด
1. ความตระหนักในอาชีพ (Career Awareness)	นักเรียนทุกคนสามารถเชื่อมโยงทัศนคติ ความสนใจ และความสามารถของตนเองได้
2. ความตระหนักในตนเอง (Self-Awareness)	นักเรียนทุกคนมีแรงบันดาลใจที่จะสร้างฝันของตนเองให้สำเร็จ
3. การพัฒนาทัศนคติ (Attitude Development)	นักเรียนทุกคนสามารถพัฒนาทัศนคติในเชิงบวกต่อการทำงาน เพื่อความสุขของตนเอง ครอบคลุม สังคมต่อไป
4. ความตระหนักในการศึกษา (Educational Awareness)	นักเรียนทุกคนเห็นคุณค่าในประสบการณ์การศึกษาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาและเตรียมการด้านอาชีพในอนาคต
5. ความตระหนักทางด้านเศรษฐกิจ (Economic Awareness)	นักเรียนทุกคนเข้าใจระบบเศรษฐกิจในสังคมของตนเอง
6. ความสามารถของผู้บริโภค (Consumer Competences)	นักเรียนทุกคนจะมีความเข้าใจในระบบเศรษฐกิจและความสามารถของผู้บริโภค
7. การวางแผนงานด้านอาชีพ (Career Planning and Decision-Making Skill Development)	นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาอาชีพของตนเอง
8. ความเข้าใจในอาชีพ (Career Orientation)	นักเรียนทุกคนเข้าใจอาชีพด้วยการเปิดโลกทัศน์ในอาชีพนั้น
9. การสำรวจอาชีพ (Career Orientation)	นักเรียนทุกคนวางแผนและมีส่วนร่วมในโปรแกรมการสำรวจอาชีพ
10. การเตรียมการด้านอาชีพ (Career Preparation)	นักเรียนทุกคนมีทักษะที่ผู้ประกอบการต้องการ

ตารางที่ 2.6 สรุปขั้นตอนการเรียนรู้ด้านอาชีพ (Step Of Career Education)

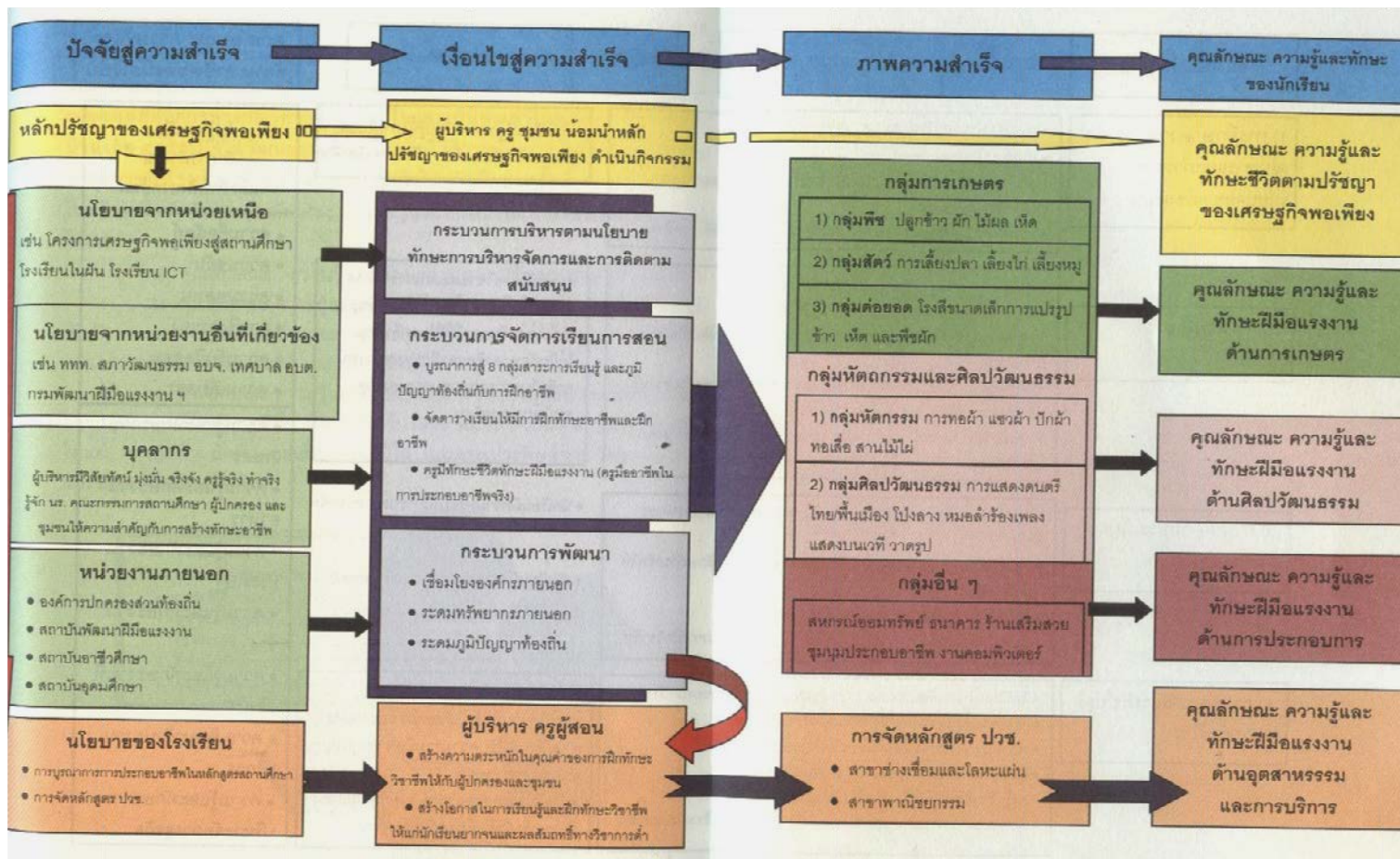
ขั้นตอนการเรียนรู้ ด้านอาชีพ 4 ขั้น	องค์ประกอบของแต่ละขั้นตอนการเรียนรู้ด้านอาชีพ				
	เกี่ยวกับตนเอง	เกี่ยวกับสังคม	เกี่ยวกับอาชีพ	เกี่ยวกับอนาคต	ผลลัพธ์
1. Awareness -Career Awareness - Self Awareness	-ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงทัศนคติความสนใจ และความสามารถของตนเองได้ -ผู้เรียนมีแรงบันดาลใจที่จะสร้างฝันของ ตนเองได้สำเร็จ	-ผู้เรียนเห็นคุณค่าของศักยภาพและความ สนใจของตนเอง โดยคำนึงถึงสังคม รอบข้าง	-ผู้เรียนเห็นความสำคัญและตระหนัก ในอาชีพ -ผู้เรียนได้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ ภาพรวมของอาชีพ	-ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นให้ เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่าง การศึกษากับอาชีพในชีวิต จริงของตนเอง	Attitude Development -ผู้เรียนสามารถพัฒนา ทัศนคติในเชิงบวกต่อ การตนเองและอาชีพ
2. Orientation -Career Orientation	-ผู้เรียนให้ความสำคัญกับการทบทวนตนเอง และอาชีพที่ตนสนใจ	-ผู้เรียนได้รู้จักสังคมการทำงานในอาชีพ -ผู้เรียนได้เชื่อมโยงระหว่างสังคมของตนเอง กับอาชีพ	-ผู้เรียนเข้าใจอาชีพจากการเปิดโลก ทัศน์ในอาชีพ -ผู้เรียนได้เข้าใจขั้นตอนการทำงานใน อาชีพ	-ผู้เรียนแยกแยะระหว่าง อาชีพที่ตนเองชอบกับ อาชีพที่เหมาะสมกับตนเองได้	Identify -ผู้เรียนระบุเป้าหมายของ อาชีพได้
3. Exporation -Consumer Competences -Economic Awareness	-ผู้เรียนได้สำรวจทัศนคติของตนเองที่มีต่อ โลกแห่งการทำงานในอาชีพ -ผู้เรียนได้สำรวจความสามารถของตนเอง เพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจ	-ผู้เรียนได้สำรวจเศรษฐกิจและ ความสามารถของผู้บริโภค -ผู้เรียนสำรวจระบบเศรษฐกิจในสังคม อาชีพ	-ผู้เรียนได้สำรวจความต้องการและ คุณสมบัติของผู้ที่จะประกอบอาชีพ -ผู้เรียนได้รับรู้ประสบการณ์การ ประกอบอาชีพ	-ผู้เรียนได้รู้จักสภาพของผู้ ประกอบอาชีพเพื่อ เชื่อมโยงสู่หน้าที่ รับผิดชอบในอนาคต	Select -ผู้เรียนเลือกอาชีพได้
4. Preparation -Educational Awareness - Decision-Making Skill Development - Career Planning	-ผู้เรียนเห็นคุณค่าในประสบการณ์การศึกษา ของตนเอง และมุ่งศึกษาด้านใดด้านหนึ่ง อย่างชัดเจนขึ้นเพื่อเตรียมการไปสู่อาชีพใน อนาคต	-ผู้เรียนได้พัฒนาทัศนคติในเชิงบวกต่อการ ทำงาน เพื่อความสุขของตนเอง ครอบคลุม สังคมต่อไป	-ผู้เรียนได้รับความมั่นใจและเชื่อมั่น เกี่ยวกับการเลือกอาชีพจากข้อมูลที่ได้ สำรวจมา -ผู้เรียนมองอาชีพในมุมมองของผู้ ประกอบอาชีพได้		Career -ผู้เรียนได้อาชีพที่ตนเอง สนใจหลังจากที่ผ่าน ขั้นตอนการเรียนรู้ทั้ง4ขั้น ครบถ้วนแล้ว

จะเห็นว่าจุดมุ่งหมายสุดท้ายของการแนะแนวอาชีพอยู่ที่การให้บุคคลได้วางแผนอาชีพและเรียนรู้โลกของอาชีพได้อย่างถ่องแท้ แต่กว่าจะไปถึงผลลัพธ์ที่ว่านี้ จำต้องให้บุคคลเริ่มพัฒนาตนเองจากความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) เสียก่อนแล้วบุคคลจึงสามารถเข้าสู่พัฒนาการด้านอาชีพ (Vocational Development) ดังที่กล่าวมาข้างต้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอทางเลือกเกี่ยวกับแนวทางการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นข้อค้นพบจากการวิจัยของสิริพันธุ์ สุวรรณมรรคาและคณะ (2554) ที่ได้เสนอแนวคิดการศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพให้กับนักเรียนทุกระดับชั้นและบูรณาการในหลักสูตรแกนกลางทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ซึ่งมีการจัดนำหนักของความคิรรวบยอดเกี่ยวกับการศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพในแต่ละด้านที่แตกต่างกันไปตามระดับชั้นของผู้เรียน ดังภาพที่ 2.3

ภาพที่ 2.3 การจัดการศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพจำแนกตามน้ำหนักการให้ความรู้และระดับชั้น (สิริพันธุ์ สุวรรณมรรคา และคณะ, 2554)

ผลการวิจัยสรุปผลจากกรณีศึกษา 4 ภูมิภาคพบว่า ภาพรวมของการจัดการศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพของโรงเรียนที่มีการปฏิบัติที่ดีนั้นมีการจัดการศึกษาออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 การพัฒนาทักษะชีวิต กลุ่มที่ 2 การพัฒนาฝีมือแรงงานด้านการเกษตร ศิลปวัฒนธรรม และการประกอบการ และกลุ่มที่ 3 การพัฒนาฝีมือแรงงานด้านอุตสาหกรรมและการบริการ (หลักสูตรปวช.) ดังแสดงในภาพที่ 2.4

ภาพที่ 2.4 ภาพรวมที่น่าสนใจของโรงเรียนในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกอบอาชีพ (สิริพันธุ์ สุวรรณมรรคา และคณะ, 2554)

3.2 ทฤษฎีพัฒนาการด้านอาชีพและทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์

ทฤษฎีพัฒนาการด้านอาชีพของซูเปอร์ (Super's Theory of Vocational Development) ได้พัฒนาทฤษฎีพัฒนาการด้านอาชีพ โดยได้อธิบายกระบวนการพัฒนาในการเลือกอาชีพไว้ดังต่อไปนี้ (Super, 1963)

1. ช่วงเวลาของการพัฒนาความรู้สึกรู้จักคิดที่มีต่อตนเอง การพัฒนาความสามารถและความสนใจ (Growth Stage) ซึ่งพัฒนาการดังกล่าวมีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาความคิดเรื่องอาชีพ อยู่นี้ในช่วง 14 ปีแรกของชีวิต ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น 4 ระยะดังนี้คือ

- 1) ระยะเวลาที่เด็กยังไม่สนใจการเลือกอาชีพ (Prevocational Substage) อยู่นี้ในช่วง 3 ปีแรกของชีวิต
- 2) ระยะเวลาที่เด็กคิดถึงเรื่องอาชีพ แต่เป็นลักษณะเพื่อฝัน (Fantasy Substage) ระยะเวลาที่บุคคลมีอายุระหว่าง 4-10 ปี
- 3) ระยะเวลาที่เด็กพิจารณาความสนใจของตนในอาชีพต่างๆ (Interest Substage) ระยะเวลาที่บุคคลมีอายุระหว่าง 11-12 ปี
- 4) ระยะเวลาที่เด็กพิจารณาความสามารถในการประกอบอาชีพ (Capacity Substage) ระยะเวลาที่บุคคลมีอายุระหว่าง 13-14 ปี

2. ช่วงเวลาของการสำรวจตนเอง สำรวจอาชีพ เริ่มมีประสบการณ์จากการทำงานและทำกิจกรรมต่างๆ (Exploration Stage) เป็นช่วงที่บุคคลตระหนักว่าอาชีพเป็นสิ่งสำคัญในชีวิต ช่วงนี้บุคคลมีอายุระหว่าง 15-24 ปี ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น 3 ระยะดังนี้คือ

- 1) ระยะเวลาที่บุคคลเริ่มพิจารณาเลือกอาชีพ โดยยังไม่ได้ตัดสินใจแน่นอน (Tentative Substage) ซึ่งจะพิจารณาจากความต้องการ ความสนใจ ค่านิยม ความสามารถและโอกาสในการได้งานทำ ระยะเวลาที่บุคคลจะมีอายุระหว่าง 15-17 ปี
- 2) ระยะเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อของพัฒนาการด้านอาชีพ (Transition Substage) ระยะเวลาที่บุคคลจะพิจารณาเลือกอาชีพจากสภาพที่เป็นจริงมากขึ้น เช่น พิจารณาจากลักษณะของตนเอง ลักษณะงาน ตลอดจนโอกาสที่จะได้งานทำ เป็นช่วงที่บุคคลจะได้มีประสบการณ์ในการฝึกอาชีพหรืออยู่ในระหว่างการศึกษาศึกษาเพื่อเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ ระยะเวลาที่บุคคลจะมีอายุระหว่าง 18-21 ปี
- 3) ระยะเวลาทดลองปฏิบัติงาน (Trial Substage) ซึ่งจะเป็นการได้ประเมินความถนัด ความสามารถ และความเหมาะสมต่างๆ

3. ระยะเวลาที่บุคคลเริ่มประกอบอาชีพที่ถาวร (Establishment stage) ในช่วงต้นของระยะนี้อาจมีการเปลี่ยนแปลงงานบ้าง ถ้างานนั้นไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นที่พอใจ ช่วงนี้เป็นระยะที่บุคคลมีอายุระหว่าง 25-44 ปี แบ่งออกเป็น 2 ระยะคือ

- 1) ระยะเวลาที่บุคคลลงมือประกอบอาชีพที่ได้เลือกแล้ว แต่อาจเปลี่ยนงานบ้าง (Trail Substage) ระยะเวลาที่บุคคลมีอายุประมาณ 25-30 ปี

2) ระยะเวลาที่บุคคลลงมือประกอบอาชีพอย่างถาวร (Stabilization Substage)
ระยะนี้บุคคลมีอายุระหว่าง 31-44 ปี

4. ระยะเวลาที่บุคคลมีความมั่นคงในการประกอบอาชีพ (Maintenance Stage) ระยะนี้บุคคลจะดำเนินการประกอบอาชีพที่เลือกและสร้างความก้าวหน้าและมั่นคงในการประกอบอาชีพ ระยะนี้บุคคลมีอายุตั้งแต่ 45-65 ปี

5. ระยะเวลาที่ประสิทธิภาพในการประกอบอาชีพของบุคคลลดลงเนื่องจากความชรา (Decline Stage) ระยะนี้นับตั้งแต่บุคคลมีอายุประมาณ 65 ปีเป็นต้นไป

นอกจากทฤษฎีพัฒนาการด้านอาชีพที่กล่าวมาแล้ว ยังมีทฤษฎีที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับความรู้ในอาชีพ (Career Awareness) อีกทฤษฎีหนึ่งนั่นคือ ทฤษฎีวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบของบุคคล ซึ่งเป็นทฤษฎีที่มีหลักการเหมือนกับหลักการเลือกอาชีพของ แฟรงค์ พาร์สัน (Frank Parsons) ซึ่งท่านผู้นี้ได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งการแนะแนวอาชีพ หลักการที่ว่าดังนี้ (วัชร ทรัพย์มี, 2521)

- 1) การวิเคราะห์ตนเอง โดยบุคคลจะวิเคราะห์คุณสมบัติต่างๆ และองค์ประกอบของตนเอง เป็นต้นว่าความสามารถ ความสนใจ ความถนัด บุคลิกภาพ ฐานะเศรษฐกิจ สภาพการณ์ต่างๆ ในครอบครัว
- 2) การวิเคราะห์อาชีพ โดยบุคคลจะแสวงหาความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับอาชีพ เป็นต้นว่า ลักษณะของอาชีพ ความต้องการของตลาดแรงงาน ทุนทรัพย์ การเตรียมตัวประกอบอาชีพ รายได้ ความมั่นคง และโอกาสก้าวหน้าในอาชีพต่างๆ
- 3) การใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจเลือกอาชีพ โดยอาศัยหลักการวิเคราะห์ตนเอง และวิเคราะห์อาชีพประกอบกัน

สำหรับ Holland หรือ จอห์น แอล ฮอลแลนด์ (JOHN LEWIS HOLLAND) นักแนะแนวอาชีพ (CAREER COUNSELING) ชาวอเมริกัน ผู้ซึ่งได้คิดค้นทฤษฎีทางอาชีพที่เชื่อมโยงกับบุคลิกภาพเป็นคนแรก เขาได้เคยสรุปทฤษฎีของเขาไว้ 4 ประการดังนี้ (อรอนงค์ ธีญะวัน, 2539) คือ

- 1) ในสังคมของวัฒนธรรมตะวันตก สามารถแบ่งบุคคลออกตามลักษณะของบุคลิกภาพได้ 6 ประเภท คือ พวกที่ชอบเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ป็นรูปธรรม (Realistic) พวกที่ชอบเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่ใช้ความคิดการแก้ปัญหา (Intellectual) พวกชอบเข้าสังคม (Social) พวกชอบระเบียบแบบแผน (Conventional) พวกที่มีความทะเยอทะยาน ชอบมีอำนาจ (Enterprising) และพวกชอบศิลปะ (Artistic)
- 2) บรรดาอาชีพต่าง ๆ นั้น สามารถแบ่งตามลักษณะและสภาพแวดล้อมได้ 6 ชนิด ซึ่งสอดคล้องกับบุคลิกภาพของคนทั้ง 6 ประเภท
- 3) บุคคลย่อมแสวงหาสภาพแวดล้อมและอาชีพซึ่งเปิดโอกาสให้เขาได้ใช้ความสามารถ และทักษะเพื่อแสดงออกถึงค่านิยมและทัศนคติ ตลอดจนการมีบทบาทที่เหมาะสม และหลีกเลี่ยงบทบาทที่ไม่เหมาะสมกับตนเอง
- 4) พฤติกรรมของบุคคล สามารถอธิบายจากปฏิกริยาระหว่างแบบฉบับแห่งพฤติกรรมของเขา กับสภาพแวดล้อมของเขา

โดยสรุปฮอลแลนด์มีเป้าหมายในการจำแนกลักษณะบุคลิกภาพ (Holland and Whitney, 1969) ดังนี้

- 1) ชี้แนะประสบการณ์ที่จะนำไปสู่ลักษณะเฉพาะของบุคคล
- 2) อธิบายให้ทราบว่า ประสบการณ์นำไปสู่ลักษณะเฉพาะได้อย่างไรและลักษณะเฉพาะนำไปสู่พฤติกรรมได้อย่างไร
- 3) แยกแยะความเหมาะสมระหว่างบุคคล แต่ละลักษณะกับทั้งเก่าและใหม่

โดยสรุปแล้วทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์ มีแนวคิดพื้นฐานดังนี้คือ

- 1) การเลือกอาชีพเป็นการแสดงออกถึงบุคลิกภาพ
- 2) แบบสำรวจความสนใจ คือแบบสำรวจบุคลิกภาพ

ฮอลแลนด์ได้กล่าวถึงการเลือกอาชีพว่า การเลือกอาชีพคือการกระทำที่สะท้อนให้เห็นถึง แรงจูงใจ ความรู้ บุคลิกภาพ และความสามารถของบุคคล อาชีพเป็นวิถีชีวิต ส่วนสิ่งแวดล้อม เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นงานและทักษะ ทฤษฎีของ Super และ Holland ต่างมีความสอดคล้องกันในเรื่อง ช่วงอายุที่บุคคลให้ความสนใจเรื่องอาชีพ กล่าวคือนักเรียนในช่วงอายุ 14 – 17 ปี จะมีความสนใจใน อาชีพด้วยตนเอง มีการนำข้อมูลของอาชีพมาพิจารณาเพื่อตัดสินใจเลือกเรียนวิชาชีพเพื่อประกอบ อาชีพในอนาคต นั่นคือ นักเรียนทราบบุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อมของตนเอง อันนำมาสู่ความสนใจใน อาชีพเพื่อการเลือกเรียนและประกอบอาชีพด้วย

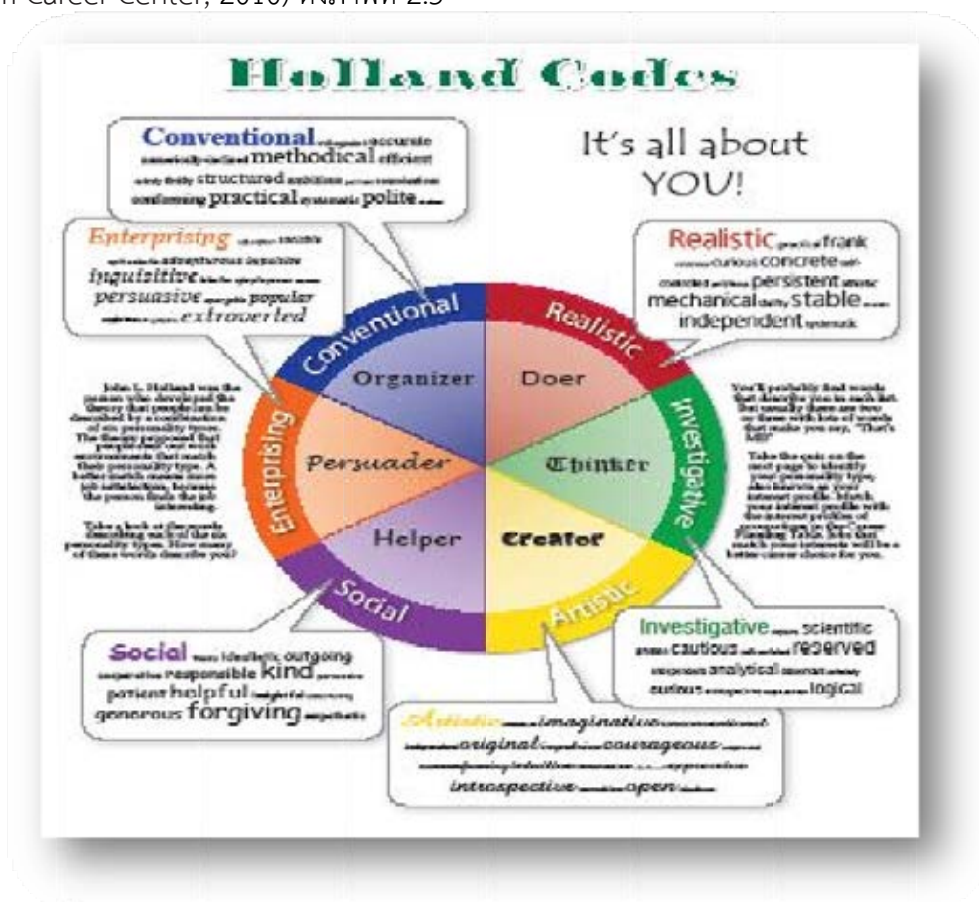
ผลงานของฮอลแลนด์ที่ครูแนะแนวในแต่ละโรงเรียนนำมาใช้กันมากที่สุดคือ “แบบฉบับ ของพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตน” และจากผล การศึกษาเพิ่มเติมยังพบอีกว่า ในการเลือกอาชีพ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะเลือกจาก ลักษณะของตนเองและความรู้เกี่ยวกับอาชีพเป็นสิ่งสำคัญ (จันทิมา เจริญสุภกร, 2549)

หลักการของแบบฉบับของพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ มีอยู่ว่า บุคคลจะเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตนและได้เน้นการที่บุคคลควรต้องรู้จักบุคลิกภาพของ ตนเองและมีความรู้เกี่ยวกับอาชีพ โดยฮอลแลนด์ได้แบ่งรูปแบบบุคลิกภาพของบุคคลที่สอดคล้องกับ อาชีพต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกอาชีพของบุคคลมี 6 กลุ่มอาชีพดังต่อไปนี้

- 1) บุคคลที่ชอบกิจกรรมที่ต้องใช้พลังกำลังแต่หลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องสนทนากับสังคม หรือบุคคลอื่น (The Motoric Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือก อาชีพ ด้านกลไกกรรม เทคนิค ช่าง กีฬา
- 2) บุคคลที่ชอบกิจกรรมที่ต้องใช้ความคิด การแก้ปัญหา มีลักษณะเป็นนักวิชาการ เป็นอาชีพที่ต้องศึกษาค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ (Intellectual Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพนักวิทยาศาสตร์ แพทย์ นักคำนวณ
- 3) บุคคลที่ชอบสังคมกับบุคคลอื่น ชอบการสนทนา (The Social Orientation) บุคคล ที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพ นักสังคมสงเคราะห์ ครู นักแนะแนว นักจิต บำบัด
- 4) บุคคลที่ชอบทำตามระเบียบแบบแผน (The Conferming Orientation) บุคคลที่มี ลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกงานด้านสารบรรณ เอกสาร เลขานุการ บรรณารักษ์

- 5) บุคคลที่มีลักษณะเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในตนเอง ชอบอาชีพที่ตนจะได้แสดงลักษณะของตน (The Persuasive Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพนักประชาสัมพันธ์ นักธุรกิจโฆษณา นักการเมือง
- 6) บุคคลที่ชอบความงาม รักศิลปะ (The Esthetic Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพด้านศิลปะ เช่น นักประพันธ์ ศิลปิน (วัชร ทรัพย์มี, 2521)

ฮอลแลนด์ได้แบ่งรูปแบบบุคลิกภาพของบุคคลที่สอดคล้องกับอาชีพต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกอาชีพของบุคคลมี 6 กลุ่มอาชีพ โดยมีรายละเอียด Holland Code (University of Missouri Career Center, 2010) ดังภาพที่ 2.5

ภาพที่ 2.5 Holland Code (University of Missouri Career Center, 2010)

จะเห็นได้ว่า กว่าจะเป็นความตระหนักรู้ในอาชีพไม่ใช่เรื่องง่าย มีรายละเอียดที่ซับซ้อนมาก ปัญหาที่เกิดขึ้นบอกได้ถึงความซับซ้อนที่ซ่อนอยู่ภายใน จึงทำให้มีผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการแนะแนวและนักแนะแนวอาชีพต่างให้ความสนใจกับความสลับซับซ้อนนี้อย่างใส่ใจในรายละเอียด ในปี ค.ศ.1973 มีงานวิจัยหนึ่งได้ประกาศให้โลกรู้ว่า โครงสร้างของความตระหนักรู้ในอาชีพประกอบด้วย สิ่งใดบ้างและตอบสนองต่อกลุ่มวัยรุ่นมากน้อยแค่ไหน การศึกษาในครั้งนั้นได้วิจัยเกี่ยวกับความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) พัฒนาการทางอาชีพ และการตอบสนองต่ออาชีพของ

วัยรุ่นที่มีเชื้อชาติ การศึกษา และภูมิหลังทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดโครงสร้างของความตระหนักรู้ในอาชีพ และแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) พัฒนาการทางอาชีพ และรูปแบบของการตอบสนองต่ออาชีพของวัยรุ่น เครื่องมือที่ใช้คือ Vocational Awareness Index (VAI), Attitude Scale of the Vocational Development Inventory ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่มาจากชนชั้นกลาง มีพัฒนาการทางอาชีพและความตระหนักรู้ในอาชีพสูงกว่าวัยรุ่นที่มาจากชนชั้นล่าง วัยรุ่นที่อยู่ในโรงเรียนมีพัฒนาการทางอาชีพสูงกว่าวัยรุ่นที่อยู่นอกโรงเรียน วัยรุ่นที่อยู่ในชนบทมีความตระหนักรู้ในอาชีพมากกว่าที่อยู่ในเมือง วัยรุ่นที่อยู่นอกเมืองและชนบทมีพัฒนาการทางอาชีพสูงกว่าวัยรุ่นที่อยู่ในเมือง วัยรุ่นผิวขาวมีพัฒนาการทางอาชีพสูงกว่าวัยรุ่นที่ไม่ใช่ผิวขาว วัยรุ่นหญิงมีความตระหนักรู้ในอาชีพสูงกว่าวัยรุ่นชาย จากการใช้แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพและมีวุฒิภาวะทางอาชีพสูงกว่าด้วย เพศชายให้ความสนใจกับงานนอกสำนักงาน ส่วนเพศหญิงให้ความสนใจกับงานด้านบริการ สังคม และศิลปะ (Currie, 1975)

จากเอกสารและรายงานการวิจัยที่กล่าวมา ผู้วิจัยเห็นว่า จุดที่ประเทศไทยยังขาดคือ ยังไม่มีงานวิจัยใดที่พัฒนากิจกรรมหรือโปรแกรมการสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพให้ผู้พิการ โดยเฉพาะผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในขณะที่คนกลุ่มนี้ต้องการแรงบันดาลใจในการประกอบอาชีพมหาศาล ผู้วิจัยเห็นความสำคัญว่าจำต้องเร่งสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพ (Career Awareness) ให้กับพวกเขา เพื่อนำไปสู่การเลือกและวางแผนอาชีพของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้ในอนาคต จึงได้ทำวิเคราะห์กระบวนการเมตาคอกนิชันพบว่า เป็นกระบวนการที่จะทำให้บุคคลเลือกและวางแผนได้อย่างมีประสิทธิภาพและชัดเจนขึ้น และเป็นกลยุทธ์ที่ช่วยให้บุคคลมีความตระหนักรู้ในความรู้และความสามารถของตนเอง ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าจะสามารถช่วยสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้

3.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา

ในโลกของคนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ความมั่นใจและความเชื่อมั่นเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด จะช่วยสร้างให้เกิดแรงบันดาลใจในการประกอบอาชีพได้ (สโรชา กิตติศิริพันธุ์, สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2554) ซึ่งมีหลายกระบวนการที่สามารถสร้างให้เกิดสิ่งเหล่านั้น และหนึ่งในหลายกระบวนการนั้นคือกระบวนการเสนอตัวแบบ (Modeling Procedures) หรือการใช้เทคนิคเสนอตัวแบบนั้น หมายถึง กลยุทธ์ในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ โดยผู้ที่ต้องการจะเลียนแบบ อาจโดยการฟัง สังเกต หรืออ่านเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของบุคคล แล้วคำนวณเป็นข้อมูลเลียนแบบ และแสดงออกเป็นพฤติกรรมของตนเองต่อไป การเสนอตัวแบบเป็นเทคนิคที่พัฒนาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาของ Bandura ที่มีความเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์หรือความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองที่มีต่อพฤติกรรมที่แสดงออก มาจากปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาเรื่องนี้ มี 4 ประการด้วยกัน ได้แก่

3.3.1 ความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Attainment) เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลมากที่สุดที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง เนื่องจากเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นโดยตรงกับตนเอง เมื่อประสบความสำเร็จหลายครั้ง จะทำให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มมากขึ้น และจะยิ่งพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองให้เข้มแข็งขึ้นไปอีก ถ้ามีประสบการณ์ของความสำเร็จบ่อยครั้งขึ้น

3.3.2 การได้สัมผัสประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience) เมื่อบุคคลได้สัมผัสและรับรู้จากตัวอย่างพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่มีลักษณะคล้ายกับตนเอง กระทำพฤติกรรมแล้วได้รับผลสำเร็จ จะทำให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น ซึ่งจะมองว่าผู้อื่นที่มีความสามารถเท่ากันหรือใกล้เคียงกันกับตนเองทำได้ ตนเองก็สามารถทำได้เช่นกัน ในขณะที่เดียวกัน ถ้าได้เห็นผู้อื่นที่มีลักษณะคล้ายกับตนเองประสบความล้มเหลว ก็อาจจะส่งผลให้ขาดความมั่นใจหรือประเมินความสามารถของตนเองต่ำลง การรับรู้ความสามารถของตนเองก็จะเปลี่ยนไป

3.3.3 การใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion) เป็นการใช้คำพูดเพื่อพยายามทำให้บุคคลมีความมั่นใจ มีกำลังใจที่จะกระทำพฤติกรรมเพื่อให้เป็นผลสำเร็จ ซึ่งจะส่งผลให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น แต่ผู้ที่ใช้คำพูดชักจูงนั้นจะต้องเป็นผู้ที่ผู้ถูกชักจูงใจให้ความเคารพนับถือ ให้ความไว้วางใจ หรือเป็นบุคคลที่มีความสำคัญมากพอ และในการใช้คำพูดชักจูงนั้น จะต้องตรงกับความเป็นจริงไม่เช่นนั้นแล้ว อาจทำให้ผู้ถูกชักจูงประสบความล้มเหลว ซึ่งจะส่งผลให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลง

3.3.4 สภาวะทางร่างกาย (Physiological State) ในการตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองนั้น ส่วนหนึ่งมาจากสภาวะทางร่างกาย ถ้าร่างกายอยู่ในสภาวะที่พร้อมก็จะสามารถกระทำพฤติกรรมได้ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ แต่ถ้าร่างกายถูกกระตุ้นมากเกินไป โดยเฉพาะทางด้านอารมณ์ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความวิตกกังวล หรืออยู่ในสภาวะของความเครียด เป็นเหตุให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลง โดยแบนดูราได้ให้ความเห็นว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองอาจเกิดขึ้นได้จากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งหรือหลายปัจจัยดังที่กล่าวมาผสมผสานกันก็ได้ (Bandura, 1986) เกี่ยวกับอิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อตัวผู้สังเกต (Bandura, 1977) มีดังนี้

- 1) การสร้างพฤติกรรมใหม่ เมื่อผู้สังเกตได้เห็น สังเกต รับฟัง หรืออ่านเรื่องราวที่สะท้อนให้รู้ถึงการกระทำของตัวแบบ ซึ่งผู้ที่ต้องการจะเลียนแบบไม่เคยรู้มาก่อน จะมีการซึมซับ เก็บรวบรวมข้อมูลนี้ในรูปของสัญลักษณ์และถ่ายทอดออกมาเป็นพฤติกรรมใหม่
- 2) การสร้างกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่ จะเกิดขึ้นในสภาพการณ์ที่ผู้สังเกตเห็นหรือรับรู้การกระทำของตัวแบบในลักษณะต่างๆ เช่น การตัดสินใจ รูปแบบทางภาษา เป็นต้น จากนั้นผู้สังเกตจะทดสอบการกระทำตามตัวแบบภายใต้สภาพการณ์ต่างๆ และถ้าการตอบสนองส่งผลทางบวก ผู้สังเกตจะรวมรูปแบบ ลักษณะของตัวแบบในรูปแบบต่างๆ แล้วนำมาสร้างเป็นกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่
- 3) การสอนความคิดและพฤติกรรมสร้างสรรค์ ตัวแบบจะช่วยสนับสนุนการพัฒนาในทางสร้างสรรค์ เพราะเมื่อมนุษย์เห็นตัวแบบกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง อาจทำให้นึกถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาผสมผสานกับการกระทำของตัวแบบ ประยุกต์เป็นความคิดหรือพฤติกรรมใหม่ได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ยังมีจุดอ่อนสำหรับตัวแบบในเชิงสร้างสรรค์ หากไม่มีศักยภาพเพียงพอ หรือผู้สังเกตมีทักษะที่จำกัด พฤติกรรมเชิงสร้างสรรค์นี้ อาจจะไม่มียุติพลมากพอที่จะให้ผู้สังเกตกระทำหรือเลียนแบบพฤติกรรมตามได้
- 4) การยับยั้งการกระทำ และความละอายที่จะกระทำ การได้เห็นตัวแบบถูกลงโทษ ผู้สังเกตย่อมมีความรู้สึกไม่อยากกระทำแบบตัวแบบนั้น ในทางตรงข้าม หากเห็นตัวแบบทำพฤติกรรมไม่ถูกต้องแต่ไม่ได้รับการลงโทษ ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำแบบตัวแบบ

- 5) การส่งเสริมการกระทำ ตัวแบบจะมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการกระทำทั้งที่เป็นทางบวกและทางลบ ดังนั้นการนำเสนอตัวแบบจำเป็นต้องมีความระมัดระวังอย่างยิ่งเพราะอาจมีผลต่อการเพิ่มพฤติกรรมทางลบได้
- 6) มีผลทางด้านอารมณ์ ตัวแบบมีผลต่ออารมณ์ นอกจากจะส่งผลต่อการกระทำตามตัวแบบแล้ว ยังมีผลทำให้อารมณ์ของผู้สังเกตรุนแรงเพิ่มขึ้นและกระตุ้นให้เกิดอารมณ์คล้ายตามไปด้วยได้
- 7) การชักจูงให้เกิดความต้องการกระทำตามตัวแบบ การกระทำใดที่คนให้คุณค่าและชื่นชมอยู่เสมอ การกระทำนั้นของตัวแบบ ย่อมส่งผลให้ผู้สังเกตกระทำตามได้เร็ว และได้ง่าย เพราะนอกจากจะทำให้ผู้สังเกตมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นภายในตัวเองแล้ว ยังทำให้สังคมนั้นมีการเปลี่ยนแปลงตามด้วย

โดยสรุปคือตัวแบบมีอิทธิพลต่อผู้สังเกตไม่ว่าจะสังเกตด้วยการได้เห็น รัับฟัง หรืออ่านเรื่องราวที่สะท้อนให้รู้ถึงการกระทำของตัวแบบ ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อการสร้างพฤติกรรมใหม่ พฤติกรรมสร้างสรรค์ ความรู้สึกลอยๆกระทำตามมากๆ หรือไม่อยากกระทำตามเลย มีผลต่ออารมณ์ เนื่องจากถูกกระตุ้นให้คล้ายตาม เป็นการชักจูงให้เกิดความต้องการกระทำตามตัวแบบนั่นเอง

การที่จะเลือกตัวแบบเพื่อแสดงพฤติกรรมที่ต้องการให้ผู้สังเกตเลียนแบบนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ในการเลือกเพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของพฤติกรรมของตัวแบบและพฤติกรรมของผู้สังเกต แนวทางในการเลือกตัวแบบนี้พอสรุปได้ดังนี้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2536)

- 1) ตัวแบบ ควรมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับผู้สังเกต ทั้งในด้านเพศ เชื้อชาติ และเจตคติ การที่ตัวแบบมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับผู้สังเกต จะทำให้ผู้สังเกตมั่นใจได้ว่าพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงออกนั้นเหมาะสมและสามารถทำได้ เพราะบุคคลนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับตน ซึ่งจะ使他เกิดความรู้สึกว่าเขาเองก็น่าจะทำได้
- 2) ตัวแบบ ควรจะเป็นผู้มีชื่อเสียงในสายตาของผู้สังเกต แต่ถ้ามีชื่อเสียงมากจนเกินไปก็จะทำให้ผู้สังเกตมีความรู้สึกว่าการกระทำที่ตัวแบบกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ไม่น่าเป็นจริงสำหรับเขา
- 3) ระดับความสามารถของตัวแบบ ควรมีระดับที่ใกล้เคียงกับผู้สังเกต เพราะถ้าใช้ตัวแบบที่มีความสามารถสูงมาก ก็จะทำให้ผู้สังเกตคิดว่าไม่สามารถทำตามได้
- 4) ตัวแบบนี้ ควรมีลักษณะที่เป็นกันเองและสร้างความอบอุ่นใจเมื่ออยู่ใกล้
- 5) ตัวแบบเมื่อแสดงพฤติกรรมแล้วได้รับการเสริมแรง จะทำให้ได้รับความสนใจจากผู้สังเกตมากขึ้น

นอกจากนี้ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา ยังมองธรรมชาติของมนุษย์ว่ามีลักษณะเป็นหน่วยที่จัดกระทำโดยตัวเอง (Active agents) แสดงพฤติกรรมโดยอาศัยองค์ประกอบส่วนบุคคล และองค์ประกอบสภาพแวดล้อม ซึ่งทำให้พฤติกรรมมีการแผ่ขยายและมีการคงอยู่ องค์ประกอบส่วนสำคัญด้านบุคคลคือการรับรู้ความสามารถของตนเอง (self-efficacy) และการกำกับตนเอง (Self-regulation) จึงกล่าวได้ว่าบุคคลใช้ปัญญาหรือความคิดในการแสดงพฤติกรรม (Bandura, 1986) สามารถช่วยสร้างให้เกิดความตระหนักรู้ในตนเองได้

ตารางที่ 2.7 ผลสรุปการสังเคราะห์ความตระหนักรู้ในอาชีพ (ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง)

ตัวแปร	ผู้ศึกษา											รวม	อันดับ
	แนวคิด เบาโรห์ดัล (2528)	วรัท ทรัพย์ณี (2523)	Isaacson (1986)	Brolin and Gysbers (1979)	Edminowel Stanley (1979)	Lawrence E. Currie (1975)	Marland (1974)	Super (1974)	Ospow (1973)	Thompson (1973)			
มิติตนเอง													
1.เพศและสภาพร่างกาย	/		/	/		/	/	/	/			7	1
2.ความแตกต่างในด้านความสามารถ			/				/	/	/			4	3
3.ความสนใจ	/	/	/		/		/	/	/			7	1
4.ทัศนคติต่ออาชีพ	/	/		/	/		/	/	/	/		7	1
5.บุคลิกภาพและความถนัด							/	/	/			3	4
6.ความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง	/		/	/			/		/			5	2
7.ประสบการณ์ชีวิต						/	/	/	/			4	3
มิติครอบครัวและสังคม													
1.ครอบครัว, ชุมชนและสิ่งแวดล้อม		/				/	/	/	/	/		6	2
2.สังคมและเศรษฐกิจ	/	/				/	/	/	/	/		7	1
3.การศึกษา		/			/	/	/	/	/	/		7	1
4.การเลียนแบบจากบุคคลตัวแบบ		/				/	/	/		/		5	2
มิติอาชีพ													
1.คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน	/			/			/		/	/		5	1
2.คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน	/			/			/		/	/		5	1
3.ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิด	/			/			/		/	/		5	1

ตารางที่ 2.8 ตารางสังเคราะห์แบบวัดความตระหนักรู้ในอาชีพ

มิติในการวัด ของงานวิจัย	เกี่ยวกับแบบวัด	แบบสำรวจความพอใจในอาชีพ (Voactional Preference Inventory: VPI) จอห์น แอล ฮอลแลนด์ ปี 1959 จำนวน 270 ข้อ แบบเลือกตอบ ชอบ/ไม่ชอบ	แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (Voactional Awareness Index : VAI) ลอเรนซ์ อี เคอร์รี่ ปี 1975 จำนวน 60 ข้อ แบบเลือกตอบ เห็นด้วย/ไม่เห็นด้วย	The Voactional Rating Scale : VRS (Thomas and Howard, 1977) จำนวน 40 ข้อ แบบให้ตอบว่า แต่ละข้อเป็นความจริงแค่ไหน (Rated on a five- point Likert scale)	สรุปโดยผู้วิจัย
มิติตนเอง					
1.เพศและสภาพร่างกาย		●	●	●	✓
2.ความแตกต่างในด้าน ความสามารถ		●	●	●	✓
3.ความสนใจ		●	●	●	✓
4.ทัศนคติต่ออาชีพ		●	●	●	✓
5.บุคลิกภาพและความถนัด		●	●	●	✓
6.ความตระหนักและเห็น คุณค่าของตนเอง		●	●	●	✓
7.ประสบการณ์ชีวิต		●	●	●	✓
มิติครอบครัวและสังคม					
1.ครอบครัว, ชุมชนและ สิ่งแวดล้อม			●		✓
2.สังคมและเศรษฐกิจ		●	●	●	✓
3.การศึกษา		●	●		✓
4.การเลียนแบบจากบุคคล ตัวแบบ			●		✓
มิติอาชีพ					
1.คุณสมบัติของตนเองใน การทำงาน		●	●	●	✓
2.คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อ ความสำเร็จในการทำงาน			●		✓
3.ความแตกต่างและ ข้อกำหนดในงานแต่ละชนิด			●		✓

ตอนที่ 4 ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น (The Visually Impaired Children)

4.1 ความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น

องค์การอนามัยโลกได้ให้นิยามผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นหรือคนตาบอดไว้ว่า หมายถึงบุคคลที่ไม่สามารถใช้สายตาเป็นส่วนสำคัญในการทำงานใดๆ ซึ่งสามารถแบ่งลักษณะการมองเห็นได้ดังนี้ (Jill Keeffe, 1995 อ้างถึงใน อานนท์ ตั้งพิทักษ์ไกร, 2544)

1. คนสายตาปกติ (Normal Vision) คือคนที่มีระดับการมองเห็นได้ชัดระหว่าง 6/6 ถึง 6/18 ในสายตาข้างที่ได้รับการแก้ไขแล้ว
2. คนที่มองเห็นเลือนราง (Low Vision) หมายถึงคนที่มีระดับการมองเห็นได้ชัดตั้งแต่ 3/60 ขึ้นไป แต่น้อยกว่า 6/18 หรือลานสายตาน้อยกว่า 20 องศา ข้างที่ได้รับการแก้ไขแล้ว
3. คนตาบอด (Blind) หมายถึงบุคคลที่มีระดับการมองเห็นได้ชัดน้อยกว่า 3/60 หรือลานสายตาแคบกว่า 10 องศา ในสายตาข้างที่ได้รับการแก้ไขแล้ว

จากคู่มือการจัดการเรียนร่วม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2529 อ้างถึงใน อานนท์ ตั้งพิทักษ์ไกร, 2544) ได้กล่าวถึงเด็กที่มีความพิการทางการมองเห็นว่า หมายถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นเป็นเหตุให้การมองเห็นไม่ชัดเจนมี 2 ประเภท คือ

1. เด็กที่ตาเห็นเลือนราง (Low Vision) หมายถึงเด็กซึ่งตาข้างที่ดีกว่าเมื่อใส่แว่นตาธรรมดา จะเห็นน้อยกว่า 6/36 ลงไปจนถึง 3/60 หรือมีลานสายตาโดยเฉลี่ยแคบกว่า 10 องศา
2. เด็กตาบอด (Blind) หมายถึงเด็กที่มีตาข้างที่ดีกว่าภายหลังจากการที่ได้รับการแก้ไขแล้ว เห็นน้อยกว่า 3/61 หรือมีลานสายตาโดยเฉลี่ยแคบกว่า 10 องศาไปจนถึงมองไม่เห็นแม้แต่แสงสว่าง

ส่วนผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตามคำนิยามของพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 จะวัดระดับการมองเห็นตามระยะทางเมื่อเปรียบเทียบกับคนปกติ แต่ในแง่ของการศึกษา คนที่มีความพิการทางการมองเห็นจะเน้นถึงความสามารถในการเรียนการสอนเป็นหลัก คู่มือจากการจัดการเรียนร่วม ปี 2549 ได้นิยามทางการศึกษาพิเศษดังนี้

1. เด็กตาบอดหมายถึง เด็กที่มองไม่เห็นหรืออาจจะมองเห็นได้ไม่มากนัก ไม่สามารถใช้สายตาข้างที่เห็นดีที่สุด หลังจากการปรับสภาพแล้วให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนได้ การเรียนการสอนสำหรับเด็กเหล่านี้ต้องเป็นวิธีที่ไม่อาศัยสายตาเป็นหลัก
2. เด็กตาบอดบางส่วนหรือเด็กที่มองเห็นเลือนราง หมายถึงเด็กที่มีผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถมองเห็นบ้าง แต่ไม่เท่ากับเด็กปกติ มีปัญหาการเรียนรู้อยู่ด้วยวิธีการเรียนการสอนที่ใช้กับเด็กปกติ ฉะนั้นเด็กเหล่านี้ต้องการเครื่องมือและอุปกรณ์พิเศษบางอย่างที่ช่วยให้เด็กสามารถใช้สายตาได้ดีขึ้นกระทรวงศึกษาธิการได้ให้คำนิยาม

เกี่ยวกับคนที่มีความพิการทางการมองเห็นไว้โดยแบ่งตามสาเหตุทั่วไปที่ทำให้เด็กมีความพิการทางการเห็น ดังนี้

2.1 การถ่ายทอดทางพันธุกรรม

2.2 การได้รับอุบัติเหตุที่กระทบกระเทือนต่อดวงตาโดยตรงหรือประสาทในการมองเห็นอาทิเช่น สิ่งแปลกปลอมพวกสารเคมีหรือสารโลหะละลายที่ร้อนเข้าตา กรดต่างเข้าตาก็อาจทำอันตรายอย่างมากต่อลูกตา และตามักจะบอดจากการอักเสบหรือเยื่อตาเป็นแผลในเวลาต่อมา อุบัติเหตุอื่นๆเช่นรถชนกัน อาจทำให้ของมีคมบาดเข้าตาทำให้ตาหรือเยื่อตา ตาดำหรือตาขาวฉีกขาดหรือลูกตาแตกเป็นต้น แสงจากการหลอมแก้วเข้าตา ทำให้เลนส์ตาเสื่อมและกลายเป็นต้อกระจก

2.3 การเป็นโรคตาบางชนิดได้แก่ริดสีดวงตาซึ่งเกิดจากการติดต่อกันโดยเครื่องนุ่งห่ม ผ้าเช็ดหน้าร่วมกัน ต้อหินซึ่งเกิดจากทางระบายน้ำในลูกตาอุดตันทำให้ความดันในลูกตาสูงและไปทำลายจอตาและเส้นประสาท โรคขาดสารอาหาร (วิตามิน) เกิดจากการขาดสารอาหารที่มีวิตามินเอ เช่นมะละกอสุก ฟักทอง มะเขือเทศสุก เนื้อสัตว์ประเภทตับเป็นต้น โรคหนองในเข้าตา เกิดจากการติดเชื้อหนองในจากช่องคลอดมารดาของเด็กขณะคลอดหรือใช้ผ้าเช็ดตัวของบิดาที่เป็นหนองในเช็ดหน้าเด็ก

ปัญหาและความสามารถของเด็กที่มีความพิการทางการมองเห็น (กรมสามัญศึกษา, 2540) กล่าวว่าปัญหาของคนตาบอดซึ่งเป็นที่ยอมรับทั่วไปคือปัญหาความพิการทางกายคือเมื่อตาบอดก็จะทำให้โอกาสที่จะเรียนรู้และรับรู้มันจำกัด หรือเสียเวลามากกว่าปกติ เรียนรู้ได้น้อยกว่าสติปัญญาที่แท้จริง ในด้านสังคมก็ได้รับความพอใจและสนองตอบที่ด้อยกว่าที่ควรเพราะมีปมด้อยและปัญหาส่วนตัวทางร่างกายและจิตใจเข้ามาเกี่ยวข้อง สำหรับความสามารถของคนตาบอดและปัญหาด้านจิตวิทยาอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาบางประการมีดังนี้

1. จากการทดสอบทางจิตวิทยาของคนตาบอดพบว่า เด็กตาบอดมี I.Q. เฉลี่ยที่ต่ำกว่าปกติเล็กน้อยคือ 99 แต่ที่แตกต่างจากสถิติของคนตาดีคือพบว่าจำนวนเด็กตาบอดที่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยมีน้อยกว่าเด็กตาบอดที่มี I.Q. สูงและต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยคือ I.Q. สูงกว่า 120 จำนวน 10% ต่ำกว่า 90 มี 70% และพบว่าเด็กตาบอดเพราะเนื้องอกมี I.Q. เฉลี่ยถึง 120 โดยมี I.Q. อยู่ระหว่าง 101-146 และ 78% ของเด็กเหล่านี้มี I.Q. สูงกว่า 110
2. เด็กตาบอดไม่มีประสาทสัมผัสด้านอื่นพิเศษเหนือกว่าคนธรรมดาแต่อย่างใด กล่าวคือถ้าได้รับการฝึกฝนและใช้เหมือนกัน คนตาดีและคนตาบอดก็จะสามารถใช้ประสาทส่วนต่างๆ ได้พอๆ กัน
3. มีผู้ศึกษาพบว่าเด็กตาบอดแต่กำเนิดในวัยทารกรับรู้และเรียนรู้ได้ยากกว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นเมื่อโตแล้ว และมักจะปรากฏว่าสติปัญญาต่ำกว่า
4. เด็กตาบอดในโรงเรียนอย่างน้อย 20% มีความพิการประเภทอื่นร่วมด้วยอย่างน้อย 1 ประเภท

4.2 การจัดการศึกษาของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น

การจัดการศึกษาไม่แตกต่างไปจากการศึกษาของเด็กปกติ แต่ที่ต่างกันคือจะหาวิธีการอย่างไร จึงจะทำให้เด็กนั้นได้เรียนบรรลุเป้าหมายที่ต้องการได้ โดยใช้ประสาทการสัมผัสอื่น หรือความสามารถในการมองเห็นที่หลงเหลืออยู่บ้างในการเรียนรู้ ซึ่งอาจจัดได้เป็น 2 รูปแบบคือ

1. จัดเป็นโรงเรียนเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความพิการทางการมองเห็น ซึ่งจัดในรูปแบบโรงเรียนประจำ เพราะเด็กอาจต้องเข้ารับการฝึกทักษะที่จำเป็นที่โรงเรียน
2. จัดให้เข้ารับการเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ อาจจะเรียนในชั้นเรียนพิเศษหรือเข้าเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติ

ในปัจจุบันการจัดการศึกษาให้แก่คนตาบอดมักดำเนินการผ่านรูปแบบต่างๆ ได้แก่ (ร่างแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนตาบอดแห่งชาติ พ.ศ. 2550 - 2554)

1. การเตรียมความพร้อม (Early Intervention) เป็นการกระตุ้นพัฒนาการในด้านต่างๆของเด็กตาบอดให้มีพัฒนาการตรงตามวัย รวมทั้งช่วยฝึกทักษะด้านต่างๆเพื่อให้เด็กมีความพร้อมต่อการเรียนรู้
2. โรงเรียนเฉพาะเป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาให้เฉพาะสำหรับเด็กตาบอดเริ่มจัดการเรียนการสอนตั้งแต่อนุบาลไปจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือไม่เกินมัธยมต้น โดยบางแห่งจะจัดการศึกษาควบคู่กันไปทั้งการศึกษาเฉพาะซึ่งจัดให้เด็กเรียนอยู่ในโรงเรียนและการเรียนร่วม (Integrated Study) โดยส่งเด็กไปเรียนร่วมกับเด็กสายตาสปกติในโรงเรียนทั่วไปที่อยู่ใกล้เคียง ปัจจุบันมีโรงเรียนสอนคนตาบอดทั่วประเทศรวมทั้งสิ้น 11 แห่ง เป็นของรัฐบาล 2 แห่งและเอกชนอีก 9 แห่ง ข้อมูล ณ เดือนมีนาคม 2550 โรงเรียนเหล่านี้จัดการศึกษาให้กับนักเรียนรวมกันทั้งสิ้น 1,301 คน โดยแบ่งออกเป็นการจัดการเรียนในโรงเรียนเฉพาะ 946 คน และส่งไปเรียนร่วมในโรงเรียนทั่วไป 355 คน รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 2.9

ตารางที่ 2.9 ข้อมูลการจัดการศึกษาให้แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นของโรงเรียนสอนคนตาบอดทั่วประเทศ

ลำดับ	ชื่อโรงเรียน	การรับนักเรียน	จำนวนนักเรียน		
			ในระบบ	เรียนร่วม	รวม
1	โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่	อนุบาล-ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6	186	32	218
2	โรงเรียนสอนคนตาบอดสันติ จินตนาจังหวัดแพร่	อนุบาล-ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5	36	1	37
3	โรงเรียนสอนคนตาบอดพระ มหาไถ่พัทยา	อนุบาล-ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3	130	0	130
4	ศูนย์บริการการศึกษาคนตาบอด นครราชสีมา	อนุบาล-ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6	40	41	81
5	ศูนย์การศึกษาและฟื้นฟู สมรรถภาพคนตาบอด จังหวัด ร้อยเอ็ด	อนุบาล-ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3	66	46	112
6	โรงเรียนสอนคนตาบอดจังหวัด สุราษฎร์ธานี	อนุบาล-ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6	79	41	120
7	ศูนย์พัฒนาสมรรถภาพคนตาบอด จังหวัดลำปาง	อนุบาล-ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6	28	35	63
8	โรงเรียนการศึกษาคนตาบอดและ คนตาบอดพิการซ้ำซ้อนจังหวัด ลพบุรี	อนุบาล-ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6	101	5	106
9	โรงเรียนการศึกษาคนตาบอด ธรรมสภาหาดใหญ่	อนุบาล-ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1	30	12	42
10	โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ	อนุบาล-ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6	192	58	250
11	ศูนย์พัฒนาศึกษาคนตาบอด จังหวัดขอนแก่น	อนุบาล-ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6	58	84	142
	รวมทั้งสิ้น		946	355	1,301

3. การเรียนร่วมเป็นการจัดให้คนตาบอดได้เข้าไปเรียนในโรงเรียนทั่วไปร่วมกันเด็กสายตาปกติโดยมีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่อนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา

4. การศึกษานอกโรงเรียน โดยมีทั้งที่จัดเป็นกลุ่มเฉพาะให้แก่คนตาบอดและการจัดให้คนตาบอดเข้าไปเรียนร่วมกับกลุ่มนักเรียนสายตาปกติ คนตาบอดที่เข้ารับการศึกษาพิเศษตามศูนย์ฝึกอาชีพส่วนใหญ่มักจะเรียนการศึกษานอกโรงเรียนเพื่อรับวุฒิการศึกษาควบคู่ไปด้วย

4.3 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น

ปัญหาหลักๆ ในการดำเนินชีวิตของคนพิการหนึ่งนั้นคือที่มาของปัญหาและความต้องการทางด้านการศึกษาและอาชีพไว้ว่า ด้วยเหตุที่คนพิการส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชนบทยากจน และรัฐไม่สามารถกระจายบริการทางด้านการศึกษาพิเศษไปสู่ชนบทได้อย่างเพียงพอกับความต้องการด้านการศึกษาของเด็ก ผู้ปกครองของคนพิการจึงต้องพาเด็กเข้ารับการศึกษาพิเศษ ซึ่งมีอยู่เพียงในจังหวัดใหญ่เพียงไม่กี่แห่งเท่านั้น ส่วนเด็กที่เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติก็ต้องเผชิญกับปัญหาทัศนคติของครูและเพื่อนๆ ที่มีต่อเด็กพิการ บางคนถูกรังเกียจ ล้อเลียน ความไม่เข้าใจในบทเรียนของเด็ก การขาดแคลนอุปกรณ์ช่วยในการศึกษาเป็นต้น และคนพิการที่ไม่พิการมากจนทำอะไรไม่ได้ ส่วนใหญ่มีความต้องการที่จะพึ่งพาตนเอง ต้องการมีรายได้เป็นของตนเอง ไม่ต้องการทำตนเป็นภาระของครอบครัวและสังคม แต่ทัศนคติของสังคมที่มีต่อผู้พิการไม่เอื้ออำนวย ไม่เปิดโอกาสให้เขาได้แสดงความสามารถ ประกอบกับคนพิการเองขาดความรู้ ความชำนาญจึงเป็นการยากที่คนพิการจะได้ทำงาน แต่ถ้าได้มีการพัฒนาขีดความสามารถและคุณภาพของคนพิการให้มีประสิทธิภาพ คนพิการก็จะสามารถประกอบอาชีพได้ (จूरี่รัตน์ ผ่องแผ้ว, 2535)

นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เป็นพื้นฐานของการทำความเข้าใจปัญหาและความต้องการต่างๆ ของคนพิการ กล่าวถึงโดยจำแนกออกเป็น 3 ทฤษฎี ได้แก่

1. ทฤษฎีภาพลักษณ์เรื่อรปร่าง (Body Image)

ทฤษฎีนี้กล่าวถึงรูปลักษณ์หรือภาพของตัวเอง ซึ่งเกิดขึ้นในใจหรือในแนวความคิดของตนเอง เจ้าของทฤษฎีนี้คือซิลเดออร์ (Schilder) ได้ศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงในมโนภาพของรูปร่างของคน เมื่อร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่งได้สูญเสียไป อาจเป็นการสูญเสียในหน้าที่ของอวัยวะนั้นๆ หรือสูญเสียไปเลย เช่น การตาบอด เมื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นเจริญเติบโตขึ้นไปแล้ว จะมีปัญหาทางประสบการณ์ทางชีวิตและปัญหาทางอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย โดยผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นนั้น มักจะย้อนกลับไปมี Body Image ในสมัยเมื่อยังตาปกติอยู่อีกเสมอ ทฤษฎีนี้จะเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยออกแบบบทสัมภาษณ์เพื่อส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองให้เหมาะสมได้สอดคล้องกับงานวิจัยของแวนดาว ทองเจิม (2540) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การมองตนเองและโลกทัศน์ของเด็กพิการตาบอด ค้นพบว่า การมองตนเองในเด็กที่อยู่กับพ่อแม่จะมองภาพรวมในครอบครัวว่า ทุกคนในครอบครัวรักและเอาใจใส่ดูแลตนเองเป็นอย่างดี

2. ทฤษฎีปมด้อย (Inferiority complex)

เจ้าของทฤษฎีนี้คืออัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler อ้างถึงในระภีภัทร์ วงษ์ภักดี, 2542) เป็นผู้สร้างทฤษฎีนี้ขึ้นจากประสบการณ์ของตนเองเนื่องจากเขาเป็นคนไม่แข็งแรงเนื่องจากโรคกระดูกอ่อนในวัยเด็ก เขาพบว่าความผิดปกติของอวัยวะในร่างกายทำให้เกิดความแปรปรวนทางจิตใจได้โดยที่ทำให้เกิดปมด้อยขึ้นมาจากภายในใจเมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่นจึงต้องหาทางแก้ไขโดยอัตโนมัติเพื่อชดเชยหรือข่มปมด้อยนั้น แอดเลอร์ยังได้เน้นว่าคนที่รู้สึกมีปมด้อยทางกายภาพ เป็นความรู้สึกพื้นฐานที่มนุษย์จะต้องพยายามปรับตัวเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในการทำสิ่งทดแทนเพื่อแก้ปมด้อยนั้น อาจนำไปสู่ความสำเร็จในทางสร้างสรรค์ หรือไปสู่แรงผลักดันของโรคได้

3. ทฤษฎีจิต-สรีระ (Somatopsychology)

เป็นทฤษฎีร่วมสมัย สำคัญสำคัญของทฤษฎีนี้คือสภาวะทางกายและจิตมีความเกี่ยวเนื่องแลไม่เป็นอิสระแก่กัน สภาวะทางกายสามารถส่งผลกระทบต่อสภาวะทางจิตตลอดจนพฤติกรรมของบุคคลได้ (McDaniel, 1976)

จากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นพอจะสรุปได้ว่า ปัญหาต่างๆ เหล่านี้เองที่ถูกบ่มเพาะจนทำให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นเกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ แต่หากผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถยอมรับสภาพตนเองรวมถึงสังคมก็เปิดโอกาสให้ยกย่องคนปกติ ย่อมส่งผลให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองจนนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิตได้ ดังเช่นบุคคลตาบอดที่มีชื่อเสียงในสังคมไทยได้แก่ มิสเยเนวีฟคอล์ฟิลด์ สตรีตาบอดชาวอเมริกันที่เป็นผู้ริเริ่มก่อตั้งโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพฯ หรือรองศาสตราจารย์วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และประธานกรรมการที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีด้านคนพิการเป็นต้น

4.4 แนวคิดเกี่ยวกับการวางแผนประกอบอาชีพของคนพิการ

บุคคลมักต้องการความช่วยเหลือเพื่อให้ตนเองพบแสงสว่างในจุดหมายระยะยาว รวมทั้งยังสามารถตัดสินใจได้ว่า จุดหมายระยะสั้นอันใดที่จะช่วยส่งเสริมให้บรรลุจุดหมายระยะยาวในอนาคตได้ โดยจุดมุ่งหมายของการวางแผนก็เพื่อลดความผิดพลาดในการเลือกและตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคต และที่สำคัญในปัจจุบันมีอาชีพหลากหลายและมีทางเลือกต่างๆ มากมายที่คนพิการควรจะต้องทราบและนำมาพิจารณา ซึ่งถ้าไม่มีการวางแผนที่ดีและถูกต้องแล้ว อาจทำให้บุคคลเลือกเส้นทางอาชีพที่ไม่เหมาะสมกับตนเองและทำให้เกิดผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงของอนาคตที่จะไม่ดำเนินไปตามที่ควรจะเป็น ไม่ได้พัฒนาไปสู่จุดสูงสุดที่ควรจะไป (นุชลี อุปมัย, 2543)

4.4.1 ทฤษฎีการเลือกอาชีพ

บุคคลทั่วไปจะเลือกอาชีพตามความสนใจและความต้องการของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด ประสบการณ์ ความชำนาญของบุคคลนั่นเอง แต่การจะเลือกอาชีพของบุคคลนั้น มีปัจจัยที่เข้ามามีอิทธิพลดังนี้ (ทิพยวรรณ ประภาพรรณศิริ, 2531)

ด้านตนเอง: ทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์ (Holland's Theory of Vocational Choice) ได้อธิบายทฤษฎีการเลือกอาชีพของบุคคลในปีค.ศ.1959 ไว้ว่า “แบบฉบับของพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตน” ซึ่งต่อมาเขาได้สร้างเครื่องมือสำหรับวัดความคิดออกมาสองอย่าง คือ เครื่องมือสำรวจความสนใจอาชีพ (Vocational Preference Inventory-VPI) และ Self-Directed Search-SDS ซึ่งทฤษฎีนี้ขึ้นอยู่กับสมมติฐานที่ว่า ความสนใจในการเลือกอาชีพเป็นรูปแบบชนิดหนึ่งซึ่งรู้จักกันดีในคำว่า บุคลิกภาพ ดังนั้นลักษณะของความสนใจในการเลือกอาชีพของบุคคลคือลักษณะของบุคลิกภาพของบุคคลนั้นนั่นเอง ซึ่งฮอลแลนด์ได้แบ่งกลุ่มของความสนใจในการเลือกอาชีพออกไปตามลักษณะของกลุ่มคน ซึ่งการที่ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีบุคลิกภาพที่คงที่ เหมาะสำหรับอาชีพใดอาชีพหนึ่ง รู้จักตนเองและรู้ข้อมูลทางด้านอาชีพก็จะทำให้สามารถเลือกอาชีพได้อย่างเหมาะสม แต่ถ้าบุคคลใดมีบุคลิกภาพไม่คงที่ ไม่มีความชอบความสนใจในด้านใดเลย ก็จะมีประสบปัญหาในการเลือกอาชีพได้

ด้านครอบครัว: ครอบครัวมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นเป็นอย่างมาก เพราะบุตรจะเลือกอาชีพตามความต้องการของบิดามารดาและสถานะเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งมีแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง อาทิ ทฤษฎีการเลือกอาชีพของโร (Roe's Theory of Vocational Choice) โรได้ให้แนวความคิดที่ว่า บุคคลจะเลือกอาชีพให้เหมาะกับบุคลิกภาพและสนองความต้องการของตนจะต้องประกอบกับประสบการณ์ในวัยเด็กที่ได้จากการเลี้ยงดู ซึ่งทั้งหมดนี้มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพเป็นอย่างมาก ทฤษฎีนี้ได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีแรงจูงใจของ Maslow ที่เชื่อว่า บุคคลเลือกอาชีพเพื่อตอบสนองต่อความต้องการต่างๆ เช่น ความต้องการความมั่นคง การยอมรับนับถือ ตำแหน่ง ความต้องการทางเศรษฐกิจ ซึ่งทั้งหมดนี้จะได้รับการตอบสนองหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา ผู้ปกครอง ซึ่งจะหล่อหลอมให้เกิดเป็นบุคลิกภาพ และบุคลิกภาพนี้เองจะมีผลต่อการเลือกอาชีพของบุคคล โดยบุคคลจะต้องเลือกอาชีพให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพและความต้องการของตนเอง

ด้านสิ่งแวดล้อม: สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นคือบุคคลแวดล้อม เช่น เจ้าหน้าที่ในสถานศึกษาหรือศูนย์ฝึกอาชีพต่างๆ เพื่อนสนิท สื่อมวลชน ดังนั้นปัจจัยการประสบความสำเร็จในการเลือกอาชีพของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ต้องขึ้นอยู่กับความต้องการและความสามารถของตนเองประกอบกับความรู้ในด้านอาชีพด้วย ซึ่งจะทำให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มความสามารถ และมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับบุคลิกภาพและความสนใจของตนด้วย เกี่ยวกับแนวคิดในการเลือกอาชีพ คนมองเห็นกับคนมองไม่เห็น มีความคิดที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง และคนที่มองเห็นจะไม่มีทางเข้าใจและคิดแบบคนมองไม่เห็นได้เลย เคยมีผู้สนใจศึกษาเรื่องนี้อยู่พอสมควรในประเทศไทย ยกตัวอย่างเช่น รัชฎีภัทร์ วงษ์ภักดี (2542) ได้ทำการศึกษาเรื่อง สิทธิและโอกาสในการประกอบอาชีพของคนพิการ: ศึกษากรณีผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น โดยการสัมภาษณ์คนตาบอดที่มีอาชีพและไม่มีความพิการ และหัวหน้าหรือนายจ้าง พบว่า คนตาบอดยังถูกกีดกันหรือรังเกียจทำให้กลายเป็นส่วนเกินของสังคม ขาดการรับรู้ข่าวสารหรือเข้าถึงบริการของรัฐ โอกาสในการประกอบอาชีพไม่ว่าจะเป็นอาชีพอิสระ ลูกจ้าง หรือเป็นครู ยังจำกัดและเต็มไปด้วยอุปสรรคมากมาย คนตาบอดต้องมีความอดทนและต่อสู้อย่างมากจึงจะสามารถพึ่งพาตนเองได้ ด้วยเจตคติของคนในสังคมยังไม่ยอมรับในความสามารถของคนตาบอด แม้แต่นายจ้างที่รับคนตาบอดเข้าทำงานก็มักจะรับด้วยความสงสารหรือเป็นนโยบายของหน่วยงาน แต่ไม่ได้เกิดจากความตระหนักถึงสิทธิและศักยภาพของคนตาบอดเลย คนตาบอดจึงมีทางเลือกที่จำกัด อานนท์ ตั้งพิทักษ์ไกร (2544) ทำการศึกษาเรื่อง ความเสมอภาคของโอกาสการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษาและสังคมของคนพิการ : ศึกษากรณีผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ผลการศึกษาพบว่า สภาพการบริหารและการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมมีศูนย์การเรียนร่วมโรงเรียนสอนคนตาบอด กรุงเทพมหานคร จัดส่งนักเรียนตาบอดไปโรงเรียนในโครงการเรียนร่วมโดยไม่ต้องสอบแข่งขันและการประสานงานกับโรงเรียน โดยมีครูการศึกษาพิเศษหรือครูสอนเสริมและสนับสนุนสื่อต่างๆ สภาพการเรียนร่วมและกระบวนการเรียนการสอน โรงเรียนที่เรียนร่วมจัดรูปแบบการเรียนร่วมแบบเต็มเวลาที่นักเรียนปกติในชั้น กิจกรรมการเรียนการสอนต่างๆที่มีการปรับในบางรายวิชาที่มีการปฏิบัติ พบว่านักเรียนที่พิการทางสายตามีส່วร่วมเช่นเดียวกับเด็กปกติ การประเมินผลมีปัญหาเรื่องเวลาในการสอบน้อย การประสานงานระหว่างครูสอนเสริมและครูประจำ

วิชายังไม่ดีพอ ไม่มีแผนการสอนรายบุคคลสำหรับคนพิการ การจัดการเรียนร่วมยังขาดการทำงานเป็นหมู่คณะ มีการประสานงานในเรื่องเฉพาะหน้า ที่ไม่มีการกำหนดเป้าหมายและวางแผนร่วมกัน โดยนักเรียนที่พิการทางสายตานั้นมีความสัมพันธ์ที่ดีกับครูผู้สอนและต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษจากครู ในเรื่องการเรียนด้านความสัมพันธ์กับนักเรียนปกติเป็นแบบเพื่อนช่วยเพื่อน การสอนเสริม การผลิตสื่ออักษรเบรลล์เป็นต้น แต่ยังมีขาดบุคลากรทางการศึกษาพิเศษที่พอเพียง และไม่มีกรอบครูผู้สอนทำให้ขาดทักษะในการสอนนักเรียนที่พิการทางสายตา งบประมาณก็เป็นอีกปัจจัยที่ทำให้สื่อวัสดุอุปกรณ์การสอนไม่พร้อม ดังนั้นจึงทำให้ตามบทเรียนไม่ทัน แต่ถึงแม้จะมีอุปสรรคในการเรียนร่วมแต่ส่วนใหญ่คิดในแง่บวก มีความสุขกับการเรียนและต้องการเรียนร่วมต่อไป รู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่าเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนร่วมได้และพยายามปรับตัวในการทำกิจกรรมการเรียนให้เหมือนเพื่อนนักเรียนปกติ

โดยสรุปคือการเลือกอาชีพของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ล้วนแล้วแต่สัมพันธ์กับทฤษฎีที่นักการศึกษาเคยกล่าวไว้ในอดีต แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยความแตกต่างเฉพาะบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ซึ่งอาจส่งผลให้มีเหตุผลในการเลือกหรือไม่เลือกอาชีพที่ต่างกัน

4.5 พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต)

แม้การมองไม่เห็นตำแหน่งต่างๆ บนหน้าจอจะทำให้เกิดอุปสรรคในการใช้ Pointing Device แต่คนตาบอดก็สามารถใช้การป้อนข้อมูลหรือคำสั่งผ่านทางแป้นพิมพ์ได้ โดยจะใช้การพิมพ์แบบสัมผัส (การจดจำตำแหน่งของแป้นพิมพ์) สำหรับแป้นพิมพ์ที่ใช้ก็เป็นแป้นพิมพ์ปกติของคอมพิวเตอร์ โดยไม่ต้องมีการออกแบบเพิ่มเติมหรือปรับปรุงให้มาลักษณะเฉพาะ แต่ปัญหาสำคัญมักอยู่ที่การอ่านหรือการรับรู้ข้อมูลที่เครื่องแสดงผลผ่านหน้าจอมากกว่า อย่างไรก็ตามปัญหานี้ได้รับการแก้ไขด้วย 3 วิธีดังต่อไปนี้

วิธีที่ 1 การใช้โปรแกรมที่ช่วยให้คอมพิวเตอร์แสดงผลเป็นเสียงพูด โดยเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างโปรแกรมอ่านจอภาพ Screen Reader Software ซึ่งทำหน้าที่คล้ายกับเป็นตาให้กับผู้ใช้ในการที่จะตรวจจับข้อมูลที่เครื่องแสดงผลออกมาที่หน้าจอ แล้วเชื่อมต่อไปยัง Speech Software ซึ่งทำหน้าที่เหมือนเป็นอวัยวะในระบบการเปล่งเสียง คนตาบอดก็จะทราบข้อมูลได้จากการได้ยินแทนการอ่านหน้าจอ

วิธีที่ 2 การใช้อุปกรณ์และโปรแกรมแสดงผลเป็นอักษรเบรลล์โดยประกอบด้วย Braille translator Software ทำหน้าที่แปลงรหัสข้อมูลจากอักษรตัวพิมพ์ (print) เป็นรหัสอักษรเบรลล์แล้วส่งไปแสดงผลที่เครื่องแสดงผลอักษรเบรลล์ (Refreshable Braille Display) ทำให้คนตาบอดรับรู้ข้อมูลได้จากการอ่านอักษรเบรลล์แทนการอ่านหน้าจอ

วิธีที่ 3 การใช้โปรแกรมขยายจอภาพ Screen Magnification Software โดยช่วยขยายตัวอักษรตลอดจนรูปภาพและสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ปรากฏบนหน้าจอให้ใหญ่ขึ้นตามขนาดที่ผู้ใช้ต้องการรวมทั้งฟังก์ชันที่ผู้ใช้สามารถปรับสีของพื้นผิวหน้าจอ สีของตัวอักษร และสีของสัญลักษณ์ต่างๆ ให้มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนได้ (Contrast) ลักษณะเช่นนี้จะทำให้คนตาบอดกลุ่มผู้มีสายตาลีเลือนราง สามารถอ่านข้อมูลจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ได้ง่ายขึ้น (โอเคเนชั่น, 2550)

4.6 ปัญหาของการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น

เมื่อเอ่ยถึงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารก็ย่อมหมายถึงเครื่องมือที่ทันสมัยและจะต้องให้ผู้มีความรู้ความเข้าใจในเครื่องมือเหล่านั้นเป็นอย่างดี จึงจะนำเอาเทคโนโลยีเหล่านั้นมาใช้ อย่างมีประสิทธิภาพ คนปกติธรรมดาจำนวนมากไม่มีโอกาสได้ใช้เพราะยังขาดความรู้และความเข้าใจ รวมถึงโอกาสในการนำไปใช้ คนตาบอดซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย ย่อมจะยากลำบากกว่าจะเป็น การไร้ประโยชน์ที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศ ดังเช่นที่ กิตพงษ์ สุทธิ (2545 อ้างถึงใน ญัฐบวร สีนเนตร, 2551) ผู้อำนวยการสถาบันคนตาบอดแห่งชาติ ได้กล่าวถึงสภาพปัญหาของ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสำหรับคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นไว้ดังนี้

- 1) เป็นเครื่องมืออุปกรณ์ที่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ มีราคาสูง
- 2) เมื่อนำเข้ามาจากต่างประเทศจะใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาของประเทศผู้ผลิตจึงให้ต้องมีการนำมาแปลอีกครั้งหนึ่ง
- 3) การขาดโอกาสในการฝึกอบรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสำหรับคนตาบอด บางแห่งมีเฉพาะนักเรียน-นักศึกษาตาบอด ไม่ครอบคลุมถึงคนตาบอดโดยทั่วไป
- 4) ที่พักของคนตาบอดไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
- 5) อาชีพของคนตาบอดทำให้ขาดการอบรมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสำหรับคนตาบอด
- 6) อายุของคนตาบอดและคนพิการมีจำนวนมากที่อยู่ในวัยผู้สูงอายุทำให้การศึกษาอบรมกระทำไม่ได้ซ้ำ

นอกจากนี้นโยบายการจัดการศึกษาก็เป็นฟันเฟืองหนึ่งที่จะขับเคลื่อนประตุแห่งการแก้ปัญหาเรื่องนี้ได้ ภาครัฐอาจต้องหันมาคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและสถานการณ์อย่างเต็มที่ เช่นความสำคัญของภาษามือในฐานะเครื่องมือในการสื่อสารของคนหูหนวก ควรได้รับการยอมรับและจัดให้เพื่อประกันว่า คนหูหนวกทั้งหมดสามารถเข้าถึงการศึกษาได้ด้วยภาษามือของชาติ เนื่องจากความต้องการสื่อสารระหว่างคนหูหนวกและคนตาบอดมีลักษณะเฉพาะ ดังนั้นการกำหนดนโยบายในการใช้จึงควรคำนึงถึงความแตกต่างของผู้พิการแต่ละประเภท (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543)

ตอนที่ 5 การพัฒนาเว็บไซต์ที่ทุกคนเข้าถึงได้

ในโปรแกรมเว็บ 2.0 นั้นมีปัญหาหลายอย่างต่อการเข้าถึงของคนพิการ เหตุผลหลักๆ นั้นก็คือ เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาเว็บ 2.0 ในช่วงเริ่มต้นนี้ ไม่ได้มีการคำนึงถึงเรื่องการเข้าถึงของคนพิการเลย ตัวอย่างปัญหาที่สำคัญคือการใช้ AJAX ซึ่งทำให้เกิดปัญหาต่อการอ่านเนื้อหาของโปรแกรมอ่านหน้าจอ (Screen Reader)

ประเภทปัญหาที่คนพิการอาจพบได้จากเว็บ 2.0 ได้แก่

ปัญหาที่ 1 กล่องล็อกอินที่ต้องการให้กรอกรหัสผ่านที่เป็นภาพ (Captcha) โดยที่ไม่มีข้อมูลในรูปแบบอื่นให้เลือก

ปัญหาที่ 2 โปรแกรมแก้ไข WYSIWYG (What You See Is What You Get-ได้ผลลัพธ์ตามสิ่งที่เห็น) ที่ไม่รองรับการทำงานของเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก (Assistive Technology) หรือทำงานกับเมาส์ หรืออุปกรณ์ชี้ตำแหน่ง (Pointing Device) อื่นๆ แทนการใช้คีย์บอร์ด

ปัญหาที่ 3 การโต้ตอบโดยใช้การลากเมาส์แล้วปล่อย (Drag and Drop) หรือการใช้อุปกรณ์ชี้ตำแหน่งอื่นๆ เช่น การใช้ Stylus เป็นต้น โดยไม่มีทางเลือกสำหรับการใช้แป้นพิมพ์สำหรับคนพิการทางการมองเห็น

ปัญหาที่ 4 ผู้ใช้โปรแกรมอ่านหน้าจอไม่ทราบว่ามีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาในบางจุดของหน้าเว็บ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ AJAX)

ปัญหาที่ 5 การสร้างเนื้อหาที่คนพิการไม่สามารถเข้าถึงได้ อย่างเช่นสร้างเนื้อหาโดยการใช้โค้ดที่ไม่สื่อความหมาย ซึ่งทำให้ผู้ใช้ไม่ทราบโครงสร้างของข้อมูล, การใส่ภาพโดยไม่มีคำอธิบาย, การเลือกเปลี่ยนรูปแบบหน้าตาของเว็บ อาจมีรูปแบบเนื้อหาและโครงสร้างที่มีผลกระทบต่อ การเข้าถึงของคนพิการ, สื่อประสม (Rich Media) อื่นๆ ไม่มีคำอธิบาย (Alternative Text) หรือคำบรรยายใต้ภาพ (Caption)

ปัญหาที่ 6 การควบคุมและใช้งานสื่อประสมต่างๆ เช่น ภาพและเสียง ที่ไม่รองรับการทำงานของเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก หรือต้องฟังฟังการใช้เมาส์หรืออุปกรณ์ชี้ตำแหน่งเพียงอย่างเดียว

WCAG 2010 (Thai Web Content Accessibility Guidelines, 2010) จึงเป็นแนวทางการพัฒนาเว็บไซต์ที่ทุกคนเข้าถึง สามารถใช้งานและเข้าใจเนื้อหา โดยรายละเอียดภายในมาตรฐานฉบับนี้ เป็นส่วนที่มีความสำคัญสำหรับนักการออกแบบและพัฒนาเว็บไซต์ ซึ่งอ้างอิงจากมาตรฐานสากล WCAG 2.0 ประกอบไปด้วยข้อแนะนำ การพัฒนาและเงื่อนไขที่สามารถระบุได้ว่าเว็บไซต์นั้นได้ทำตามข้อแนะนำอย่างถูกต้องหรือไม่ ซึ่งแนวทางที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาและนำเสนอเนื้อหาและข้อมูลของเว็บไซต์มี 4 หลักการดังต่อไปนี้

หลักการที่ 1 สามารถรับรู้ได้ (Perceivable)

(1) จัดให้มีข้อความทดแทนสำหรับเนื้อหาที่ไม่ใช่ข้อความเพื่อให้สามารถเปลี่ยนไปสู่รูปแบบข้อมูลอื่นๆ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการที่หลากหลายได้ เช่น ตัวหนังสือขนาดใหญ่ (Large Print) คำพูด อักษรเบรลล์ สัญลักษณ์หรือภาษาที่ง่ายขึ้น

(2) จัดให้มีข้อความทดแทนสำหรับสื่อที่กำหนดด้วยเวลา (Time-Based Media)

(3) สร้างเนื้อหาที่สามารถนำเสนอได้หลายรูปแบบ เช่น การเปลี่ยนรูปแบบโครงร่างเอกสาร (Layout) โดยไม่สูญเสียสารสนเทศหรือโครงสร้างของเอกสาร

(4) จัดทำเนื้อหาเพื่อให้ผู้ใช้สามารถเห็นหรือได้ยินเนื้อหาได้ชัดเจน รวมทั้งการแยกความแตกต่างของสีพื้นหน้าและพื้นหลัง

หลักการที่ 2 สามารถใช้งานได้ (Operable)

(1) ผู้ใช้สามารถเข้าถึงทุกส่วนและการใช้งานในหน้าเว็บได้ด้วยการใช้แป้นพิมพ์เพียงอย่างเดียว

- (2) กำหนดเวลาอย่างเพียงพอเพื่อให้ผู้ใช้สามารถอ่านและใช้งานเนื้อหาได้
- (3) ไม่สร้างเนื้อหาที่ก่อให้เกิดอาการชัก (Seizure)
- (4) จัดหาวิธีการให้ผู้ใช้สามารถท่องหน้าเว็บ ค้นหาเนื้อหาและทราบว่าตนเองอยู่ตำแหน่งใดในเว็บไซต์ได้

หลักการที่ 3 สามารถเข้าใจได้ (Understandable)

- (1) ผู้ใช้สามารถอ่านและเข้าใจเนื้อหาที่เป็นข้อความได้
- (2) หน้าเว็บปรากฏและทำงานในลักษณะที่ผู้ใช้สามารถคาดเดาได้
- (3) ช่วยให้ผู้ใช้หลีกเลี่ยงความผิดพลาดและแนะนำวิธีแก้ปัญหา

หลักการที่ 4 คงทนต่อความเปลี่ยนแปลง (Robust)

- (1) เพิ่มความสามารถในการรองรับเทคโนโลยีเว็บต่างๆ ที่หลากหลายทั้งในปัจจุบันและอนาคตได้

จากการศึกษาทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจะดำเนินการสร้างพอดคาสต์ที่มีเนื้อหาสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพโดยใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน และจัดทำเว็บไซต์ตามหลักการดังกล่าวข้างต้น เพื่อการวิจัยในขั้นต่อไป สามารถดูความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้ในอาชีพและเมตาคอกนิชันได้ในตารางที่ 2.10

ตารางที่ 2.10 ผลสรุปความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักรู้ในอาชีพและเมตาคognition

จุดประสงค์ของความตระหนักรู้ในอาชีพ	ผลการสังเคราะห์เนื้อหาเรื่อง ความตระหนักรู้ในอาชีพ	ผลสรุปการสังเคราะห์เมตาคognition
1. ระบุความสนใจของตนเองได้ (Identifying) 2. ระบุความสามารถของตนเองได้ (Identifying)	<p><i>มิติตนเอง</i></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพศและสภาพร่างกาย 2. ความสนใจ 3. ทักษะติดต่ออาชีพ 4. ความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง 5. ความแตกต่างในด้านความสามารถ 6. ประสบการณ์ชีวิต 7. บุคลิกภาพและความถนัด 	<ol style="list-style-type: none"> 1. บุคคลได้รับการเตรียมอารมณ์จากการแจ้งความจำเป็นของการเรียนรู้ทุกครั้งเพื่อช่วยจัดระบบความตั้งใจและอารมณ์ความรู้สึก 2. บุคคลได้รับการทบทวนข้อมูลด้วยการสรุปและจัดโครงสร้างใหม่จากการนำเสนอเนื้อหาและการถ่ายทอดผ่านถ้อยคำ (สัมภาษณ์) ทันที เพื่อไม่ให้ข้อมูลที่อยู่ในความจำระยะสั้นนั้นหายไป 3. บุคคลจะได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ ตลอดเวลา เพื่อกระตุ้นให้เกิดความสนใจในการเรียนรู้จากการวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ
1. ระบุความสนใจของตนเองได้ (Identifying) 2. ระบุความสามารถของตนเองได้ (Identifying)	<p><i>มิติครอบครัวและสังคม</i></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สังคมและเศรษฐกิจ 2. การศึกษา 3. ครอบครัว, ชุมชนและสิ่งแวดล้อม 4. การเลียนแบบจากบุคคลตัวแบบ 	<ol style="list-style-type: none"> 4. บุคคลได้รับข้อมูลที่มีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์กันจากการบูรณาการ สร้างเครือข่ายความรู้ และจินตนาการเป็นระยะ เพื่อช่วยให้บุคคลเรียกคืนข้อมูลที่ได้รับไปง่ายยิ่งขึ้น 5. บุคคลได้รับการกระตุ้นด้วยกลยุทธ์ที่หลากหลาย และได้รับข้อมูลเพียงพอที่จะตัดสินใจความยากง่ายได้ เพื่อพิจารณาความสามารถของตน
3. ได้เปรียบเทียบสถานการณ์ในอาชีพกับชีวิตตนได้ (Exploring) 4. เห็นคุณค่าของการรู้ความแตกต่างระหว่างชีวิตและสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Evaluating)	<p><i>มิติอาชีพ</i></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน 2. คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน 3. ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน 	

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น เป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มเดียววัดหลายครั้งแบบอนุกรมเวลา (The One - Group Pretest - Posttest Time -Series Designs) และเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก โดยมีรูปแบบการทดลองดังนี้

	O1	X1	O2	X2	O3	X3	O4	X4	O5	O6
เมื่อ	O1 ถึง O5		คือ							
	O6		คือ							
	X1		คือ							
	X2		คือ							
	X3		คือ							
	X4		คือ							

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างมีรายละเอียดแต่ละขั้นตอนดังนี้

1. ประชากร คือ นักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนสอนคนตาบอดระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 10 คน คัดเลือกโดยอาศัยความสมัครใจของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีคุณลักษณะคือต้องเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สามารถทำกิจกรรมเสริมได้ สัปดาห์ละ 6 ครั้งเป็นเวลา 4 สัปดาห์

เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือการวิจัย

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจะเก็บตามแบบแผนการทดลองซึ่งมีการวัดหลายครั้งทั้งก่อนและหลังการใช้ (พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน) โดยกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะได้รับสิ่งทดลอง (พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน) เดียวกัน ทั้งนี้เพื่อให้สามารถดูแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในระยะเวลาต่างๆ ทั้งก่อนและหลังทดลองได้ การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล 3 ชนิดได้แก่

1. พอดคาสต์ (PODCAST) ประกอบไปด้วย

1.1 คลิปเสียง (Clips) สำหรับให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นรับฟัง โดยคลิปเสียงหนึ่งมีความยาวตั้งแต่ 10-20 นาที รับฟังสัปดาห์ละ 6 คลิป (6 กลุ่มอาชีพ) ต่อเนื่อง 4 สัปดาห์ รวมจำนวนทั้งสิ้น 24 คลิป

1.2 เว็บไซต์เพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น สำหรับเป็นที่เก็บคลังคลิปเสียง และพัฒนาเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้องต่อไป

2. แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ เพื่อใช้เก็บข้อมูลเชิงปริมาณในการวิจัย

3. แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นครูและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่มีต่อการ

ส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น เพื่อใช้เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพในการวิจัย

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือการวิจัย

1. พอดคาสต์ (PODCAST) ประกอบไปด้วย คลิปเสียง (Clips) 24 คลิป และเว็บไซต์เพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

การพัฒนาคลิปเสียง (Clips) 24 คลิป แบ่งได้เป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ขึ้นวิเคราะห์กลยุทธ์เมตาคอกนิชันที่ใช้เป็นคำถามประกอบการสัมภาษณ์รุ่นพี่ตัวแบบในคลิปเสียง ซึ่งขั้นนี้ผู้วิจัยได้สังเคราะห์เอกสารจากหนังสือ เอกสาร วารสาร บทความ จุลสารและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศเกี่ยวกับหลักการพื้นฐาน ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพ กลยุทธ์เมตาคอกนิชันและวิธีการนำเสนอเนื้อหาหรือเรื่องราวต่างๆ ไปสู่ผู้ฟังอย่างมีศิลปะในรูปแบบรายการวิทยุ โดยกำหนดประเด็นแนวทางในการนำเสนอเพื่อเตรียมผลิตรายการวิทยุ ผู้วิจัยสังเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับกลยุทธ์เมตาคอกนิชัน (อ้างถึงตารางที่ 2.1 บทที่ 2) เพื่อนำมาเป็นกรอบคำถามในบทสัมภาษณ์ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบ และจัดทำแนวคำถามในบทสัมภาษณ์ที่อยู่ในคลิปเสียงทั้ง 6 กลุ่มอาชีพ

ในการพัฒนากระบวนการผลิตพอดคาสต์และการพัฒนาบทสัมภาษณ์ระหว่างผู้ดำเนินรายการกับวิทยากรผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบ ผู้วิจัยได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนิชัน แนวคำถามที่ใช้สร้างบทสัมภาษณ์ในพอดคาสต์และหลักการเขียนบทวิทยุกระจายเสียงเพื่อการเชื่อมโยงที่เหมาะสม ดังแสดงในตารางที่ 3.1 ถึง 3.4

ตารางที่ 3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคognitionชั้นกับแนวคำถามที่ใช้สร้างบทสัมภาษณ์ในพอดคาสต์ เพื่อให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถระบุความสนใจของตนเอง (Identifying) ได้ในสัปดาห์ที่ 1

เนื้อหาเรื่องความตระหนักในอาชีพ	กลยุทธ์เมตาคognitionชั้นที่ใช้ตั้งคำถามในพอดคาสต์	แนวคำถามที่ผู้ดำเนินรายการวิทยุรูปแบบสัมภาษณ์ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบในพอดคาสต์
<p>มิติตนเอง</p> <p>1.เพศและสภาพร่างกาย</p> <p>2.ความสนใจ</p> <p>3.ทัศนคติต่ออาชีพ</p> <p>4.ความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง</p> <p>5.ความแตกต่างในด้านความสามารถ</p> <p>6.ประสบการณ์ชีวิต</p> <p>7.บุคลิกภาพและความถนัด</p>	<p>1.กลยุทธ์ที่ช่วยในการเตรียมอารมณ์</p> <p>2.กลยุทธ์กระตุ้นจินตนาการ</p>	<p>1.อธิบายสาเหตุของการมองไม่เห็น</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: อยากให้ช่วยเล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่าเพราะอะไรจึงมองไม่เห็น</p>
	<p>1.กลยุทธ์ที่ช่วยในการเตรียมอารมณ์</p> <p>2.กลยุทธ์กระตุ้นจินตนาการ</p>	<p>2.เล่าอดีตการดำเนินชีวิตและครอบครัวเพื่อเชื่อมโยงสู่ความฝันและความสนใจในวัยเด็ก</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: ตอนเด็กๆ ฝันอยากเป็นอะไร</p>
	<p>กลยุทธ์การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ</p>	<p>3.เริ่มวางแผนเป้าหมายอาชีพครั้งแรกตอนไหนและปัจจัยใดที่ทำให้มั่นใจว่าตัวเองเหมาะกับอาชีพนั้น</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: เริ่มคิดวางแผนอย่างจริงจังเรื่องอาชีพตอนไหน มีใครช่วยหรือเปล่า</p>
	<p>กลยุทธ์การสร้างเครือข่ายความรู้</p>	<p>4.ตัวช่วยหรือคนในครอบครัวหรือสิ่งใดที่ทำให้ความสนใจถูกพัฒนาให้กลายเป็นความสามารถหรือความถนัดเฉพาะตัว</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: อะไรหรือใครที่ช่วยให้เรามั่นใจว่าอาชีพที่เราสนใจอยู่นี้เหมาะกับเรา</p>
	<p>กลยุทธ์การสรุปและจัดโครงสร้างใหม่</p>	<p>5.สรุปว่าอะไรทำให้รู้ความสนใจของตนเองและสรุปบุคลิกภาพของตนเอง</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: สรุปให้หน่อยๆ ฟังหน่อยค่ะว่าอะไรที่เป็นตัวช่วยให้รู้ชัดว่าบุคลิกภาพและความสนใจเรา อยู่ในทิศทางไหน</p>

ตารางที่ 3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคognitionชั้นกับแนวคำถามที่ใช้สร้างบทสัมภาษณ์
 ในพอดคาสต์ เพื่อให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถระบุความสามารถของตนเอง
 (Identifying) ได้ในสัปดาห์ที่ 2

เนื้อหาเรื่องความ ตระหนักรู้ในอาชีพ	กลยุทธ์เมตาคognitionชั้นที่ใช้ตั้งคำถามในพอดคาสต์	แนวคำถามที่ผู้ดำเนินรายการวิทยุรูปแบบสัมภาษณ์ ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบ ในพอดคาสต์
<p>มิตีครอบครัวและสังคม</p> <p>1.สังคมและเศรษฐกิจ</p> <p>2.การศึกษา</p> <p>3.ครอบครัว,ชุมชนและ สิ่งแวดล้อม</p> <p>4.การเลียนแบบจาก บุคคลตัวแบบ</p>	<p>1.กลยุทธ์ที่ช่วยในการเตรียมอารมณ์</p> <p>2.กลยุทธ์การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ</p> <p>3.กลยุทธ์กระตุ้นจินตนาการ</p>	<p>1.เมื่อรู้ความสนใจของคุณแล้วมีวิธีฝึกฝนตนเองอย่างไร</p> <p>2.มีบุคคลตัวแบบหรือไม่ อย่างไร</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: มีตัวแบบในใจผู้ที่ทำให้เรารู้วิธีการฝึกฝนทักษะด้าน อาชีพของตัวเองอย่างง่าย ๆ</p>
	<p>กลยุทธ์การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ</p>	<p>2.ประเมินว่าน้องๆ ควรฝึกฝนความสามารถด้วยวิธีไหน บ้างเพื่อให้สอดคล้องกับความสนใจของคุณ</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: ถ้าน้องสนใจกลุ่มอาชีพนี้ น้องๆ ควรเร่งพัฒนาตัวเองด้าน ใดบ้าง</p>
	<p>กลยุทธ์บูรณาการ</p>	<p>3.งานปัจจุบันที่ทำอยู่สอดคล้องกับความสามารถมาก น้อยแค่ไหน ระบุเหตุผล</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: คิดว่างานที่ทำอยู่เหมาะกับตัวเองหรือเปล่า ได้ใช้ ความสามารถอย่างที่ตั้งใจไว้แล้วหรือยัง</p>
	<p>กลยุทธ์การสรุปและจัดโครงสร้างใหม่</p>	<p>4.สรุปว่าอะไรที่ช่วยให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัว แบบในแต่ละกลุ่มอาชีพระบุความสามารถได้และอยาก ใ้พี่น้องๆ นำประสบการณ์นี้ไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาเป็น รูปแบบของตนเอง</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: ทำยังไงถึงค้นพบความสามารถของตัวเองได้ มันไม่ยาก ใช่ไหม</p>

ตารางที่ 3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคognitionชั้นกับแนวคำถามที่ใช้สร้างบทสัมภาษณ์
ในพอดคาสต์เพื่อให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้เปรียบเทียบสถานการณ์ในอาชีพกับ
ชีวิตตน (Exploring) ได้ในสัปดาห์ที่ 3

เนื้อหาเรื่องความ ตระหนักรู้ในอาชีพ	กลยุทธ์เมตาคognitionชั้นที่ใช้ตั้งคำถามในพอดคาสต์	แนวคำถามที่ผู้ดำเนินรายการวิทยุรูปแบบสัมภาษณ์ ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบ ในพอดคาสต์
<p>มิดอาชีพ</p> <p>1.คุณสมบัติของตนเอง ในการทำงาน</p> <p>2.คุณสมบัตินี้จำเป็น เพื่อความสำเร็จในการ ทำงาน</p> <p>3.ความแตกต่างและ ข้อกำหนดในงานแต่ละ ชนิดในการทำงาน</p>	<p>1.กลยุทธ์ที่ช่วยในการเตรียมอารมณ์</p> <p>2.กลยุทธ์กระตุ้นจินตนาการ</p> <p>3.กลยุทธ์บูรณาการ</p>	<p>1.เล่าเหตุการณ์ตอนเรียนและความรู้สึกเมื่อใกล้เวลาต้อง จบการศึกษาและหางานทำ</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: ในตอนเรียน เหตุการณ์ไหนบ้างที่คิดว่าช่วยให้เราเรียนรู้ เรื่องอาชีพ</p>
	<p>กลยุทธ์การสร้างเครือข่ายความรู้</p>	<p>2.หางานยากหรือไม่ และได้งานด้วยวิธีใดบ้าง ใช้อะไร ประกอบในการสมัครงาน เล่าขั้นตอนการสมัครและ บรรยากาศตอนที่ถูกสัมภาษณ์งาน</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: โลกอาชีพข้างนอก ต้อนรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการ เห็นที่อยากทำอาชีพนี้อย่างไรบ้าง</p>
	<p>1.กลยุทธ์การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ</p> <p>2.กลยุทธ์บูรณาการ</p>	<p>3.พบปัญหาในการทำงานหรือสิ่งที่ไม่คาดคิดหรือไม่และ มีการแก้ปัญหาเหล่านั้นอย่างไร</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: พอเข้าไปทำงานจริงๆ เป็นอย่างไรที่ฝันไว้มี มีสิ่งที่ไม่ คาดคิดเกิดขึ้นบ้างหรือเปล่า</p>
	<p>กลยุทธ์กระตุ้นจินตนาการ</p>	<p>4.ในโลกของกลุ่มอาชีพนี้ ผู้ร่วมงานหรือคนรอบข้างมีการ ปฏิบัติต่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นอย่างไร</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: คนตาดีเขาแสดงออกอย่างไร ลบหรือบวกมากกว่ากัน</p>
	<p>กลยุทธ์การสรุปและจัดโครงสร้างใหม่</p>	<p>5.สรุปว่าสิ่งนี้น้องๆ ควรคำนึงและเตรียมพร้อมก่อนที่จะ เข้าไปพบและดำรงอยู่ในฐานะผู้ประกอบอาชีพในกลุ่ม อาชีพนี้</p> <p>ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: สรุปว่าหากน้องๆ เริ่มอยากทำอาชีพนี้แล้ว ต้องเตรียม ความพร้อมเรื่องอะไรบ้าง</p>

ตารางที่ 3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคognitionชั้นกับแนวคำถามที่ใช้สร้างบทสัมภาษณ์ในพอดคาสต์ เพื่อให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นรู้คุณค่าของการรู้ความแตกต่างระหว่างชีวิตและสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Evaluating) ได้ในสัปดาห์ที่ 4

เนื้อหาเรื่องความตระหนักในอาชีพ	กลยุทธ์เมตาคognitionชั้นที่ใช้ตั้งคำถามในพอดคาสต์	แนวคำถามที่ผู้ดำเนินรายการวิทยุรูปแบบสัมภาษณ์ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบในพอดคาสต์
<p>มิดอาชีพ</p> <p>1.คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน</p> <p>2.คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน</p> <p>3.ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน</p>	<p>1.กลยุทธ์ที่ช่วยในการเตรียมอารมณ์</p> <p>2.กลยุทธ์บูรณาการ</p>	<p>1.ในปัจจุบันสถานการณ์การรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าทำงานในกลุ่มอาชีพนี้เป็นอย่างไร ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: พุดถึงตลาดแรงงานอย่างชัดเจนกันบ้าง ปัจจุบันอาชีพนี้เปิดใจกว้างรับคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นมากน้อยแค่ไหน</p> <p>2.ปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลให้รู้คุณค่าของอาชีพกลุ่มนี้ ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: อะไรทำให้เรารู้จักคุณค่าของอาชีพนี้</p>
	<p>1.กลยุทธ์การสรุปและจัดโครงสร้างใหม่</p> <p>2.กลยุทธ์การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ</p>	<p>3.สรุปเหตุผลที่ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบในแต่ละกลุ่มอาชีพรักที่จะทำงานในกลุ่มอาชีพนี้ ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: เพราะอะไรถึงรักอาชีพนี้</p>
	<p>กลยุทธ์การสรุปและจัดโครงสร้างใหม่</p>	<p>4.สรุปว่าอะไรที่ทำให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบในแต่ละกลุ่มอาชีพประกอบอาชีพนี้ได้ และคิดว่าตอนนี้ตนประสบความสำเร็จในอาชีพมากน้อยแค่ไหน ตัวอย่างคำถามของผู้ดำเนินรายการ: ณ ตอนนี้คิดว่าตัวเองประสบความสำเร็จในอาชีพแล้วหรือยัง</p>

และจากตารางที่ 3.1 ถึง 3.4 สามารถดูตัวอย่างการนำข้อคำถามไปใช้ในการพัฒนาพอดคาสต์ที่นำไปใช้จริงกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้ในบทที่ 3 ตารางที่ 3.6 ตัวอย่างบทแบบสมบูรณ์ ซึ่งคำถามในบทสัมภาษณ์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคognitionชั้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสมแล้วนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ (ดูรายชื่อได้ในภาคผนวก ก) จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษา โดยผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาเมตาคognitionชั้น คือมีประสบการณ์ในการทำงานด้านนี้อย่างน้อย 8-10 ปี จำนวน 3 ท่าน
2. เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ และมีประสบการณ์การถ่ายทอดความรู้ด้านนี้ จำนวน 2 ท่าน

การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของบทสัมภาษณ์นี้ใช้ดัชนี IOC (Item Objective Congruence) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตัดสินอย่างมีระบบ ซึ่งมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

+1	หมายถึง	ข้อความสอดคล้องกับนิยามที่ต้องการวัด
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับนิยามที่ต้องการวัด
-1	หมายถึง	ข้อความไม่สอดคล้องกับนิยามที่ต้องการวัด

หลังจากให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความสอดคล้องและความเหมาะสมของภาษาเรียบร้อยแล้ว นำผลการตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิมาคำนวณหาดัชนี IOC มีสูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับนิยามที่ต้องการวัด

$\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนการตัดสินข้อความของผู้ทรงคุณวุฒิ

N คือ จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินค่า IOC ที่คำนวณได้ต้องมากกว่า 0.50 ($IOC > 0.50$) จึงจะถือว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาที่มุ่งวัดหรือนิยามเชิงปฏิบัติการ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544)

การตรวจสอบคุณภาพของบทสัมภาษณ์โดยผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาเมตาคอกนิชัน คือมีประสบการณ์ในการทำงานด้านนี้อย่างน้อย 8-10 ปี จำนวน 3 ท่าน และผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ และมีประสบการณ์การถ่ายทอดความรู้ด้านนี้ จำนวน 2 ท่านพบว่า ค่า $IOC = 1.00$

นอกจากนี้ในการพัฒนาบทสัมภาษณ์ระหว่างผู้ดำเนินรายการกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบ ผู้วิจัยได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนิชัน และความตระหนักรู้ในอาชีพ เพื่อความเชื่อมโยงที่เหมาะสม ดังแสดงในภาพที่ 3.1 ถึง 3.5

ภาพที่ 3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคognitionชั้นข้อที่ 1 และความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นสามารถ 1.ระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเอง (Identifying) 2. ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองกับสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Exploring) 3. รู้คุณค่าของการรู้ความแตกต่างระหว่างชีวิตและสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Evaluating)

ภาพที่ 3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนิชันข้อที่ 2 และความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นสามารถ 1.ระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเอง (Identifying) 2. ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองกับสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Exploring) 3. รู้คุณค่าของการรู้ความแตกต่างระหว่างชีวิตและสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Evaluating)

<p>ผลการสังเคราะห์ กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน ข้อที่ 2 (อ้างอิงตารางที่ 2.1 บทที่ 2)</p> <p>ให้บุคคลได้รับการทบทวนข้อมูลด้วยการสรุปและจัดโครงสร้างใหม่จากการนำเสนอเนื้อหาและการถ่ายทอดผ่านถ้อยคำ (สัมภาษณ์) ทันที เพื่อไม่ให้ข้อมูลที่อยู่ในความจำระยะสั้นนั้นหายไป</p>	<p>ความตระหนักรู้ในอาชีพมิติเกี่ยวกับตนเอง</p>
	<p>กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับการทบทวนด้วยการสรุปและจัดโครงสร้างใหม่จากการนำเสนอเนื้อหา ดังนี้ 1) ทบทวนข้อมูลด้วยการให้ทำแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (สัมภาษณ์) ทันทีที่รับฟังจบ 2) มีการสรุปและจัดโครงสร้างใหม่ในทุกคลิปเสียงของแต่ละกลุ่มอาชีพ</p> <p>ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบในบทสัมภาษณ์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.สรุปว่าอะไรทำให้รู้ความสนใจของตนเอง+สรุปบุคลิกภาพของตนเอง 2.สรุปลักษณะของน้องๆที่เหมาะสมกับกลุ่มอาชีพนี้ <p>ผลลัพธ์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับการช่วยสรุปความคิดด้วยข้อมูลจากคำถามในบทสัมภาษณ์ ทำให้เกิดความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง</p>
	<p>ความตระหนักรู้ในอาชีพมิติเกี่ยวกับครอบครัวและสังคม</p>
	<p>กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับการทบทวนด้วยการสรุปและจัดโครงสร้างใหม่จากการนำเสนอเนื้อหา ดังนี้ 1) ทบทวนข้อมูลด้วยการให้ทำแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (สัมภาษณ์) ทันทีที่รับฟังจบ 2) มีการสรุปและจัดโครงสร้างใหม่ในทุกคลิปเสียงของแต่ละกลุ่มอาชีพ</p> <p>ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบในบทสัมภาษณ์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สรุปว่าอะไรที่ช่วยให้ตัวเองระบุความสามารถได้และอยากแนะนำให้น้องๆ ที่ฟังอยู่นำประสบการณ์นี้ไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาเป็นรูปแบบของตนเอง <p>ผลลัพธ์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับการทบทวนสรุปและจัดโครงสร้างใหม่จากการสำรวจข้อมูลด้านครอบครัวและสังคมของผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบ ทำให้เกิดความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคมมากขึ้น</p>
<p>ความตระหนักรู้ในอาชีพมิติเกี่ยวกับอาชีพ</p>	
<p>กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับการทบทวนด้วยการสรุปและจัดโครงสร้างใหม่จากการรับฟังข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพและได้เปรียบเทียบข้อสรุปทักษะของตนเองกับทักษะของผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบ</p> <p>ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบในบทสัมภาษณ์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สรุปว่าน้องๆ ควรคำนึงและเตรียมพร้อมก่อนที่จะเข้าไปพบและดำรงอยู่ในฐานะผู้ประกอบอาชีพในกลุ่มอาชีพนี้ <p>ผลลัพธ์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นเกิดความตระหนักรู้ในอาชีพด้านอาชีพจากการสรุปลักษณะที่เหมาะสมกับแต่ละกลุ่มอาชีพ ทำให้ได้ทบทวนความเข้าใจส่งผลให้เกิดความตระหนักรู้ในอาชีพมิติอาชีพ</p>	

ภาพที่ 3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนิชันข้อที่ 3 และความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นสามารถ 1.ระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเอง (Identifying) 2. ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองกับสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Exploring) 3. รู้คุณค่าของการรู้ความแตกต่างระหว่างชีวิตและสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Evaluating)

<p>ผลการสังเคราะห์ กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน ข้อที่ 3 (อ้างอิงตารางที่ 2.1 บทที่ 2)</p>
<p>3.ให้บุคคลได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ ตลอดเวลา เพื่อกระตุ้นให้เกิดความ ใส่ใจในการเรียนรู้จากการวิเคราะห์ ประเด็นสำคัญ</p>

ความตระหนักรู้ในอาชีพมิติเกี่ยวกับตนเอง
<p>กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ ที่ทำให้เกิดภาพความเข้าใจตนเองที่ชัดเจนขึ้นจากข้อมูลคำตอบของผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบตลอดเวลา ด้วยการเล่าเฉพาะประสบการณ์ที่เป็นประเด็นสำคัญเท่านั้น</p> <p>ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบในบทสัมภาษณ์</p> <p>1.ควรฝึกความสามารถเพื่อให้สอดคล้องกับความสนใจของตนเองตั้งแต่เมื่อไร</p> <p>ผลลัพธ์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับการกระตุ้นให้เกิดความใส่ใจในการเรียนรู้จากการวิเคราะห์ประเด็นสำคัญและได้สำรวจประสบการณ์ของผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบ ทำให้เกิดความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง</p>
ความตระหนักรู้ในอาชีพมิติเกี่ยวกับครอบครัวและสังคม
<p>กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน นำประสบการณ์ด้านครอบครัวและสังคมมาถ่ายทอดแบบเจาะลึก เพื่อกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกร่วม และสร้างแรงบันดาลใจในการเปลี่ยนแปลง</p> <p>ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการสายตาดูตัวแบบในบทสัมภาษณ์</p> <p>1. เริ่มวางแผนเป้าหมายอาชีพเมื่อไร อย่างไร</p> <p>2. คนในครอบครัวมีส่วนในการเลือกอาชีพหรือไม่ อย่างไร</p> <p>ผลลัพธ์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นเกิดความใส่ใจในประเด็นครอบครัวและสังคมที่ส่งผลต่อการเลือกอาชีพ ทำให้เกิดความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคม</p>
ความตระหนักรู้ในอาชีพมิติเกี่ยวกับอาชีพ
<p>กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ จากโลกอาชีพ ที่มีผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบปฏิบัติงานอยู่จริงและได้รับรู้ข้อมูลที่เป็นประเด็นสำคัญทำให้เห็นคุณค่าในอาชีพกลุ่มนั้นๆ มากขึ้น</p> <p>ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบในบทสัมภาษณ์</p> <p>1. พบปัญหาในการทำงานหรือสิ่งที่ไม่คาดคิดหรือไม่ และเล่าวิธีแก้ปัญหา</p> <p>ผลลัพธ์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นมีความตื่นตัว และได้รู้วิธีแยกแยะความแตกต่างของอาชีพในฝันกับสถานการณ์อาชีพจริงได้ ทำให้เกิดระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติอาชีพ</p>

ภาพที่ 3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคอกนิชันข้อที่ 4 และความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นสามารถ 1.ระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเอง (Identifying) 2. ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองกับสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Exploring) 3. รู้คุณค่าของการรู้ความแตกต่างระหว่างชีวิตและสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Evaluating)

ผลการสังเคราะห์
กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน ข้อที่ 4
(อ้างถึงตารางที่ 2.1 บทที่ 2)

4.ให้บุคคลได้รับข้อมูลที่มีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์กันจากการบูรณาการสร้างเครือข่ายความรู้ และจินตนาการเป็นระยะ เพื่อช่วยให้บุคคลเรียกคืนข้อมูลที่ได้รับไปง่ายยิ่งขึ้น

ความตระหนักรู้ในอาชีพมิติเกี่ยวกับตนเอง
<p>กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับข้อมูลที่มีการเชื่อมโยงกับความเข้าใจตนเองของผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบ และมีการให้ข้อมูลที่เป็นการสร้างเครือข่ายความรู้ เพื่อเปรียบเทียบกับตนเองได้</p> <p>ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบในบทสัมภาษณ์</p> <p>1.งานประจำที่ทำอยู่สอดคล้องกับความสามารถของตนเองกี่เปอร์เซ็นต์</p> <p>ระบุเหตุผล</p> <p>ผลลัพธ์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นเล็งเห็นความสำคัญของความสอดคล้องกันระหว่างความสามารถของตนเองกับงานที่เลือกทำ ทำให้เกิดความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง</p>
ความตระหนักรู้ในอาชีพมิติเกี่ยวกับครอบครัวและสังคม
<p>กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับการเชื่อมโยงด้วยวิธีบูรณาการ และสร้างเครือข่ายความรู้ในข้อมูลที่เกี่ยวกับครอบครัวและสังคมเพื่อสร้างจินตนาการเป็นระยะ</p> <p>ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบในบทสัมภาษณ์</p> <p>1. ตัวช่วยหรือคนในครอบครัวหรือสิ่งใดที่ทำให้ความสนใจถูกพัฒนาเป็นความสามารถ</p> <p>ผลลัพธ์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นเกิดจินตนาการและเห็นภาพความเข้าใจและความสำคัญของครอบครัวและสังคมที่มีต่อการพัฒนาความสามารถของตนเอง ส่งผลให้เกิดความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคม</p>
ความตระหนักรู้ในอาชีพมิติเกี่ยวกับอาชีพ
<p>กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับฟังข้อมูลด้านอาชีพที่มีการเชื่อมโยงให้รู้ถึงความสัมพันธ์กัน มีการบูรณาการระหว่างประสบการณ์ในห้องเรียนกับประสบการณ์ในชีวิตช่วงที่ประกอบอาชีพของผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบ</p> <p>ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบในบทสัมภาษณ์</p> <p>1. ช่วยเล่าให้ฟังถึงเรื่องราวในโลกของกลุ่มอาชีพนี้ ผู้ร่วมงานหรือคนรอบข้างมีการปฏิบัติต่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบอย่างไร</p> <p>ผลลัพธ์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับข้อมูลอาชีพที่มีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์กัน ทำให้เกิดจินตนาการนำไปสู่การเปรียบเทียบกับบุคลิก ความสนใจและความสามารถของตนเองเพื่อการเลียนแบบพฤติกรรม การวางแผนอาชีพ ทำให้เกิดความตระหนักรู้ในอาชีพมิติอาชีพ</p>

ภาพที่ 3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์เมตาคognition ชั้นข้อที่ 5 และความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นสามารถ 1.ระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเอง (Identifying) 2. ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองกับสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Exploring) 3. รู้คุณค่าของการรู้ความแตกต่างระหว่างชีวิตและสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Evaluating)

<p>ผลการสังเคราะห์ กลยุทธ์เมตาคognition ชั้นข้อที่ 5 (อ้างอิงตารางที่ 2.1 บทที่ 2)</p> <p>5.ให้บุคคลได้รับการกระตุ้นด้วย กลยุทธ์ที่หลากหลาย และได้รับข้อมูล เพียงพอที่จะตัดสินใจความยากง่ายได้ เพื่อพิจารณาความสามารถของตน</p>	→	<p>ความตระหนักรู้ในอาชีพมิติเกี่ยวกับตนเอง</p> <p>กลยุทธ์เมตาคognition นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้ฟังข้อมูลที่เกี่ยวข้องต่อการพิจารณาความสนใจและความสามารถของตนเอง ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบในบทสัมภาษณ์</p> <p>1.หากรักที่จะทำงานในกลุ่มอาชีพนี้ ต้องวางแผนอาชีพอย่างไร เพื่อให้เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน</p> <p>ผลลัพธ์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้พิจารณาตัดสินใจความยากง่ายของการวางแผนอาชีพด้วยตัวเอง ทำให้เกิดความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง</p>
	→	<p>ความตระหนักรู้ในอาชีพมิติเกี่ยวกับครอบครัวและสังคม</p> <p>กลยุทธ์เมตาคognition นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวและสังคมของผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบเพื่อประกอบการพิจารณาอาชีพที่เหมาะสมกับตนเอง ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบในบทสัมภาษณ์</p> <p>1. เล่าเหตุการณ์ตอนเรียนและความรู้สึกเมื่อใกล้เวลาต้องจบการศึกษาและหางานทำ</p> <p>ผลลัพธ์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับการกระตุ้นให้เข้าใจความสัมพันธ์ของการเรียนอย่างมีจุดมุ่งหมายอาชีพที่ชัดเจน ด้วยข้อมูลจากกลยุทธ์ที่หลากหลาย ส่งผลให้เกิดความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคม</p>
	→	<p>ความตระหนักรู้ในอาชีพมิติเกี่ยวกับอาชีพ</p> <p>กลยุทธ์เมตาคognition นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับการกระตุ้นด้วยข้อมูลจากคำถามจากกลยุทธ์ที่หลากหลาย และได้รับข้อมูลครอบคลุมทุกกลุ่มอาชีพเพื่อตัดสินใจความยากง่าย และพิจารณาบุคลิกภาพของตน</p> <p>ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถามผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นตัวแบบในบทสัมภาษณ์</p> <p>1. มีจำนวนผู้ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอาชีพนี้ มากน้อยแค่ไหน</p> <p>ผลลัพธ์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นได้รับข้อมูลอาชีพที่แท้จริงจากตลาดแรงงาน ด้วยกลยุทธ์ที่หลากหลายมากกว่าหนึ่งกลยุทธ์ เริ่มจากการชี้ให้เห็นถึงความเป็นไปได้ของการเข้าทำงาน และสภาพการทำงานจริงในแต่ละกลุ่มอาชีพ ทำให้เกิดความตระหนักรู้ในอาชีพมิติอาชีพ</p>

ตอนที่ 2 ชั้นกำหนดบุคคลตัวแบบ ชั้นนี้ผู้วิจัยได้สำรวจและคัดเลือกผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบในแต่ละกลุ่มอาชีพรวม 6 กลุ่มอาชีพที่ผู้ดำเนินรายการจะสัมภาษณ์เพื่อเตรียมข้อมูล จะนำมาบรรจุเป็นคลิปเสียงและนำขึ้นเว็บไซต์ในรูปแบบพอดคาสต์ ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยไม่อาศัยหลักความน่าจะเป็น (Nonprobability Sampling) โดยใช้เทคนิค Snowball Sampling เนื่องจากผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นในคลิปเสียงมีลักษณะพิเศษ คือมีความชำนาญพิเศษ ซึ่งผู้วิจัยหาเองไม่ได้ จำเป็นต้องอาศัยการแนะนำให้รู้จักต่อกันไป (วรรณิ แกมเกตุ, 2551) จึงได้อาศัยการแนะนำจากครูในโรงเรียน สื่อมวลชน และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น เพื่อให้ได้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบครบทั้ง 6 กลุ่มอาชีพ (หมายเหตุ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผลการสำรวจจริง) โดยใช้วิธีค้นหาตัวอย่างเริ่มต้นที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการ ดังนี้

คุณสมบัติที่ 1 ประกอบอาชีพ 1 ใน 6 กลุ่มอาชีพ (1 คน ต่อ 1 กลุ่มอาชีพเท่านั้น)

คุณสมบัติที่ 2 เป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่สื่อสารเป็นภาษาไทยได้

ผลจากการใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยไม่อาศัยหลักความน่าจะเป็น (Nonprobability Sampling) ด้วยการเลือกตัวอย่างแบบ Snowball Sampling ทำให้ได้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบทั้งหมด 6 กลุ่มอาชีพ โดยมีรายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 3.5

ตารางที่ 3.5 รายละเอียดของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบทั้งหมด 6 กลุ่มอาชีพ

กลุ่มอาชีพตามทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์	อายุ	ระดับการมองเห็น	ข้อมูลการศึกษาและอาชีพ	ลำดับคลิปเสียง
1. บุคคลที่ชอบกิจกรรมที่ต้องใช้พลังกำลังแต่หลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องสนทนากับสังคมหรือบุคคลอื่น (The Motoric Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้ มักเลือกอาชีพด้านกลไกกรรม เทคนิค ช่าง กีฬา	อายุ 38 ปี	ตาบอดสนิท	จบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง สาขาการศึกษาพิเศษ และกำลังศึกษาต่อประกาศนียบัตรแพทย์แผนไทยและปริญญาโท ปัจจุบันเป็นนักกีฬาโบว์ลิงทีมชาติไทย (ติดทีมชาติมาแล้ว 4 ครั้ง)	กลุ่มอาชีพที่ 1 นักกีฬา Clips NO.1 WEEK 1 ถึง Clips NO.1 WEEK 6
2. บุคคลที่ชอบกิจกรรมที่ต้องใช้ความคิด การแก้ปัญหา มีลักษณะเป็นนักวิชาการ เป็นอาชีพที่ต้องศึกษาค้นคว้า หาความรู้อยู่เสมอ ชอบวิเคราะห์ รอบคอบ เป็นนักวิจารณ์ ใฝ่รู้ และรักอิสระ (Intellectual Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพนักวิทยาศาสตร์ แพทย์ นักคำนวณ นักเขียน	อายุ 25 ปี	สายตาเลือนรางระดับ1	จบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชาประวัติศาสตร์และกำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง สาขาวิชาไทยศึกษา ปัจจุบันเป็นนักเขียนอยู่ 2 สำนักพิมพ์	กลุ่มอาชีพที่ 2 นักเขียน Clips NO.2 WEEK 1 ถึง Clips NO.2 WEEK 6
3. บุคคลที่ชอบสังคมกับบุคคลอื่น ชอบการสนทนา (The Social Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพ นักสังคมสงเคราะห์ ครู นักแนะแนว นักจิตบำบัด	อายุ 31 ปี	สายตาเลือนราง	จบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ปริญญาโทและเอกจากประเทศอังกฤษ สาขาวิชาการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง	กลุ่มอาชีพที่ 3 ครู Clips NO.3 WEEK 1 ถึง Clips NO.3 WEEK 6

หมายเหตุ ผู้วิจัยขอปกปิดข้อมูลบางส่วนของตัวแบบ ทั้งนี้เพื่อรักษาความเที่ยงตรงของข้อมูลและรักษาจรรยาบรรณในการวิจัย

ตารางที่ 3.5 รายละเอียดของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบทั้งหมด 6 กลุ่มอาชีพ (ต่อ)

กลุ่มอาชีพตามทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์	อายุ	ระดับการมองเห็น	ข้อมูลการศึกษาและอาชีพ	ลำดับคลิปเสียง
4. บุคคลที่ชอบทำตามระเบียบแบบแผน (The Confirming Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกงานด้านสารบรรณ เอกสาร เลขานุการ บรรณารักษ์	อายุ 24 ปี	ตาบอดสนิท	กำลังศึกษาที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ปัจจุบันเป็นผู้ช่วยบรรณารักษ์อยู่ที่ห้องสมุดคนตาบอดแห่งชาติ	กลุ่มอาชีพที่ 4 บรรณารักษ์ Clips NO.4 WEEK 1 ถึง Clips NO.4 WEEK 6
5. บุคคลที่มีลักษณะเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในตนเอง ชอบอาชีพที่ตนจะได้แสดงลักษณะของตน (The Persuasive Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพ นักประชาสัมพันธ์ นักธุรกิจโฆษณา นักการเมือง นักจัดรายการ แอร์โฮสเตส	อายุ 34 ปี	ตาบอดสนิท	จบการศึกษาระดับปริญญาตรีและโทที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง คณะอักษรศาสตร์สาขาวิชาปรัชญาและศิลปะศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขายุโรปศึกษา ศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่ประเทศอังกฤษ สาขาวิชาComputer science ปัจจุบันกำลังศึกษาต่อระดับปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งและรับราชการในตำแหน่งนักวิชาการด้านการศึกษา	กลุ่มอาชีพที่ 5 นักประชาสัมพันธ์ Clips NO.5 WEEK 1 ถึง Clips NO.5 WEEK 6
6. บุคคลที่ชอบความงาม รักศิลปะ (The Esthetic Orientation) บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้มักเลือกอาชีพด้านศิลปะ เช่น นักประพันธ์ ศิลปิน	อายุ 70 ปี	ตาบอดสนิท	จบการศึกษาจากประเทศออสเตรเลีย สาขาวิชาดนตรีและการประสานเสียง ปัจจุบันเป็นอาจารย์พิเศษสอนเปียโนที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง	กลุ่มอาชีพที่ 6 นักดนตรี Clips NO.6 WEEK 1 ถึง Clips NO.6 WEEK 6

หมายเหตุ ผู้วิจัยขอปกปิดข้อมูลบางส่วนของตัวแบบ ทั้งนี้เพื่อรักษาความเที่ยงตรงของข้อมูลและรักษาจรรยาบรรณในการวิจัย

ตอนที่ 3 ชั้นผลิตรายการ (Production) หลังจากทีผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะและคำแนะนำที่ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอมาปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อพิจารณาความชัดเจนของเนื้อหา จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อเข้าสู่ขั้นตอนการผลิตเป็นรายการวิทยุโดยมี 4 ขั้นตอน (จุมพล รอดคำดี, 2552) ดังต่อไปนี้

1) **ขั้นเตรียมการ** ผู้วิจัยเริ่มต้นจากการวางแผน คือการกำหนดหัวข้อที่จะจัดรายการเรื่องอะไร มีเนื้อหาอย่างไร จะนำเสนอรายการในรูปแบบไหน ผู้ฟังคือใคร ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความชัดเจน และช่วยให้เห็นภาพของการจัดรายการในคลิปเสียงยิ่งขึ้น จากนั้นจึงเริ่มเขียนบท โดยการนำความคิดในขั้นวางแผนมาแตกเป็นรายละเอียดเพื่อให้กลายเป็นบทวิทยุ โดยผู้วิจัยทำควบคู่กับการศึกษาเนื้อหาความตระหนักรู้ในอาชีพและกลยุทธ์เมตาคอกนิชัน ประกอบกับการจินตนาการเมื่อได้บทวิทยุแล้วจึงจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์และเสียงประกอบต่างๆ ติดต่อวิทยากร (ในที่นี่คือผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบแต่ละกลุ่มอาชีพ ดูรายละเอียดวิธีการคัดเลือกวิทยากรได้ในข้อ 1.1.2) ผู้วิจัยติดต่อประสานวิทยากร 6 คน เพื่อนัดวันเวลาสัมภาษณ์ จากนั้นติดต่อจองห้องบันทึกเสียง เพื่อดำเนินการตามบทวิทยุกระจายเสียงในพอดคาสต์ ซึ่งลักษณะของบทวิทยุกระจายเสียงในพอดคาสต์ ประกอบไปด้วยโครงสร้างรายการและส่วนของเนื้อหา โดยมีรายละเอียดดังนี้

โครงสร้างรายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต

<u>กลุ่มเป้าหมายหลัก</u>	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
<u>ประเภทรายการ</u>	รายการพูดคุยสัมภาษณ์
<u>ความยาว</u>	10-20 นาที
<u>เนื้อหาและวิธีนำเสนอ</u>	เป็นการสัมภาษณ์พูดคุยกันด้วยคำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน โดยผู้ดำเนินรายการ (พี่อุ้ม ปริณุต ไชยนิษฐ์)
<u>สถานที่ออกอากาศ</u>	http://www.podblind.lnw.mn/index.php
<u>วัตถุประสงค์</u>	1. เพื่อให้ให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ในอาชีพทั้ง 3 มิติ คือ มิติตนเอง มิติครอบครัวและสังคม มิติอาชีพ 2. เพื่อเป็นกำลังใจและสร้างแรงบันดาลใจให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่มีความฝันอยากจะศึกษาหาความรู้ เพื่อประกอบอาชีพในอนาคต
<u>วิทยากร</u>	ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบในแต่ละกลุ่มอาชีพ

ตัวอย่างเนื้อหารายการ

ส่วนของเนื้อหาคือบทในรายการที่ผู้ดำเนินรายการและวิทยากร (ผู้ร่วมรายการ) จะต้องพูดออกอากาศรวมไปถึงเสียงเพลงประกอบ เสียงประกอบ และรายละเอียดอื่นๆ ที่รายการต้องการให้ผู้ฟังได้ยินจากรายการ ซึ่งในบทแบบสมบูรณ์จะเป็นบทวิทยุที่มีรายละเอียดทุกคำพูด มีการกำหนดเสียงทุกเสียงอย่างชัดเจน และในบทจริงจะเว้นช่องว่างในส่วนของการตอบวิทยากร (ผู้ร่วมรายการ) ไว้เนื่องจากเป็นรายการสัมภาษณ์ แตกต่างจากตัวอย่างที่นำมาแสดงที่มีการถอดเทปคำให้สัมภาษณ์

มาแล้ว ทั้งนี้เพื่อสร้างความเข้าใจในรูปแบบการนำเสนอรายการของผู้วิจัย (คำตอบของรุ่นพี่ตัวแบบ ที่มาจากการกระตุ้นด้วยคำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน) ดังตารางที่ 3.6
 ตารางที่ 3.6 ตัวอย่างบทแบบสมบูรณ์

บทวิทยุกระจายเสียง รายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต สถานีที่ออกอากาศ http://www.podblind.inw.mn/index.php กลุ่มอาชีพที่ 1: นักกีฬา Clips NO.1 WEEK 1 เนื้อหาติดตนเอง		(page 1)	กลยุทธ์ เมตาคอกนิชัน ที่ใช้ในการตั้ง คำถาม
คนตรี	Fade In จังหวะเปิดรายการ (จุดประกายฝัน สร้างสรรค์ช่องทางอาชีพใน แนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต รายการที่รวบรวมประสบการณ์อาชีพของรุ่นพี่ตัวแบบทั้ง 6 กลุ่มอาชีพ เจาะลึกเรื่องราวตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน) แล้ว Fade Out		
คนตรี	Fade In จังหวะแนะนำวัตถุประสงค์ของClip (ร่วมสร้างทิศทางความสนใจของน้องๆ ให้ชัดเจนขึ้นโดยที่อุ้ม ปริณดา ไชยนิษฐ์ และเสียงที่กำลังจะได้อินต่อไป เป็นเสียงของรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 ซึ่งน้องๆ ที่เหมาะกับงานในกลุ่มอาชีพนี้มักเป็นคนที่ชอบกิจกรรมที่ต้องใช้พลังกำลังแต่หลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องสนทนากับสังคมหรือบุคคลอื่น น้องๆ ที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้ มักเลือกอาชีพ ด้านกิจกรรม เทคนิค ช่าง กีฬาครีบ โดยรายละเอียดเรื่องการแบ่งกลุ่มอาชีพตามบุคลิกภาพนี้ น้องๆ สามารถศึกษาได้เพิ่มเติมจากทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์นะครับ) แล้ว Fade Out		
PART A			
คนตรี	Fade In จังหวะแนะนำรุ่นพี่ตัวแบบ (รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 ได้แก่ ชื่อ-นามสกุล หรือชื่อเล่น จบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เอกการศึกษาพิเศษ และกำลังศึกษาต่อประกาศนียบัตรแพทย์แผนไทย ปัจจุบันเป็นนักกีฬาโบว์ลิง ทีมชาติไทย ดิตทีมชาติมาแล้ว 4 ครั้ง แล้ว Fade Under		
วิทยากร	ครับ ผมก็ ชื่อ-นามสกุล หรือชื่อเล่น นะครับ หลังจากที่น้องๆ ได้ฟังเสียงของพี่...และประวัติของพี่...แล้ว พี่...ก็หวังว่าน้องๆ จะนำประสบการณ์ของพี่ไปใช้ในการดำรงชีวิตหรือทำกิจกรรมใดๆ ก็ตามแล้วประสบความสำเร็จนะครับ ขอให้พี่น้องๆ ทุกคนมีความพยายามและประสบความสำเร็จกันทุกคนนะครับ ถ้าพร้อมแล้ว เราไปรับฟังรายการกันเลยครับ		
คนตรี	Fade In คนตรีเปลี่ยนอารมณ์.....แล้ว Fade Out		
ผู้ดำเนินรายการ	สวัสดีคะน้องๆ ขอต้อนรับเข้าสู่รายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคตคะ ตอนนี้น้องๆตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 อยู่กับพี่อุ้มในสายแล้ว ขอต้อนรับพี่...เข้าสู่รายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคตคะ สวัสดีคะพี่คะ		
วิทยากร	ครับ สวัสดีครับ		
ผู้ดำเนินรายการ	สำหรับในคลิปนี้เมื่อน้องๆ ได้รับฟังจบแล้ว น้องๆ จะสามารถระบุบุคลิกและความสนใจของตนเองได้ ในคลิปนี้ น้องๆ จะได้รับฟังอดีตของพี่กันนะคะ ก่อนอื่นอยากให้อธิบายก่อนว่า <u>สาเหตุที่มองไม่เห็นเกิดจากอะไรในช่วงวัยเด็กคะ</u> ← <u>คำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในการตั้งคำถาม</u>		
วิทยากร	ก่อนอื่นที่ต้องบอกก่อนว่า ในตอนเด็กๆ เนี่ยพี่เป็นคนที่ไม่ค่อยแข็งแรง หามือบ่อย และต้องนวดยาประจำ แล้วตอน 3 ขวบบิดยาไปโดนเส้นประสาทจึงทำให้เดินไม่ได้ คุณแม่เล่าให้ฟังว่าเป็นเด็กที่ซน ด้วยความซนและชอบเคลื่อนไหวไปเล่นกับน้องอีก 2 คน พี่เลยกลับมาเดินได้อีกครั้ง แต่ว่าพอ 6 ขวบ ของอะไรเล็กๆ เมื่อพี่ทำหล่นพื้นแล้วจะหาไม่เจอ คุณแม่ก็รู้สึกว่ามีผิดปกติ จึงพาไปหาหมอ หมอก็บอกว่าประสาทตาของพี่เสื่อม ก็เริ่มตั้งแต่ 6 ขวบ จากนั้นก็ค่อยๆ เสื่อมไปทีละน้อย ตอนเด็กๆ พี่หาโรงเรียนเรียนหนังสืออยากมาก เพราะสมัยก่อนเขายังไม่ค่อยยอมรับคนพิการหรือคนตาบอด เวลาไปโรงเรียนก็ถูกเพื่อนแกล้งบ้าง ครูไม่เข้าใจบ้าง ตอนเด็กๆ รุ่นพี่ยังเรียนหนังสือมานี่ มานะ เวลาเข้าห้องเรียนครูก็จะให้อ่านคนละย่อหน้า พอกลับถึงบ้านพี่จะให้น้องอ่านให้ฟังทั้งหมดแล้วพี่ก็จำ พอวันรุ่งขึ้นพี่ก็จะนับว่าพอมมาถึงเราจะตกย่อหน้าไหน ก็ให้เพื่อนอ่านให้ฟังอีกรอบหนึ่งแล้วเราก็จำย่อหน้านั้นให้ขึ้นใจ พอมถึงเราปีเราศึกษาหนังสือเหมือนเราอ่าน แต่จริงๆ แล้วพี่มองไม่เห็นนะครับ คือเห็นตัวหนังสือมันสั้นๆ แต่ก็ไม่สามารถอ่านได้ ก็เป็นช่วงชีวิตที่ถามว่ามีความสุขก็มีมีความสุขครับ ตามประสาเด็กๆ ไม่ค่อยรู้สึกว่ามีอะไรแตกต่างอะไร วิธีการเรียนของพี่ก็จะใช้การแลกเปลี่ยนกับเพื่อนๆ ก็คือเพื่อนทำอะไรไม่ได้ เราก็อาสาทำให้ แต่เราขอให้เพื่อนช่วย อ่านหนังสือ อ่านใจพท์ จนพี่โตพี่ก็ได้มาเข้าโรงเรียนสอนคนตาบอดครับ		
PART B			
			ใช้ 2 กลยุทธ์ 1.กลยุทธ์ที่ช่วยในการเตรียมอารมณ์ 2.กลยุทธ์ จินตนาการ

ตารางที่ 3.6 ตัวอย่างบทแบบสมบูรณ์ (ต่อ)

บทวิทยุกระจายเสียง รายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต สถานีที่ออกอากาศ http://www.podblind.lnw.mn/index.php กลุ่มอาชีพที่ 1: นักกีฬา Clips NO.1 WEEK 1 เนื้อหาמידตนเอง		(page 2)
<p>ผู้ดำเนินรายการ</p> <p>วิทยากร</p> <div style="background-color: #4a4a8a; color: white; padding: 5px; text-align: center; font-weight: bold;">PART B</div>	<p>ค่ะที่เข้าสู่โรงเรียนสอนคนตาบอดตอนอายุเท่าไรหรือคะ <u>แล้วใช้ชีวิตถึงตอนไหนจึงได้รู้ว่าตัวเองน่าจะเป็นนักกีฬาได้ล่ะคะ</u> ← <u>คำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนึ้นในการตั้งคำถาม</u></p> <p>ที่เรียนโรงเรียนปกติจนถึงป. 4 จึงได้เข้าโรงเรียนสอนคนตาบอดครับ แล้วคุณน่าจะเข้ามาทำงานในกรุงเทพก็เลยมาเจอโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ ซึ่งในโรงเรียนมีกิจกรรมเยอะมาก ที่เลยเลือกทำหมด เขาเตะบอลเราก็เข้าไปเล่นกับเขา แล้วเนื่องจากตอนเด็กๆ มีช่วงหนึ่งเดินไม่ได้ ขาที่ข้างนั้นเลยลึบกว่าอีกข้าง เหมือนคล้ายไปลิโอ ก็คืออาจอ่อนแรง แล้วเวลาแข่งก็ยากกับเพื่อนเราก็เลยสู้เขาไม่ได้ แต่ด้วยความเป็นเด็ก เราอยากชนะ ดังนั้นเวลาที่ครูให้ซ้อมครูบอกให้ทุกคนวิ่ง 5 รอบ พี่ก็จะวิ่ง 10 รอบ เพราะที่ที่มีความรู้สึกถ้าวิ่ง 5 รอบเนี่ย ขาเราไม่แข็งแรงพอเราจะสู้เขาไม่ได้ จึงวิ่ง 10 รอบวิ่งทุกวันครับ</p>	<p>กลยุทธ์เมตาคอกนึ้นที่ใช้ในการตั้งคำถาม</p> <p>← ใช้ 3 กลยุทธ์</p> <p>1.กลยุทธ์ที่ช่วยในการเตรียมอารมณ์</p> <p>2.กลยุทธ์จินตนาการ</p> <p>3.กลยุทธ์การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ</p>
<p>ผู้ดำเนินรายการ</p> <div style="background-color: #f4a460; padding: 5px; text-align: center; font-weight: bold;">PART C</div> <p>วิทยากร</p>	<p>จุดนี้น่าสนใจมากค่ะที่ เพราะตอนนี้ น้องๆ ที่กำลังรับฟังอยู่อาจจะกำลังค้นหาค่ะว่า ตัวเองมีความสามารถตรงไหนบ้าง และเมื่อพบแล้วก็จะได้อะไรพัฒนาเป็นความถนัดอย่างที่พี่เล่าให้รับฟังกัน พี่อุมสรุปตรงนี้นิดหนึ่งคือน้องๆ สำหรับใครที่ตั้งใจฟังกันอยู่ก็คงจะสรุปได้คล้ายๆ กับที่อุมนะคะว่า ตอนแรกที่เริ่มด้วยความซุกซนก่อน และพี่เป็นคนที่มีความขยันมากและมีความมุมานะ น้องๆ คงเห็นด้วยนะคะ และที่สำคัญคะ ทุกครั้งที่มีเหตุการณ์ใหม่ๆ เข้ามาในชีวิต พี่จะมีการประเมินเสมอว่าเหมาะกับตัวเองหรือหรือเปล่า จะสามารถเดินไปทางนี้ได้ตลอดมั๊ย ถ้าไม่อย่างนั้นต้องเปลี่ยนหรือพยายามตรงไหนเพิ่มเติมอีก ซึ่งตรงนี้อาจให้พี่ขยายความเพิ่มเติมหน่อยคะว่า <u>ปัจจัยไหนบ้างคะที่มาช่วยให้ตัวพี่มั่นใจว่าตัวเองเหมาะและมีความสามารถด้านกีฬานะคะ</u> ← <u>คำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนึ้นในการตั้งคำถาม</u></p> <p>จุดเริ่มต้นมันมาจากความอยากชนะนะครับ แล้วก็อยากได้อยู่ในทีม ถ้าชนะแล้วก็เข้าไปอยู่ในทีมที่เขาแข่งกันได้ โดยที่เราก่อนอยู่ในระดับอื่นๆ ไม่ใช่ระดับล่างๆ ตอนที่พี่ทำเนี่ย พี่มีความรู้สึกแต่เพียงว่า เฮ้ย เพื่อนทำได้ทำไมเราทำไม่ได้ ทำไมคุณแม่บอกว่าเราทำไม่ได้หรอก เราก็ไม่เชื่อว่าเราจะทำไม่ได้ละครับ</p>	<p>← ใช้ 2 กลยุทธ์</p> <p>1.กลยุทธ์การสร้างเครือข่ายความรู้</p> <p>2.กลยุทธ์การบูรณาการ</p>
<p>ผู้ดำเนินรายการ</p> <p>วิทยากร</p>	<p>มาถึงตรงนี้อาจให้พี่ช่วยสรุปความเข้าใจของน้องๆ หน่อยคะว่า ถ้าน้องๆ รู้ตัวว่ามีลักษณะแบบเดียวกับที่ <u>ต้องพัฒนาบุคลิกภาพให้สอดคล้องกับความสามารถอย่างไรดีคะ</u> ← <u>คำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนึ้นในการตั้งคำถาม</u></p> <p>ต้องเป็นคนขยันและเป็นคนที่ไม่หยุดนิ่ง อุปนิสัยที่ต้องมีคือความอดทน มีความพยายาม แล้วก็ต้องใฝ่รู้ใฝ่ศึกษา จะทำให้ทำทุกอย่างได้ไม่เฉพาะกีฬานะ พี่เชื่อว่าใช้ได้กับทุกเรื่องและทุกศาสตร์ครับ</p>	<p>← ใช้ 1 กลยุทธ์</p> <p>1.กลยุทธ์การสรุปและจัดโครงสร้างใหม่</p>
<p>ผู้ดำเนินรายการ</p> <div style="background-color: #2e8b57; color: white; padding: 5px; text-align: center; font-weight: bold;">PART D</div> <p>ดนตรี</p>	<p>ค่ะ ซึ่งน้องๆ ที่ตั้งใจฟังกันอยู่คงจะเข้าใจแล้วว่าผู้ที่จะเล่นกีฬาได้ไม่จำเป็นต้องตัวใหญ่หรือแข็งแรงก็ได้ ซึ่งที่ก็ย้าว่าตัวที่ก็ไม่ใหญ่และแข็งแรง แต่เพียงแค่อึดอดทน พยายาม เมื่อรวมกันแล้วจะแปรเปลี่ยนเป็นพลังให้กับน้องๆ ได้ นะคะ สำหรับในคลิปต่อไป ถ้าน้องๆ สนใจในกลุ่มอาชีพนี้และจะรับฟังกันต่อ พี่ก็จะมาเล่าว่า ถ้าเราจะช่วยตัวเราในการพัฒนาความสนใจให้กลายเป็นความสามารถจะต้องทำอย่างไร ติดตามในคลิปหน้า ส่วนคลิปนี้เมื่อน้องๆ รับฟังจบแล้ว พี่อุมก็หวังว่าน้องๆ จะได้พิจารณาบุคลิกภาพและความสนใจของตัวเองนะคะ แล้วติดตามเรื่องราวชีวิตจริงของพี่กันต่อในคลิปหน้าคะ</p> <p>จึงก๊อเอาที่รายการ (เพราะโอกาสของอาชีพ เริ่มต้นด้วยการรู้คุณค่าของตัวเองรายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต ขอเป็นอีกหนึ่งแหล่งข้อมูลสนับสนุนให้ทุกคนมั่นใจที่จะกล้าท้าทายโอกาส ด้วยความกล้าฝ่าฝัน ตลอด 24 ชม. ที่นี่ PODBLIND.INW.MN)</p>	

ตารางที่ 3.6 ตัวอย่างบทแบบสมบูรณ (ต่อ)

บทวิทยุกระจายเสียง (page 3) รายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต สถานีที่ออกอากาศ http://www.podblind.lnw.mn/index.php กลุ่มอาชีพที่ 1: นักกีฬา Clips NO.1 WEEK 2 เนื้อหามิติครอบครัวและสังคม		กลยุทธ์ เมตาคอนิชั่น ที่ใช้ในการตั้งคำถาม
คนตรี	Fade In จิ้งเกิ้ลเปิดรายการ (จุดประกายฝัน สร้างสรรค์ช่องทางอาชีพใน แนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต รายการที่รวบรวมประสบการณ์อาชีพของรุ่นพี่ตัวแบบทั้ง 6 กลุ่มอาชีพ เจาะลึกเรื่องราวตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน) แล้ว Fade Out	
คนตรี	Fade In จิ้งเกิ้ลแนะนำวีตูประสงค์ของClip (ร่วมสร้างทิศทางการความสนใจของน้องๆ ให้ชัดเจนขึ้นโดยที่อุ้ม ปริณต ไชยนิษฐ์ และเสียงที่กำลังจะได้ยินต่อไปนี่ เป็นเสียงของรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 ซึ่งน้องๆ ที่เหมาะกับงานในกลุ่มอาชีพนี้มักเป็นคนที่ชอบกิจกรรมที่ต้องใช้พละกำลังแต่หลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องสนทนากับสังคมหรือบุคคลอื่น น้องๆ ที่มีลักษณะบุคลิกแบบนี้ มักเลือกอาชีพ ด้านกลีกรรม เทคนิค ช่าง ก็หาครับ โดยรายละเอียดเรื่องการแบ่งกลุ่มอาชีพตามบุคลิกภาพนี้ น้องๆ สามารถศึกษาได้เพิ่มเติมจากทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์นะครับ) แล้ว Fade Out	
PART A		
คนตรี	Fade In จิ้งเกิ้ลแนะนำรุ่นพี่ตัวแบบ (รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 ได้แก่ ชื่อ-นามสกุล หรือชื่อเล่น จบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เอกการศึกษาพิเศษ และกำลังศึกษาต่อประกาศนียบัตรแพทย์แผนไทย ปัจจุบันเป็นนักกีฬาโบว์ลิ่ง ทีมชาติไทย ติดทีมชาติมาแล้ว 4 ครั้ง แล้ว Fade Under	
วิทยากร	ครับ ผมก็ ชื่อ-นามสกุล หรือชื่อเล่น นะครับ หลังจากที่น้องๆ ได้ฟังเสียงของพี่...และประวัติของพี่...แล้ว พี่...ก็หวังว่าน้องๆ จะนำประสบการณ์ของพี่ไปใช้ในการดำรงชีวิตหรือทำกิจกรรมใดๆ ก็ตามแล้วประสบความสำเร็จนะ ครับ ขอให้้องๆ ทุกคนมีความพยายามและประสบความสำเร็จกันทุกคนนะครับ ถ้าพร้อมแล้ว เราไปรับฟังรายการกันเลยครับ	
คนตรี	Fade In คนตรีเปลี่ยนอารมณ์.....แล้ว Fade Out	
ผู้ดำเนินรายการ	สวัสดีคะน้องๆ แนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคตนะคะ กลับมาเจอกันอีกครั้งหนึ่ง และเรากียังอยู่กับที่เหมือนเดิม นะคะ ต้อนรับกันอีกครั้งหนึ่งคะ สวัสดีคะ	
วิทยากร	ครับ สวัสดีครับ	
ผู้ดำเนินรายการ	ในคลิปนี้เมื่อน้องๆ ได้รับฟังเราสองคนพูดคุยกันแล้ว น้องๆ จะระบุความสามารถของตัวเองได้ว่าเราเหมาะหรือไม่ กับอาชีพนั้นะคะ ซึ่งในคลิปที่แล้วพี่ก็เล่าให้ได้รับฟังว่าค้นหาความสนใจของตัวเองเจอได้อย่างไร น้องๆ ก็สนุกมาก กับเรื่องราวที่ถ่ายทอดให้ได้รับฟังกัน ในครั้งนี้เลยอยากจะทำาเริ่มต้นก่อนนะคะว่า เมื่อที่รู้ความสนใจของตนเอง ว่าต้องเป็นกีฬาหะคะ ซึ่งครั้งที่แล้วพี่ยังไม่ถึงว่ามาสู่กีฬาโบว์ลิ่งได้อย่างไร เลยอยากถามว่าในตอนนั้น ที่มีบุคคล ตัวแบบหรือไม่คะ ← คำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอนิชั่นในการตั้งคำถาม	← ใช้ 2 กลยุทธ์ 1.กลยุทธ์ที่ช่วยในการเตรียมอารมณ์ 2.กลยุทธ์จินตนาการ
PART B		
วิทยากร	ถ้าพูดถึงคนตัวแบบไม่มีครับ เพราะมันเป็นกีฬาประเภทใหม่ที่เพิ่งเข้ามาในประเทศไทย และคนตาบอดในแถบ เอเชียเพิ่งเล่นไม่นาน จึงยังไม่มีคนเก่งๆ แล้วก็กีฬาประเภทนี้ไม่ค่อยมีการถ่ายทอดสด แข่งกันเสียบๆ	← ใช้ 1 กลยุทธ์ .กลยุทธ์การบูรณาการ
ผู้ดำเนินรายการ	ถ้าอย่างนั้นแล้วที่ พัฒนาความสามารถตนเองจากฟุตบอลมาสู่โบว์ลิ่งได้อย่างไรคะ ← คำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอนิชั่นในการตั้งคำถาม	

ตารางที่ 3.6 ตัวอย่างบทแบบสมบูรณ์ (ต่อ)

บทวิทยุกระจายเสียง (page 4) รายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต สถานีที่ออกอากาศ http://www.podblind.lnw.mn/index.php กลุ่มอาชีพที่ 1: นักกีฬา Clips NO.1 WEEK 2 เนื้อหามิติครอบครัวและสังคม		กลยุทธ์ เมตาคอกนิชัน ที่ใช้ในการตั้งคำถาม
วิทยากร ผู้ดำเนินรายการ วิทยากร <div style="border: 1px solid black; padding: 2px; text-align: center; background-color: #e0e0e0;">PART B</div>	<p>ฟุตบอลมันเริ่มจากตอนที่พี่เริ่มเล่นกีฬา แต่ถ้านับจริงๆ แล้วหลังฟุตบอลก่อนโบว์ลิ่งมันคือโกบอลครับ แล้วทางต่างประเทศก็มีหนังสือเชิญมาที่สมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทยให้เราส่งนักกีฬาโบว์ลิ่งเข้าร่วมการแข่งขันที่ฟินแลนด์ ซึ่งเป็นจุดที่ทำให้พี่เข้ามาสู่นักกีฬาโบว์ลิ่ง เนื่องจากกีฬาโกบอลที่พี่เล่นอยู่เดิมมันมีลักษณะที่ต้องโยนลูกให้กลิ้งไปกับพื้น เพื่อให้เข้าประตูฝ่ายตรงข้ามเหมือนกัน ทางสมาคมหาตัวนักกีฬาแล้วเขาก็มองว่านักกีฬาโกบอลน่าจะเล่นโบว์ลิ่งได้เพราะทักษะคล้ายกัน พี่จึงได้เริ่มต้นกับโบว์ลิ่งที่ฟินแลนด์ในตอนนั้นครับ</p> <p>คะ เริ่มต้นที่ฟินแลนด์ที่แรกนี่เอง</p> <p>ใช้ครับผม ซึ่งที่ไม่มีพื้นฐานเลย เรียกว่าเล่นไม่เป็นก็ได้ อุปกรณ์ช่วยและกติกาเป็นยังไงไม่ทราบมาก่อนเลย โดยก่อนเดินทางได้ไปลองเล่นที่สนามโบว์เหมือนกัน ตอนนั้นพี่จึงใช้วิธีเอาไม้เท้าขาวของพี่วางไว้กับพื้นเลนโบว์ลิ่งแล้วก็เอาเทปติดไว้ จากนั้นก็ใช้ขาซ้ายข้างที่ไม่มีสีลากละไม้เท้าเหมือนให้ช่วยนำทาง จากนั้นก็เข้าไปลองโยน มันก็ตรงบ้างไม่ตรงบ้าง เพราะการที่เราเอาเท้าละจุดมารักเนี่ย มันไม่แน่นอน เนี่ยพี่ก็ใช้วิธีนี้ลองซ้อมดูแล้วก็เดินทางไปเล่นที่ฟินแลนด์ครับ</p>	<p>← ใช้ 1 กลยุทธ์ 1.กลยุทธ์การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ</p>
ผู้ดำเนินรายการ วิทยากร <div style="border: 1px solid black; padding: 2px; text-align: center; background-color: #ffff00;">PART C</div>	<p><u>พี่ใช้เวลานานแค่ไหนคะ กว่าที่จะเรียกความมั่นใจให้สามารถไปแข่งขันที่ฟินแลนด์ได้</u> ← คำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในการตั้งคำถาม</p> <p>จริงๆ แล้วจุดมุ่งหมายของทัวร์นาเมนต์ เขาเน้นในเรื่องให้คนพิการมีส่วนร่วมและได้ผ่อนคลาย ไม่ได้เน้นเรื่องการแข่งเพื่อเอาชนะ ดังนั้นการไปครั้งนั้นทำให้พี่ได้ประสบการณ์หลายอย่างเลย อย่างไปถึงเขาให้ซ้อม ก็ได้เจอโค้ช เจอเพื่อนประเทศอื่น อย่างมีอยู่ครั้งหนึ่งเจอโค้ชที่ประเทศออสเตรเลีย เขาเห็นพวกเราเล่นไม่เป็น เขาก็เข้ามาสอน ต้องขอบคุณมากเลย เพราะเขาให้อิมอุปกรณ์เพื่อลงแข่งขันด้วยนะครับ อุปกรณ์ที่ว่าคือ Guide Rail คล้ายกับราวเหล็กที่กันรถตรงถนน พอมาที่นั่นจะมีสูงเท่าเอวเรา เวลาเดินเข้าไปเราก็ใช้มือข้างหนึ่งจับราวเพื่อเป็นการมาร์ค ซึ่งมันจะกระะง่ายขึ้นครับ โค้ชคนนี้มีน้ำใจมาก เขาทำให้เราได้ซ้อมถึงแม้ไม่กีชั่วโมง แต่เขาสอนเราดี ทำให้เราได้คะแนนถึง 100 คะแนนครับ นั่นล่ะครับเป็นเหตุการณ์ที่มาจุดประกายให้พี่สนใจกีฬานี้ครับ เพราะมันเป็นกีฬาที่ใกล้เคียงกับคนปกติมากที่สุด กติกาที่เล่นคือกติกาของคนปกติทั้งสิ้น เพียงแต่ผู้เล่นจะต้องมีอุปกรณ์ตัวเดียวอันนี้ล่ะใช้ในการช่วยเวลาเล่น ก็คือตัว Guide Rail นี่เองครับ</p>	<p>← ใช้ 1 กลยุทธ์ 1.กลยุทธ์การสรุปและจัดโครงสร้างใหม่</p>
ผู้ดำเนินรายการ วิทยากร ผู้ดำเนินรายการ <div style="border: 1px solid black; padding: 2px; text-align: center; background-color: #008000; color: white;">PART D</div>	<p><u>ที่แท้เป็นอย่างนี้เองนะคะ ท้ายสุดนี่คงอยากให้เราสรุปว่า อะไรบ้างที่จะช่วยให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถค้นพบความสามารถของตนเองในด้านกีฬาได้ล่ะคะ</u> ← คำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในการตั้งคำถาม</p> <p>พี่อยากให้ทุกคนมีฝันและจินตนาการที่ไม่หยุดยั้ง คือถ้าเราฝันอยากทำอะไร เราต้องลงมือทำ อย่าคิดว่าทำไม่ได้ เพราะการที่เราคิดอยากทำแล้วคิดว่าทำไม่ได้ เหมือนกับนกมยุที่แพ้ตั้งแต่ยังไม่ขึก พี่อยากให้น้องๆ คิดว่าถ้าเราจะทำอะไรซักอย่างอย่ายอมแพ้และอย่าใช้ชีวิตเดียวในการไปถึงเป้าหมายครับ</p> <p>คะซึ่งสิ่งเหล่านี้จะจะทำให้ น้องๆ ค้นพบความสามารถของตัวเองได้ เพียงแค่อย่าหยุดฝันและตั้งใจที่จะค้นพบค้นคว้ามันนะคะ และที่สำคัญอย่ายอมแพ้และอย่าใช้ชีวิตเดียวเพื่อไปสู่เป้าหมาย ในคลิปหน้าจะคุยเกี่ยวกับเรื่องราวกีฬาโบว์ลิ่งดำเนินไปพร้อมกับตอนเรียนหรือไม่ แล้วมีเหตุการณ์ที่ผสมผสานกันอย่างไรติดตามกันต่อในคลิปหน้าคะ</p>	<p>← ใช้ 1 กลยุทธ์ 1.กลยุทธ์การสรุปและจัดโครงสร้างใหม่</p>
ดนตรี	<p>จึงถือเอาท้ายรายการ (เพราะโอกาสของอาชีพ เริ่มต้นด้วยการรู้คุณค่าของตัวเองรายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต ขอเป็นอีกหนึ่งแหล่งข้อมูลสนับสนุนให้ทุกคนมั่นใจที่จะกล้าท้าทายโอกาส ด้วยความกล้าสำฝืน ตลอด 24 ชม. ที่นี่ PODBLIND.INW.MN)</p>	

ตารางที่ 3.6 ตัวอย่างบทแบบสมบูรณ์ (ต่อ)

บทวิทยุกระจายเสียง รายการแนะนำวออาชีพ ประทีปแห่งอนาคต สถานีที่ออกอากาศ http://www.pocdbroadcast.com/index.php กลุ่มอาชีพอีที่ 1: นักกีฬา Clips NO.1 WEEK 3 เนื้อหามิติอาชีพอี		(page 5)	กลยุทธ์ เมตาคอกนีชัน ที่ใช้ในการตั้งคำถาม
คนตรี	Fade In จิงเกิ้ลเปิดรายการ (จุดประกายฝัน สร้างสรรค์ช่องทางอาชีพอีใน แนะนำวออาชีพ ประทีปแห่งอนาคต รายการที่รวบรวมประสบการณ์อาชีพอีของรุ่นที่ตัวแบบทั้ง 6 กลุ่มอาชีพอี เจาะลึกเรื่องราวตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน) แล้ว Fade Out		
คนตรี	Fade In จิงเกิ้ลแนะนำวีตูประสงค์ของClip (ร่วมสร้างทิศทางการสนใจของน้องๆ ให้ชัดเจนขึ้นโดยที่อุ้ม ปริณูต ไชยนิษฐ์ และเสียงที่กำลังจะได้ยินต่อไปนี่ เป็นเสียงของรุ่นที่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพอีที่ 1 ซึ่งน้องๆ ที่เหมาะกับงานในกลุ่มอาชีพอีนี้มักเป็นคนที่ชอบกิจกรรมที่ต้องใช้พลังกำลังแต่หลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องสนทนากับสังคมหรือบุคคลอื่น น้องๆ ที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้ มักเลือกอาชีพอี ด้านกลีกรรม เทคนิค ช่าง กีฬาครีบ โดยรายละเอียดเรื่องการแบ่งกลุ่มอาชีพอีตามบุคลิกภาพนี้ น้องๆ สามารถศึกษาได้เพิ่มเติมจากทฤษฎีการเลือกอาชีพอีของฮอลแลนด์นะครีบ) แล้ว Fade Out		
<div style="border: 1px solid black; padding: 2px; width: fit-content; margin: 0 auto;">PART A</div>			
คนตรี	Fade In จิงเกิ้ลแนะนำรุ่นที่ตัวแบบ (รุ่นที่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพอีที่ 1 ได้แก่ ชื่อ-นามสกุล หรือชื่อเล่น จบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เอกการศึกษาพิเศษ และกำลังศึกษาต่อประกาศนียบัตรแพทย์แผนไทย ปัจจุบันเป็นนักกีฬาโบว์ลิ่ง ทีมชาติไทย ติดทีมชาติมาแล้ว 4 ครั้ง) แล้ว Fade Under		
วิทยากร	ครีบ ผมก็ ชื่อ-นามสกุล หรือชื่อเล่น นะครีบ หลังจากทีน้องๆ ได้ฟังเสียงของที...และประวัติของที...แล้ว ที...ก็หวังว่าน้องๆ จะนำประสบการณ์ของทีไปใช้ในการดำรงชีวิตหรือทำกิจกรรมใดๆ ก็ตามแล้วประสบความสำเร็จนะครีบ ขอให้ที...ทุกคนมีความพยายามและประสบความสำเร็จกันทุกคนนะครีบ ถ้าพร้อมแล้ว เราไปรับฟังรายการกันเลยครีบ		
คนตรี	Fade In คนตรีเปลี่ยนอารมณ์.....แล้ว Fade Out		
ผู้ดำเนินรายการ	สวัสดีคะแนะนำวออาชีพ ประทีปแห่งอนาคตในคลิปนี้ของกลุ่มอาชีพอีที่ 1 นะคะ น้องๆ ที่รับฟังจบแล้วจะได้เปรียบเทียบสถานการณ์ในกลุ่มอาชีพอีนี้กับชีวิตของตัวเองได้คะ ทียังอยู่กับเรานะคะ สวัสดีคะทีคะ		
วิทยากร	ครีบ สวัสดีครีบ		
<div style="border: 1px solid black; padding: 2px; width: fit-content; margin: 0 auto;">PART B</div>			
วิทยากร	ครั้งทีแล้วคะ น้องๆ ก็น่าจะระบความสามารถของตัวเองไปได้บ้างแล้ว ในครั้งนี้คลิปนี้เราจะทำให้น้องๆ เห็นภาพสถานการณ์ในอาชีพอีบ้างว่ากลุ่มอาชีพอีนี้เป็นอย่างไร <u>เริ่มต้นอยากให้เรากรีนเรื่องการเรียนก่อนนะคะ ในช่วงทีไปแข่งขันต่างประเทศทีเรียนอยู่ระดับโทมและอยากให้เราเหตุการณ์ในช่วงทีเรียนอยู่ให้ได้รับฟังหน่อยคะ</u> ← <u>คำถามทีใช้กลยุทธ์เมตาคอกนีชันในการตั้งคำถาม</u>		
วิทยากร	ความจริงเล่นโบว์ลิ่งนันทีเรียนจบแล้ว แต่ตอนทีเรียนอยู่แล้วเล่นกีฬานติดทีมชาติได้เนี่ยเป็นกีฬาระเภทอื่นไม่ใช่โบว์ลิ่ง ซึ่งถ้าถามว่าเราจะทำอย่างไรให้การเรียนกับสิ่งทีเราฝึมนั้นเดินคู่ไปได้ ก่อนอื่นน้องต้องแบ่งเวลาเป็น อย่งทีเนี่ยจะซ้อมหนักในช่วงกลางวัน กลางคืนก็ทบทวนหนังสืออย่งนี้เป็นต้นครีบ		
			← ใช้ 3 กลยุทธ์ 1.กลยุทธ์ที่ช่วยในการเตรียมอารมณ์ 2.กลยุทธ์จินตนาการ 3.กลยุทธ์การบูรณาการ

ตารางที่ 3.6 ตัวอย่างบทแบบสมบูรณ์ (ต่อ)

	<p style="text-align: center;">บทวิทยุกระจายเสียง รายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต สถานีที่ออกอากาศ http://www.podblind.law.mn/index.php กลุ่มอาชีพที่ 1: นักกีฬา Clips NO.1 WEEK 3 เนื้อหาวิดีโออาชีพ</p>	<p style="text-align: center;">กลยุทธ์ เมตาคอกนิตัน ที่ใช้ในการตั้งคำถาม</p>
<p>ผู้ดำเนินรายการ</p>	<p>ค่ะซึ่งเรื่องนี้สำคัญมาก ต้องแบ่งเวลาให้เป็นระยะ แล้วช่วงก่อนที่จะเข้ามาสู่กีฬาโบว์ลิ่ง ซึ่งเป็นช่วงทำงานและสร้างเนื้อสร้างตัว <i>มีวิธีในการสมัครหรือทำงาน นอกเหนือไปจากการมองอาชีพนักกีฬาอย่างไรบ้างคะ</i> ← คำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิตันในการตั้งคำถาม</p>	<p>← ใช้ 2 กลยุทธ์ 1.กลยุทธ์การสร้างเครือข่ายความรู้ 2.กลยุทธ์การสรุปและจัดโครงสร้างใหม่</p>
<p>วิทยากร</p>	<p>เรื่องด้านการทำงาน ที่มีความฝันว่าอยากเป็นครู จึงเลือกเรียนสายครู อยากรสอน อยากเป็นครูบ่นดอย ตอนนั้นปี 2541 ซึ่งตอนนั้นสิทธิของคนพิการหรือคนด้อยโอกาสเนี่ย มันยังน้อยมาก มันอยู่เป็นช่วงที่เขาเรียกร้องสิทธิกันอยู่ แล้วก็เปลี่ยนกฎหมาย ช่วงนั้นที่พอเรียนจบก็ไปสมัครสอบบรรจุของสพข.ที่จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งการต่อสู้ตอนนั้นหนักมาก เพราะแค่เริ่มต้นไปสมัคร ยื่นใบสมัคร เขาก็ไม่รับทีแล้ว เจ้าหน้าที่ตรวจเอกสารแจ้งที่ว่า กฎกระทรวงมีอยู่ว่าคนทุพพลภาพไม่สามารถสมัครได้ ก็บอกว่าทำไมไม่ยื่นทุพพลภาพ ทีแค่บกพร่องทางการเห็น แต่ยังสามารถเดินทางไปไหนมาไหนได้ ช่วยตัวเองได้ คนทุพพลภาพคือคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ นอนอยู่กับบ้าน กินข้าวไม่ได้ ต้องมีคนป้อน ทีก็อธิบายสารพัด แต่เขาก็ไม่รับเรา ทีจึงโทรหาอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยเพื่อเล่าให้ฟัง อาจารย์ก็เลยเดินเรื่องให้ไปยังกระทรวงศึกษาธิการ ทีก็คอยโทรตาม จนวันหนึ่งอาจารย์ก็บอกว่าให้เข้าไปสมัครได้ บังเอิญว่า วันที่ไปสมัคร คนที่มาต้อนรับให้สมัครกลายเป็นผู้อำนวยการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ท่านก็ถามว่าทำไมมาสมัคร แล้วก็ได้คุยกัน ท่านก็รู้เหตุผลแล้วทำไมเราถึงอยากสมัคร ท่านก็ให้ไปสมัคร ปรากฏว่าก็มีปัญหาอีก เพราะเจอเจ้าหน้าที่คนเดิม แต่สุดท้ายท่านผอ.ก็ได้แจ้งกับเจ้าหน้าที่ว่าที่สมัครได้ ทีจึงได้สมัครแล้วก็สอบ ตอนนั้นเขารับ 1 อัตรา มีคนสอบ 100 กว่าคน ทีไม่ได้ แต่ได้ติดสำรองอันดับ 7 ติดเป็นคนที 7 เขาก็ให้ขึ้นบัญชี 2 ปี ชั่วงั้นทีก็เสียค่าโทรศัพท์มากกว่าค่าโรงแรมและคาร์คอร์ดอาหารอีก แต่ก็เป็นสิ่งที่ต้องสู้เพื่อความฝันของเรา ขึ้นบัญชีไว้ 2 ปี เขาก็เรียกไม่ถึงนะครับ ตอนนั้นเราก็เริ่มต้องรับผิดชอบครอบครัวทีจึงคิดว่าถ้าตรงนี้ยังไม่ได้ เราก็ต้องหันเหไปทางอื่น เราก็ต้องหาอาชีพอื่นที่จะทำได้ ทีก็เลยไปสมัครเป็นครูลูกจ้างชั่วคราวที่โรงเรียนสอนคนตาบอดเชียงใหม่ ตอนนั้นทีได้รับเงินเดือน 4,600 บาท พันท้ายอยู่ประมาณ 5 เดือน รู้สึกว่ามันไม่พอ มันอยู่ไม่ได้ ทีก็เลยเดินทางกลับมาในกรุงเทพฯ ทีก็ยังไม่หยุด ทีไปสมัครเป็นโอเปอเรเตอร์ ขายสลากกินแบ่งรัฐบาล ซึ่งที่ขายตั้งแต่มัธยมปลายแล้ว คือมันต้องทำหลายๆ อย่างพร้อมๆ กัน ตรงนี้ทีก็อยากฝากน้องๆ ด้วย ทั้งหมดนี้มันคือความตั้งใจและความพยายามที่เราต้องทำ ซึ่งสุดท้ายทีก็ได้เป็นครูอย่างที่คิด เพราะด้วยภาระความรับผิดชอบ ซึ่งปัจจุบันทีก็ยังไม่ลืมเลิกความคิดที่อยากจะเป็นครูหรือถ่ายทอดความรู้ให้คนอื่นนะ เพราะอย่างตอนนี้ทีก็หันมาเรียนรู้ด้านอาชีพการนวดแผนไทย และทีกำลังศึกษาหลักสูตรการนวดแผนไทยเพื่อไปสอบไปประกอบโรคศิลป์ ซึ่งมันจะเทียบเท่ากับ การเป็นหมอของคนปกตินะครับ แล้วก็คิดว่าถ้าไปนี้ ทีก็จะได้นำความรู้ไปถ่ายทอดให้คนที่ด้อยกว่าเรา ให้เขาได้ความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้ เห็นมั๊ยครับ เรามีความฝัน และเราก็ต้องสามารถปรับเปลี่ยนวิธีการและรูปแบบที่จะไปถึงฝันนั้นได้ด้วย มันก็เป็นตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ ถ้าเราเดินทางนี้ไม่ได้ เราต้องหัดเลี้ยงซ้าย เลี้ยวขวาเพื่อผ่านกำแพงแห่งอุปสรรคไปให้ได้ด้วยครับน้องๆ</p>	
<p>ผู้ดำเนินรายการ</p>	<p>เยี่ยมมากเลยคะ เปลี่ยนแปลงวิธีการเพื่อให้ไปสู่เป้าหมายเดิมที่เราฝันได้ นี่คือการแตกต่างระหว่างอาชีพกับชีวิตจริงที่รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 มาถ่ายทอดให้เราได้รับฟังกัน ติดตามรับฟังต่อไปในคลิปหน้าค่ะ</p>	
<p>ดนตรี</p>	<p>จึงเกิดเอาที่รายการ (เพราะโอกาสของอาชีพ เริ่มต้นด้วยการรู้คุณค่าของตัวเองรายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต ขอเป็นอีกหนึ่งแหล่งข้อมูลสนับสนุนให้ทุกคนมั่นใจว่าจะกล้าท้าทายโอกาส ด้วยความกล้าฝ่าฝัน ตลอด 24 ชม. ทีนี้ PODBLIND.INW.MN)</p>	

PART C

PART D

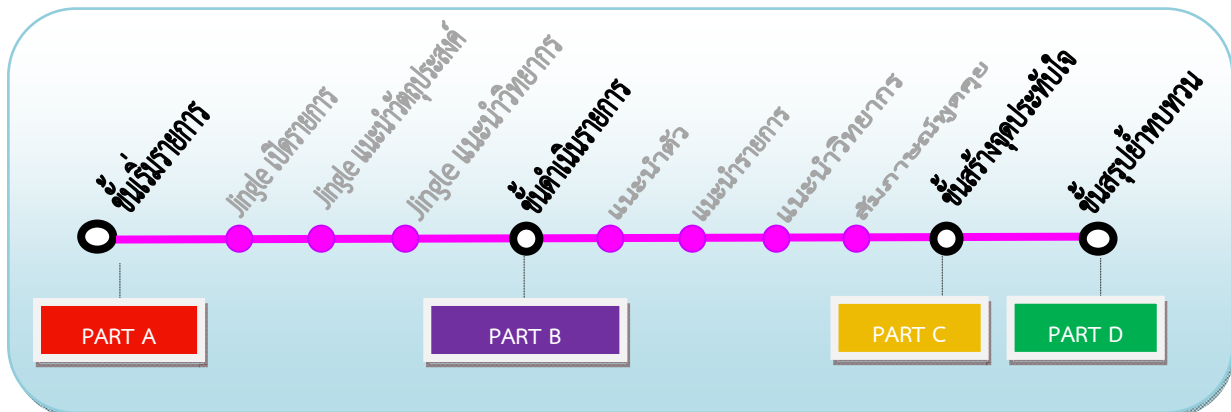
ตารางที่ 3.6 ตัวอย่างบทแบบสมบูรณ์ (ต่อ)

บทวิทยุกระจายเสียง (page 7)		กลยุทธ์ เมตาคอนิชั่น ที่ใช้ในการตั้งคำถาม
บทวิทยุกระจายเสียง รายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต สถานีที่ออกอากาศ http://www.podblind.lnw.mn/index.php กลุ่มอาชีพที่ 1: นักกีฬา Clips NO.1 WEEK 4 เนื้อหาวิดีโออาชีพ		
คนตรี	Fade In จingleเปิดรายการ (จุดประกายฝัน สร้างสรรค์ช่องทางอาชีพใน แนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต รายการที่รวบรวมประสบการณ์อาชีพของรุ่นพี่ตัวแบบทั้ง 6 กลุ่มอาชีพ เจาะลึกเรื่องราวตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน) แล้ว Fade Out	
คนตรี	Fade In จingleแนะนำวัตถุประสงค์ของClip (ร่วมสร้างทิศทางความสนใจของน้องๆ ให้ชัดเจนขึ้นโดยที่อุ่น ปรีณุด ไชยนิชัย และเสียงที่กำลังจะได้ยินต่อไปนี้เป็นเสียงของรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 ซึ่งน้องๆ ที่เหมาะกับงานในกลุ่มอาชีพนี้มักเป็นคนที่ชอบกิจกรรมที่ต้องใช้พลังกำลังแต่หลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องสนทนากับสังคมหรือบุคคลอื่น น้องๆ ที่มีลักษณะบุคลิกเช่นนี้ มักเลือกอาชีพ ด้านกิจกรรม เทคนิค ช่าง กีฬาครี โดยรายละเอียดเรื่องการแบ่งกลุ่มอาชีพตามบุคลิกภาพนี้ น้องๆ สามารถศึกษาได้เพิ่มเติมจากทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์นะครับ) แล้ว Fade Out	
PART A		
คนตรี	Fade In จingleแนะนำรุ่นพี่ตัวแบบ (รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 ได้แก่ ชื่อ-นามสกุล หรือชื่อเล่น จบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เอกการศึกษาพิเศษ และกำลังศึกษาต่อประกาศนียบัตรแพทย์แผนไทย ปัจจุบันเป็นนักกีฬาโบว์ลิง ทีมชาติไทย ติดทีมชาติมาแล้ว 4 ครั้ง แล้ว Fade Under	
วิทยากร	ครับ ผมก็ ชื่อ-นามสกุล หรือชื่อเล่น นะครับ หลังจากนั้นน้องๆ ได้ฟังเสียงของพี่...และประวัติของพี่...แล้ว พี่...ก็หวังว่าน้องๆ จะนำประสบการณ์ของพี่ไปใช้ในการดำรงชีวิตหรือทำกิจกรรมใดๆ ก็ตามแล้วประสบความสำเร็จนะ ครับ ขอให้น้องๆ ทุกคนมีความพยายามและประสบความสำเร็จกันทุกคนนะครับ ถ้าพร้อมแล้ว เราไปรับฟังรายการกันเลยครับ	
คนตรี	Fade In คนตรีเปลี่ยนอารมณ์.....แล้ว Fade Out	
ผู้ดำเนินรายการ	แนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคตนะคะ เจอกันในคลิปสุดท้ายของกลุ่มอาชีพที่ 1 และเมื่อน้องๆ รับฟังจบแล้วก็จะได้เห็นคุณค่าของการเป็นนักกีฬากัน แต่ก่อนอื่น คงอยากถามพี่ก่อนว่า สถานการณ์การรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าเป็นนักกีฬามีมากแค่ไหนหรือคะ ← คำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอนิชั่นในการตั้งคำถาม	← ใช้ 2 กลยุทธ์ 1.กลยุทธ์ช่วยในการเตรียมอารมณ์ 2.กลยุทธ์บูรณาการ
วิทยากร	ปัจจุบันมันยังไม่เป็นที่แพร่หลาย มันยังอยู่ในกลุ่มคนที่เข้าถึงโอกาส แต่พี่มองว่าทุกคนมีความสามารถนะ แต่ใครจะเข้าถึงโอกาสได้มากกว่ากัน ซึ่งตรงนี้เป็นสิ่งที่เรากำหนดไม่ได้ครับ เราต้องแสวงหาโอกาส	
ผู้ดำเนินรายการ	คะ แล้วในความเห็นที่ น้องๆ สามารถปฏิบัติงานในกลุ่มอาชีพนักกีฬาโดยยึดเป็นงานหลักเลยได้หรือไม่ ← คำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอนิชั่นในการตั้งคำถาม	← ใช้ 2 กลยุทธ์ 1.กลยุทธ์การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ 2.กลยุทธ์การสรุปและจัดโครงสร้างใหม่
PART B		
คนตรี	ครับ พี่คิดว่าทำได้ เพื่อนที่หลายคนก็ทำอยู่ ซึ่งก็ถือว่ากีฬาเป็นงานหลักนะ แต่เป็นงานหลักแค่ในช่วงที่มีทัวร์นาเมนต์ ที่คิดอย่างนี้ว่า เราต้องใช้งานประจำสนับสนุนงานกีฬา และงานกีฬาต้องสนับสนุนงานประจำ น้องๆ พี่อาจง ก็เนื่องจากว่าการเล่นโบว์ลิง มันเป็นที่กีฬาที่ต้องมีต้นทุนพอสมควร ต้องมีการพัฒนาอุปกรณ์ ชื่ออุปกรณ์ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นเรื่อยๆ พี่จะมองทัวร์นาเมนต์ข้างหน้าว่าใหญ่แค่ไหน จะได้เงินรางวัลหรือเงินอัดฉีดเท่าไร คำนวณค่าใช้จ่ายดู คือพี่ใช้ทุนที่ได้จากกำไรของงานประจำ มาลงทุนด้านกีฬา และพอเราไปแข่งเราชนะ เราก็จะได้เงินก้อนและกำไรกลับมา นั่นล่ะครับคือการสนับสนุนกัน	

ตารางที่ 3.6 ตัวอย่างบทแบบสมบูรณ์ (ต่อ)

บทวิทยุกระจายเสียง (page 8)		กลยุทธ์ เมตาคอกนิชัน ที่ใช้ในการตั้งคำถาม
บทวิทยุกระจายเสียง รายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต สถานีที่ออกอากาศ http://www.podbblind.law.mn/index.php กลุ่มอาชีพที่ 1: นักกีฬา Clips NO.1 WEEK 4 เนื้อหาเมดิอาชีพ		
ผู้ดำเนินรายการ	ทีคะ อุปรกรณ์การเล่นโบว์ลิ่งที่ว่า มีอะไรบ้างคะ เมื่อน้องๆ ออกกำลังกายที่มีไว้ฝึกซ้อมหรือลองสัมผัสดู เมื่อใครอยากเอาดีด้านนี้คะ	← ใช้ 2 กลยุทธ์ 1.กลยุทธ์การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ 2.กลยุทธ์การสรุปและจัดโครงสร้างใหม่
วิทยากร	สิ่งที่ขาดไม่ได้คือ โกดเรลและหากใครสนใจจะเล่นติดต่อมาที่ทีคะนะ และอุปกรณ์ส่วนตัวก็คือ รองเท้า ขาดไม่ได้ และลูกโบว์ลิ่งที่เหมาะสมกับขนาดของมือเรา และน้ำหนักเหมาะสมกับสภาพร่างกายของเรา ส่วนที่เหลือก็ความพยายาม ความตั้งใจจริง การแบ่งเวลา ทุนทรัพย์ นี่คือการว่าๆ ครีบทัก	
ผู้ดำเนินรายการ	นี่คือองค์ประกอบที่จะไปสู่ฝันนี้ได้คะ <u>ถึงวันนี้ที่คิดว่าประสบความสำเร็จในอาชีพนั้นก็พวมนักกีฬานี้ไม่น้อยแต่ไหนคะ</u> ← <u>คำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในการตั้งคำถาม</u>	
วิทยากร	ที่เล่นกีฬาเพราะที่ชอบนะ แล้วเวลาเล่นก็หามันได้เข้าสังคม เราได้เพื่อนใหม่ๆ เรื่อยๆ แล้วก็ทำให้สังคมเข้าถึงตัวเรา ทำให้พวกเขาเข้าใจในตัวคนที่เราอยู่เราและเข้าไปถึงหมู่คนพิการของพวกเขาด้วยว่า ถ้าเขาอยากช่วยและสนับสนุนเขาต้องทำอะไร แล้วการที่ทีคะได้รับเชิญให้ไปออกรายการที่นั่นทีคะ ตามสื่อต่างๆ มันทำให้ทีคะกลายเป็นแรงบันดาลใจให้กับเพื่อนผู้พิการ และคนปกติที่เกิดความท้อแท้ในชีวิตที่เขามองเห็นว่าสามารถเล่นโบว์ลิ่งได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยากสำหรับคนตาบอด ทีคะยังฝ่าฟันทำงานได้ ดังนั้นสิ่งที่เขาซึ่งเป็นคนปกติกำลังท้อแท้อยู่ มันเลยดูเล็กน้อยไปเลย แล้วก็ทำให้เขากลับมาสู้ได้ นี่คือการภาคภูมิใจของทีคะที่ได้เป็นนักกีฬาที่สามารถสะท้อนเรื่องราวของตัวเองเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้แก่ผู้อื่นได้ครับ	
ผู้ดำเนินรายการ	คะและนี่คือสิ่งทีคะได้รับในคลิปก่อนนี้คะ คุณค่าของอาชีพนักกีฬากลุ่มอาชีพที่ 1 น้องๆ สามารถคลิกฟังกลุ่มอาชีพต่อไปได้ เหมาะหรือไม่เหมาะกับน้องลองพิจารณากันดูนะคะ แนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต ขอขอบพระคุณที่เข้ามาแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตและอาชีพให้กับน้องๆ นะคะ	
วิทยากร	ครั้บๆ สวัสดีครั้บ	
ผู้ดำเนินรายการ	สวัสดีคะ	
ดนตรี	จิงเกิ้ลเข้ารายการ (เพราะโอกาสของอาชีพ เริ่มต้นด้วยการรู้คุณค่าของตัวเองรายการแนะนำอาชีพ ประทีปแห่งอนาคต ขอเป็นอีกหนึ่งแหล่งข้อมูลสนับสนุนให้ทุกคนมั่นใจที่จะกล้าท้าทายโอกาส ด้วยความกล้าฝ่าฝัน ตลอด 24 ชม. ที่นี่ PODBLIND.INW.MN)	

จากตารางที่ 3.6 ตัวอย่างบทแบบสมบูรณ์ เนื่องจากงานวิจัยนี้จุดสำคัญอยู่ที่การพัฒนาบทสัมภาษณ์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน ผู้วิจัยได้ยึดตามหลักการเขียนสำหรับวิทยุกระจายเสียง ซึ่งแตกต่างจากการเขียนสำหรับสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อโทรทัศน์ โดยแบ่งขั้นตอนในการเขียนบทวิทยุกระจายเสียง 4 ขั้นตอน (นภาพรณ์ อัจฉริยกุล, 2548) คือ ขั้นตอนเริ่มรายการ ขั้นตอนดำเนินรายการ ขั้นตอนสร้างจุดประทับใจ และขั้นตอนสรุปย่อบทวน โดยมีขั้นตอนการพัฒนาการวิทยุดังภาพที่ 3.6 (ดูรหัส PART A ถึง D ประกอบในตัวอย่างบทแบบสมบูรณ์)

ภาพที่ 3.6 ขั้นตอนการพัฒนาการวิทยุ

จากภาพที่ 3.6 มีรายละเอียดในการพัฒนาในแต่ละขั้นตอนดังนี้

- 1) **ขั้นเริ่มรายการ (PART A)** ผู้วิจัยออกแบบองค์ประกอบในรายการวิทยุกระจายเสียงให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรายการที่กำหนดไว้ กลุ่มผู้ฟังเป้าหมาย เนื้อหารายการ วิธีการนำเสนอรายการ เวลาที่ออกอากาศ ความยาวของรายการ (10-20 นาที) ความหลากหลายและความเป็นเอกภาพ ซึ่งผู้วิจัยเริ่มรายการด้วยจingle จำนวน 3 จingle (จingle หมายถึง ข้อความประชาสัมพันธ์ที่นำเสนอพร้อมท่วงทำนองเพลง) ทั้งนี้เพื่อแจ้งให้ผู้ฟังทราบว่ากำลังจะได้รับฟังอะไร เพื่ออะไร และเพื่อใคร จุดสำคัญของขั้นนี้อยู่ที่จingle แนะนำวิทยากรหรือรุ่นพี่ตัวแบบ เพราะผู้วิจัยให้วิทยากรพูดชักชวนให้รับฟังด้วยตัวเอง ซึ่งน้ำเสียงและลักษณะการพูดชักชวนให้รับฟังของรุ่นพี่ตัวแบบ จะเป็นจุดดึงความสนใจได้เป็นอย่างดี
- 2) **ขั้นดำเนินรายการ (PART B)** ในขั้นนี้ผู้ดำเนินรายการมีบทบาทสำคัญยิ่ง เพราะเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหน้าและเป็นผู้กำหนดทุกอย่างให้เป็นไปตามบท หากผิดเพี้ยนจากบท เช่น วิทยากรตอบไม่ตรงคำถามหรือตอบนอกประเด็นเยิ่นเย้อ ผู้ดำเนินรายการเท่านั้นที่ต้องแก้ไขสถานการณ์เบื้องต้นก่อน หากไม่ได้จริงๆ ต้องเก็บเสียงมาตัดต่อภายหลัง ในขั้นนี้จะเริ่มด้วยการแนะนำตัวและรายการด้วยเสียงสดของผู้ดำเนินรายการ พร้อมกับแนะนำวิทยากรรุ่นพี่ตัวแบบ จากนั้นจึงดำเนินรายการด้วยการถามคำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันที่จัดเตรียมไว้
- 3) **ขั้นสร้างจุดประทับใจ (PART C)** ในขั้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกอย่างไร รายการต้องการให้เป็น (ดูจากบทสมบูรณ์ประกอบ) ตัวอย่างจากบทสมบูรณ์ PAGE 4 *“ผู้ดำเนินรายการ: ค่ะซึ่งสิ่งเหล่านี้จะจะทำให้มันน่าตื่นเต้น ค่ะ พบความสามารถของตัวเองได้ เพียงแค่อย่าหยุดฝันและตั้งใจที่จะค้นพบความมั่นใจนะคะ และที่สำคัญอย่ายอมแพ้ และอย่าใช้วิธีเดียวเพื่อไปสู่เป้าหมาย ในคลิปหน้าจะค่ะ เดี่ยวรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 จะมาเล่าให้ฟังต่อว่า เรื่องราวการเล่นโบว์ลิ่งดำเนินไปพร้อมกับตอนเรียนหรือไม่ แล้วมีเหตุการณ์ที่ผสมผสานกันอย่างไร ติดตามกันต่อในคลิปหน้าค่ะ”* จะเห็นว่าการสร้างจุดประทับใจคือการที่ผู้ดำเนินรายการพูดย้ำวัตถุประสงค์ของการรับฟังด้วยคำพูดให้กำลังใจนั่นเอง ซึ่งรูปแบบคำพูดอาจแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของรายการ
- 4) **ขั้นสรุปย้ำบททวน (PART D)** ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้วิจัยต้องทำให้รายการทั้งหมดถูกสรุปในไม่กี่นาที ซึ่งผู้วิจัยเลือกที่จะสรุปย้ำบททวนด้วยการใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันและข้อความในจingle หารายการ “เพราะโอกาสของอาชีพ เริ่มต้นด้วยการรู้คุณค่าของตัวเองรายการแนะนำอาชีพ ประทับแห่งอนาคต ขอเป็นอีกหนึ่งแหล่งข้อมูลสนับสนุนให้ทุกคนมั่นใจที่จะกล้าท้าทายโอกาส ด้วยความกล้าฝ่าฟันตลอด 24 ชม. ที่นี่ PODBLIND.INW.MN”

เมื่อผู้วิจัยดำเนินการเขียนบทตามหลักการดังกล่าวข้างต้นแล้ว จึงดำเนินการผลิตรายการในขั้นต่อไป

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นซັกร์ซ้อมก่อนออกอากาศ เป็นการซັกร์ซ้อมการจัดรายการตามรายละเอียดของบทวิทยุที่เขียนไว้ทั้งหมด เพื่อหาข้อบกพร่องและแก้ไขได้ทันท่วงที

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นออกอากาศ เป็นขั้นที่ทำทุกสิ่งทุกอย่างไปตามบทที่ผ่านการซັกร์ซ้อมและแก้ไขมาแล้ว โดยการออกอากาศนี้อาจเป็นการออกอากาศจริงหรือบันทึกเทปเอาไว้ก็ได้ ซึ่งสำหรับการศึกษาครั้งนี้เป็นการบันทึกเทปไว้ (เพื่อนำคลิปเสียงเข้าสู่พอดคาสต์และนำไปเปิดให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นรับฟัง) เมื่อบันทึกรายการเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยนำไฟล์เสียงดิบมาตัดต่อด้วยโปรแกรมตัดต่อเสียงด้วยตนเอง จากนั้นนำไฟล์เสียงและส่วนประกอบอื่นมาเรียงร้อยเป็นรายการทั้งหมดด้วยโปรแกรมตัดต่อเสียง (ในขั้นนี้ผู้วิจัยจะดำเนินการร้อยตัวอย่างคลิปรายการหรือ DEMO 1 คลิปเสียง เพื่อนำไปหาประสิทธิภาพสื่อก่อน)

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมินผล เป็นการติดตามผลหลังจากออกอากาศไปแล้วว่ารายการที่ผลิตประสบปัญหาใดบ้าง และต้องดำเนินการแก้ไขอย่างไร หรือผู้ฟังต้องการให้เป็นแบบไหน เพื่อให้รายการประสบความสำเร็จสูงสุด ซึ่งขั้นนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บข้อมูลที่เป็นความคิดเห็นด้วยแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นครูและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 หลังจากดำเนินการผลิตคลิปตัวอย่างรายการ (DEMO) 1 คลิปเสียงแล้ว ผู้วิจัยนำไปเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่านรับฟัง (ดูรายชื่อได้ในภาคผนวก ก) เพื่อนำข้อเสนอแนะและความคิดเห็นมาปรับแก้ไข โดยมีประเด็นในการปรับปรุง ดังตารางที่ 3.7

ตารางที่ 3.7 ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับการผลิตรายการวิทยุ

ข้อเสนอแนะ	สิ่งที่ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไข
ส่วนประกอบของรายการ บทพูดดี ปลูกความอยากรู้ให้กับน้องที่มีความบกพร่องทางการเห็น ผู้ดำเนินรายการน้ำเสียงดีเป็นกันเอง ดนตรีที่เลือกใช้ดี แต่ไม่แน่ใจว่ารายการอาจยาวไปสำหรับน้องที่มีความบกพร่องทางการเห็นหรือไม่ เพราะบางคลิปดูยืดเยื้อ หากตัดต่อได้ ควรทำอย่างไร เพราะน้องจะได้ไม่เหนื่อยล้ากับการฟังมากนัก เนื่องจากเป็นรูปแบบให้ฟังอย่างเดียว ไม่ควรเกิน 20 นาที	ผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข และดำเนินการผลิตคลิปต่อไปด้วยความยาวที่ไม่เกินจาก 20 นาที ตามที่กำหนดไว้

เมื่อผู้วิจัยได้รูปแบบการผลิตตัวอย่างรายการหรือ DEMO 1 คลิปเสียงที่ผ่านการปรับแก้ไขแล้วมาดำเนินการผลิตให้ครบทุกกลุ่มอาชีพ 24 คลิป โดยในขั้นตอนสุดท้าย ผู้วิจัยเตรียมนำคลิปเสียงทุกกลุ่มอาชีพ 24 คลิปเข้าสู่ระบบพอดคาสต์ เพื่อนำเผยแพร่บนเว็บไซต์ที่กำลังจะได้รับการผลิตอย่างสมบูรณ์

1.2 เว็บไซต์

1.2.1 การพัฒนาเว็บไซต์เพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางการสร้างเว็บไซต์จากโปรแกรม JOOMLA ซึ่งเป็นโปรแกรมสร้างเว็บสำเร็จรูปที่ได้พัฒนาขึ้นให้สามารถสร้างและบริหารเนื้อหาได้อย่างสะดวก และมีรูปแบบหน้าเว็บ (Templates) ให้ผู้วิจัยนำมาตกแต่งให้เหมาะกับเนื้อหาของเว็บไซต์ได้อย่างสวยงาม พร้อมทั้งช่วยในการบริหารและบำรุงรักษาเว็บไซต์ด้วย โดยทำร่วมไปกับศึกษาแนวทางการออกแบบเว็บไซต์เพื่อผู้ที่มีความบกพร่อง

ทางการเห็นจาก TWAG 2010 (Thai Web Content Accessibility Guidelines, 2010) ซึ่งเป็นแนวทางการพัฒนาเว็บไซต์ที่ทุกคนรวมถึงผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถใช้งานและเข้าใจเนื้อหาได้

1.2.2 จากนั้นผู้วิจัยออกแบบเว็บไซต์และให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสมและปรับปรุงแก้ไขตามที่อาจารย์เสนอแนะ แล้วนำแบบประเมินเว็บไซต์พร้อมเว็บไซต์นำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ (ดูรายชื่อได้ในภาคผนวก ก) จำนวน 3 ท่าน โดยผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิดังนี้

1) เป็นผู้ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้านผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น คือเป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นและมีประสบการณ์ด้านการจัดทำเว็บไซต์ที่ทุกคนรวมถึงผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถใช้งานและเข้าใจเนื้อหาได้ จำนวน 2 ท่าน

2) เป็นผู้ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้านการพัฒนาเว็บไซต์ที่ทุกคนรวมถึงผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถใช้งานและเข้าใจเนื้อหาได้ (Thai Web Content Accessibility Guidelines, 2010) จำนวน 1 ท่าน โดยมีประเด็นในการปรับปรุงแก้ไขดังตารางที่ 3.8

ตารางที่ 3.8 ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับการพัฒนาเว็บไซต์ที่ทุกคนรวมถึงผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถใช้งานและเข้าใจเนื้อหาได้

ข้อเสนอแนะ	สิ่งที่ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไข
1) ในหลักการที่ 1 ผู้ใช้ควรสามารถรับรู้ได้ (Perceivable) ควรมีการจัดทำเนื้อหาเพื่อให้ผู้ใช้สามารถเห็นหรือได้ยินเนื้อหาได้ชัดเจน และสามารถแยกความแตกต่างของสีพื้นหน้าและพื้นหลังได้ คุณสมบัตินี้สอดคล้องกับโปรแกรม JOOMLA ที่ผู้วิจัยเลือกใช้สำหรับสร้างเว็บ เพราะการปรับสีพื้นหลังมีอยู่ในระบบของ CMS อยู่แล้ว ส่วนคุณภาพของคลิปเสียง ข้อคิดเห็นนี้ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอว่าความคมชัดของคลิปเสียงดี อยู่ในระดับที่รับได้	ผู้วิจัยจัดทำตามที่ผู้ทรงคุณวุฒินำเสนอ ส่วนคุณภาพเสียง ผู้วิจัยจำเป็นต้องบีบไฟล์ให้เล็กที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เนื่องจากสัมพันธ์ต่อระยะเวลาในการดาวน์โหลด ผู้วิจัยจึงได้กำหนดรายละเอียดของไฟล์เสียงดังนี้ Use this setting for compressing voice audio for podcasts. Audio: 16 Kbps, 11,025 Hz, 16 Bit, Mono, MP3 ซึ่งได้นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิรับฟังเพื่อตรวจสอบความคมชัดให้อยู่ในระดับที่รับได้
2) หลักการที่ 2 ต้องให้ผู้ใช้สามารถใช้งานได้ (Operable) แต่ Multimedia Content ในพอดคาสต์ที่ผู้วิจัยนำเสนอ ผู้ใช้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น กลับไม่สามารถเข้าถึงพอดคาสต์ได้	ผู้วิจัยได้แก้ไขให้ทุกปุ่มควบคุมคลิปเสียง ผู้ใช้สามารถคลิกและเลือกได้ว่า จะเปิดฟังกับโปรแกรมใดในเครื่องของตัวเองที่คุ้นเคยและใช้งานอยู่แล้ว หรือจะเลือก save เพื่อ

ตารางที่ 3.8 ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับการพัฒนาเว็บไซต์ที่ทุกคนรวมถึงผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถใช้งานและเข้าใจเนื้อหาได้ (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	สิ่งที่ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไข
<p>ไม่สามารถควบคุม flash ได้ เมื่อผู้ใช้มีความพยายามที่จะทดลองฟังพอดคาสต์จึงประสบปัญหาการที่บราวเซอร์เล่นคลิปพร้อมๆ กันหลายๆ คลิปในเวลาเดียวกัน ทำให้ผู้ใช้ฟังไม่รู้เรื่อง และหยุดไม่ถูก จึงจำเป็นต้องปิดบราวเซอร์ทันที ที่เป็นเช่นนี้สืบเนื่องจากผู้วิจัยออกแบบปุ่มควบคุมคลิปเสียงด้วย flash เนื้อหาที่เป็นมัลติมีเดียส่วนนี้ ผู้ใช้จึงเข้าถึงไม่ได้ ส่วนที่สองที่ต้องแก้ไขเพราะทำให้เกิดความสับสนคือ การใช้ภาษาในเว็บไซต์ ควรเลือกว่าจะใช้ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ เพราะผู้ใช้โปรแกรมตาพิพ์อ่าน ส่วนเว็บไซต์ในภาพรวม ผู้ใช้สามารถเข้าถึงได้ด้วยแป้นพิมพ์ล้วนๆ และเนื้อหาที่เป็นข้อความมีลักษณะสั้น กระชับ ชัดเจนดี</p>	<p>เก็บไว้ฟังในคราวต่อไป ส่วนที่สองที่ต้องแก้ไขเพราะทำให้เกิดความสับสนคือ การใช้ภาษาในเว็บไซต์ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้ภาษาไทยทั้งหมด หากมีภาษาอังกฤษ ก็จะทับศัพท์เป็นภาษาไทย เพื่อป้องกันโปรแกรมตาพิพ์อ่านสับสน</p>
<p>3) หลักการที่ 3 ผู้ใช้ต้องสามารถเข้าใจได้ (Understandable) เว็บไซต์ที่ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถเข้าใจได้ ใน Page Title ของแต่ละหน้า ดังนั้นจึงควรมีการระบุให้ชัดเจนว่าหน้าที่เข้าอยู่นั้นเป็นหน้าอะไรเกี่ยวกับอะไร และรูปภาพระดับหากมีการใช้ ควรใส่ Alternative Text ส่วนปุ่มปรับขนาดตัวอักษร ควรอยู่ในตำแหน่ง Top of the page เพราะผู้ใช้ต้องการใช้ฟังก์ชันนี้ทันทีที่เปิดหน้าขึ้นมา การอยู่ในตำแหน่งที่ต่ำเกินไป ทำให้ผู้ใช้ใช้งานได้ลำบาก</p>	<p>ผู้วิจัยปรับแก้ตามข้อเสนอแนะ</p>
<p>4) หลักการที่ 4 เว็บไซต์คงทนต่อความเปลี่ยนแปลงได้ (Robust) ผู้ทรงคุณวุฒิให้ความคิดเห็นว่าเป็นเว็บไซต์ที่สามารถรองรับเทคโนโลยีเว็บต่างๆ ที่หลากหลายได้ ทั้งในปัจจุบันและอนาคต</p>	<p>ผู้วิจัยเลือกใช้ Joomla สร้างเว็บไซต์ เพราะเป็น CMS ที่รองรับเทคโนโลยีเว็บต่างๆ ได้หลากหลาย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้เพิ่มเติมรายละเอียดข่าวสารอัปเดตเกี่ยวกับแวดวงอาชีพของคนพิการลงไปด้วย</p>

1.2.3 ผู้วิจัยนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญที่เสนอมาปรับปรุงแก้ไขให้ผู้ทั่วไปสามารถเข้าใช้บริการผ่านชื่อโดเมน <http://www.podblind.lnw.mn/index.php>

1.2.4 นำเว็บไซต์เพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นไปทดลองภาคสนาม (Field Trial) โดยนำไปใช้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของเว็บไซต์ก่อนนำไปใช้จริง โดยมีประเด็นในการปรับปรุงแก้ไข ดังตารางที่ 3.9

ตารางที่ 3.9 ประเด็นการปรับปรุงหลังการให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นทดลองใช้

ประเด็นที่พบ	สิ่งที่ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไข
1) การจัดสภาพแวดล้อมยังไม่มีเอกภาพและสุนทรียภาพในการฟังมากนัก	ผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์จากท่านผู้อำนวยการโรงเรียน และครูเต๋าท่อนุญาตให้เข้าไปใช้ห้องสมุดของโรงเรียนสอนคนตาบอด และได้ปรับสถานที่ที่ใช้นั่งฟัง ให้ไม่มีผู้คนที่ไม่เกี่ยวข้องเดินหรือพูดคุย เนื่องจากผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะมีประสาทหูที่ไวมาก และจะสับสนว่าเสียงที่ได้ยินเป็นเสียงในคลิปที่ฟังจากเว็บไซต์หรือไม่ หรือเสียงใคร
2) การให้ฟังพอดคาสต์จากลำโพงคอมพิวเตอร์ ไม่สามารถดึงดูดให้น้องที่มีความบกพร่องทางการเห็นสนใจฟังได้จนจบ	ผู้วิจัยให้รับฟังผ่านหูฟัง โดยเลือกให้มีขนาดที่พอเหมาะกับแต่ละคน ไม่บีบศีรษะ และหูมากจนเกินไปนัก เพราะน้องต้องรับฟังเป็นระยะเวลานาน และให้ฟังทีละคนก่อนและหลังรับฟัง มีการสัมภาษณ์เพื่อทดลองเก็บข้อมูล เป็นระยะๆ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
3) การรับฟังที่ยาวนานเกิน 1 ชั่วโมงอาจทำให้น้องเกิดความเมื่อยล้า เบื่อหน่ายและเครียด	ผู้วิจัยจัดทำตารางเวลาใหม่ในการเก็บข้อมูลเพื่อให้เกิดความสะดวกสบายแก่น้องที่มีความบกพร่องทางการเห็น

1.2.5 จากนั้นสรุปผลที่ได้จากการทดลองและนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ ผู้วิจัยได้ปรับจากแบบสำรวจวัดความตระหนักรู้ในอาชีพ (Vocational Rating Scale หรือ VRS) และแบบสำรวจเพื่อวัดความตระหนักรู้ในอาชีพของปีติ วิทยการ (2537) ซึ่งพัฒนาจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (Vocational Awareness Index) ของลอเรนซ์ อี เคอร์รี่ (Currie, 1975) โดยแบบสำรวจวัดความตระหนักรู้ในอาชีพ (Vocational Rating Scale หรือ VRS) ได้ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อใช้วัดทัศนคติด้านความตระหนักรู้ในอาชีพ (Thomas and Howard, 1977) โดยมีข้อคำถามทั้งหมด 40 ข้อ แต่ละข้อเป็นแบบ มาตรฐานค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของ Likert ซึ่งเป็นการจำลองสถานการณ์ในอาชีพว่าหากเขาหรือเธอต้องอยู่ในเหตุการณ์อาชีพนั้น ณ ขณะนั้น จะมีระดับความคิดเห็นอย่างไร

สำหรับแบบสำรวจเพื่อวัดความตระหนักรู้ในอาชีพของ ปิติ วิทยการ (2537) นั้น ด้านเนื้อหาได้พัฒนาจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (Vocational Awareness Index) ของลอเรนซ์ อี เคอร์รี่ (Currie, 1975) นั้น ประกอบไปด้วยข้อความเกี่ยวกับความตระหนักรู้ในอาชีพ จำนวน 60 ข้อ เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับอาชีพทั้ง 6 ด้านคือ สังคมเศรษฐกิจ, สภาพครอบครัว, ชุมชน สิ่งแวดล้อม, การศึกษา, เพศ และสภาพร่างกาย ในแต่ละด้านประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ ซึ่งมีข้อความที่เป็นบวกและลบ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.1 ศึกษาและสังเคราะห์แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (อ้างถึงตารางที่ 2.8 บทที่ 2) และผู้วิจัยได้เลือกแบบสำรวจเพื่อวัดความตระหนักรู้ในอาชีพที่ผู้วิจัยได้ปรับจาก ปิติ วิทยการ (2537) ซึ่งพัฒนาจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (Vocational Awareness Index) ของลอเรนซ์ อี เคอร์รี่ (Currie, 1975) เนื่องจากมีการกล่าวถึงมิติความตระหนักรู้ในอาชีพครบทั้ง 3 มิติ แต่การตอบคำถามผู้วิจัยไม่ใช่รูปแบบของลอเรนซ์ อี เคอร์รี่ ที่ให้ผู้ตอบตอบว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย แต่ผู้วิจัยนำมาปรับให้แต่ละข้อเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของ Likert ซึ่งเป็นการจำลองสถานการณ์ในอาชีพว่าหากเขาหรือเธอต้องอยู่ในเหตุการณ์อาชีพนั้น ณ ขณะนั้น จะมีระดับความคิดเห็นอย่างไร เนื่องจากสอดคล้องกับแบบแผนงานวิจัยครั้งนี้ที่ต้องการวัดผลความเปลี่ยนแปลงหลายครั้ง อีกส่วนที่ถูกปรับคือการตัดข้อความในส่วนที่ไม่เหมาะสมกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นและลดจำนวนข้อคำถามลงเป็น 30 ข้อและปรับให้ตรงกับเนื้อหาเรื่องความตระหนักรู้ในอาชีพ 3 มิติ 14 ด้าน มีข้อคำถามจำนวน 10 ข้อดังนี้ *มิติตนเอง* ได้แก่ 1) เพศและสภาพร่างกาย 2) ความสนใจ 3) ทักษะคิดต่ออาชีพ 4) ความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง 5) ความแตกต่างในด้านความสามารถ 6) ประสบการณ์ชีวิต 7) บุคลิกภาพและความถนัด *มิติครอบครัวและสังคม* ได้แก่ 1) สังคมและเศรษฐกิจ 2) การศึกษา 3) ครอบครัวชุมชนและสิ่งแวดล้อม 4) การเลียนแบบจากบุคคลตัวแบบ *มิติอาชีพ* ได้แก่ 1) คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน 2) คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน 3) ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับการเก็บข้อมูลในการวิจัย โดยแสดงดังตารางที่ 3.10 และ 3.11

ตารางที่ 3.10 โครงสร้างแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ

องค์ประกอบ	ข้อที่	จำนวนข้อ	คะแนนเต็ม
มิติที่ 1 ตนเอง	1-10	10	10
มิติที่ 2 ครอบครัวและสังคม	11-20	10	10
มิติที่ 3 อาชีพ	21-30	10	10
รวม		30	30

ตารางที่ 3.11 โครงสร้างแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ แบบละเอียด

มิติในการวัด ของงานวิจัย	ข้อความสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละมิติกับจุดประสงค์ของความตระหนักรู้ในอาชีพ
มิติตนเอง 1.เพศและสภาพร่างกาย 2.ความแตกต่างในด้าน ความสามารถ 3.ความสนใจ 4.ทัศนคติต่ออาชีพ 5.บุคลิกภาพและความถนัด 6.ความตระหนักและเห็น คุณค่าของตนเอง 7.ประสบการณ์ชีวิต	ข้อที่ 1,2 (จุดประสงค์ข้อที่ 1 ระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเองได้) ข้อที่ 5,7 (จุดประสงค์ข้อที่ 1 ระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเองได้) ข้อที่ 3 (จุดประสงค์ข้อที่ 1 ระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเองได้) ข้อที่ 3,4 (จุดประสงค์ข้อที่ 3 เห็นคุณค่าของความแตกต่างระหว่างชีวิตและการทำงาน) ข้อที่ 10 (จุดประสงค์ข้อที่ 1 ระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเองได้) ข้อที่ 6,9 (จุดประสงค์ข้อที่ 3 เห็นคุณค่าของความแตกต่างระหว่างชีวิตและการทำงาน) ข้อที่ 8 (จุดประสงค์ข้อที่ 2 ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองและอาชีพ)
มิติครอบครัวและสังคม 1.ครอบครัว, ชุมชนและ สิ่งแวดล้อม 2.สังคมและเศรษฐกิจ 3.การศึกษา 4.การเลียนแบบจากบุคคล ตัวแบบ	ข้อที่ 11,14,15,18 (จุดประสงค์ข้อที่ 2 ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองและอาชีพ) ข้อที่ 13,19 (จุดประสงค์ข้อที่ 2 ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองและอาชีพ) ข้อที่ 12,,17 (จุดประสงค์ข้อที่ 3 เห็นคุณค่าของความแตกต่างระหว่างชีวิตและการทำงาน) ข้อที่ 16,20,27 (จุดประสงค์ข้อที่ 2 ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองและอาชีพ)
มิติอาชีพ 1.คุณสมบัติของตนเองใน การทำงาน 2.คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อ ความสำเร็จในการทำงาน 3.ความแตกต่างและ ข้อกำหนดในงานแต่ละชนิด	ข้อที่ 21,23,25 (จุดประสงค์ข้อที่ 2 ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองและอาชีพ) ข้อที่ 26,28 (จุดประสงค์ข้อที่ 3 เห็นคุณค่าของความแตกต่างระหว่างชีวิตและการทำงาน) ข้อที่ 22,24,29 (จุดประสงค์ข้อที่ 2 ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองและอาชีพ)

2.2 ผู้วิจัยนำข้อคำถามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามที่อาจารย์เสนอแนะในเบื้องต้น แล้วนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ (ดูรายชื่อได้ใน ภาคผนวก ก) จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษา โดยผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา การสร้าง ความตระหนักรู้ในอาชีพ คือมีประสบการณ์ในการทำงานด้านนี้อย่างน้อย 8-10 ปี จำนวน 3 ท่าน

2. เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ และมีประสบการณ์การถ่ายทอดความรู้ด้านนี้ จำนวน 2 ท่าน

การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพใช้ดัชนี IOC (Item Objective Congruence) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตัดสินอย่างมีระบบ ซึ่งมีเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

+1	หมายถึง	ข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามที่ต้องการวัด
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามที่ต้องการวัด
-1	หมายถึง	ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับนิยามที่ต้องการวัด

หลังจากให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความสอดคล้องและความเหมาะสมของภาษาเรียบร้อยแล้ว นำผลการตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิมาคำนวณหาดัชนี IOC มีสูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามที่ต้องการวัด

$\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนการตัดสินข้อคำถามของผู้ทรงคุณวุฒิ

N คือ จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินค่า IOC ที่คำนวณได้ต้องมากกว่า 0.50 (IOC > 0.50) จึงจะถือว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาที่มุ่งวัดหรือนิยามเชิงปฏิบัติการ (ศิริชัย กาญจนวาสิ, 2532)จากนั้นนำผลที่ได้มาหาค่า IOC ในแต่ละประเด็นของคำถาม ซึ่งผลการวิเคราะห์ค่า IOC พบว่า ค่า IOC = 0.89 แสดงในภาคผนวก ฉ โดยการตรวจสอบคุณภาพของแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพโดยผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา การสร้าง ความตระหนักรู้ในอาชีพ คือมีประสบการณ์ในการทำงานด้านนี้อย่างน้อย 8-10 ปี จำนวน 3 ท่าน และผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ และมีประสบการณ์การถ่ายทอดความรู้ด้านนี้ จำนวน 2 ท่าน พบว่า โดยรวมข้อคำถามในแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพส่วนใหญ่มีคุณภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนดพบว่า ค่า IOC = 1.00 (IOC > 0.50)

2.3 นำแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพที่ผ่านการวิเคราะห์แล้วไปทดสอบกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแต่มีลักษณะที่ใกล้เคียงกัน โดยมีประเด็นในการปรับปรุงแก้ไข ดังตารางที่ 3.12

ตารางที่ 3.12 ประเด็นการปรับปรุงหลังการนำไปทดสอบกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น

ประเด็นที่พบ	สิ่งที่ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไข
1) เวลาที่ใช้ค่อนข้างนาน กว่าจะทำแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพเสร็จ เนื่องจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ไม่เข้าใจคำถาม และสมาธิสั้นมาก บางครั้งลืมคำถาม ให้ผู้วิจัยอ่านทวนให้ฟังหลายรอบ	ผู้วิจัยได้เรียนรู้ธรรมชาติเรื่องสมาธิของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น และการตั้งคำถามใดๆ ให้เขาตอบ จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้คำถามสั้น กระชับ ง่าย และไม่วกวน ไม่หลงกล่อ ควรตรงไปตรงมา
2) มีการให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมระหว่างการทำแบบสำรวจทำให้ใช้เวลานาน	ผู้วิจัยคำนวณเวลาที่ใช้ เพื่อนำมาวางแผนการเก็บข้อมูลในวันจริงกับกลุ่มตัวอย่างจริง

2.4 ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

3. แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับครูและนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อใช้เก็บข้อมูลในการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คนและครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 3 คน ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) ซึ่งการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้คำถามปลายเปิด (open-ended interview) สร้างแบบสัมภาษณ์ชนิดไม่มีโครงสร้าง (unstructured interview) ไม่มีการกำหนดรูปแบบคำถามไว้ตายตัว แต่จะกำหนดเพียงแนวคำถามหรือประเด็นการสัมภาษณ์เท่านั้น โดยมีรายละเอียดการเก็บข้อมูลดังนี้

3.1 การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 10 คน แบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วนใหญ่คือ ก่อนรับฟังพอดคาสต์ และหลังรับฟังพอดคาสต์

กรอบคำถามการสัมภาษณ์

- 1) ข้อมูลภูมิหลังของผู้ให้ข้อมูล
- 2) ความฝืนเกี่ยวกับอาชีพ
- 3) ความรู้สึกและทัศนคติต่ออาชีพหลังรับฟังพอดคาสต์

3.2 การสัมภาษณ์ความคิดเห็นของครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 3 คน เนื้อหาเรื่องความคิดเห็นที่มีต่อกลยุทธ์เมตาคอกนิชันในพอดคาสต์

กรอบคำถามการสัมภาษณ์

- 1) ข้อมูลภูมิหลังของผู้ให้ข้อมูล
- 2) ความคิดเห็นที่มีต่อกลยุทธ์เมตาคอกนิชันในพอดคาสต์

โดยข้อคำถามที่ใช้ถามนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเป็นลักษณะของการสัมภาษณ์ถึงลักษณะความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมในเชิงลึก เพื่อนำผลมาประกอบผลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ อันจะนำไปสู่การอภิปรายผลในเชิงคุณภาพต่อไป

3.3 นำแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับครูและนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่อง

ทางการเห็นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสมและปรับปรุงแก้ไขตามที่อาจารย์เสนอแนะ แล้วนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ (ดูรายชื่อได้ในภาคผนวก ก) จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษา โดยผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา การสร้างความรู้ความตระหนักรู้ในอาชีพ คือมีประสบการณ์ในการทำงานด้านนี้อย่างน้อย 8-10 ปี จำนวน 3 ท่าน

2. เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ และมีประสบการณ์การถ่ายทอดความรู้ด้านนี้ จำนวน 2 ท่าน โดยมีประเด็นในการปรับปรุงแก้ไข ดังตารางที่ 3.13

ตารางที่ 3.13 ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับการพัฒนาแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น

ข้อเสนอแนะ	สิ่งที่ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไข
1) การสัมภาษณ์เก็บข้อมูล ควรทำระหว่างผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นรับฟังคำถามแต่ละข้อที่ผู้วิจัยได้ใส่กลยุทธ์เมตาคอกนิชันลงไป เนื่องจากจะทำให้ทราบว่า เมื่อมาถึงกลยุทธ์นี้แล้ว ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความคิดเห็นอย่างไร ซึ่งความคิดเห็นที่ว่านั้น จะแสดงถึงระดับความตระหนักรู้ในอาชีพของเขาได้	ผู้วิจัยจัดทำแบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างขึ้นใหม่เพื่อเก็บข้อมูลนี้โดยเฉพาะ
2) ควรถามความฝันเกี่ยวกับอาชีพทั้งก่อนและหลังการรับฟังเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังได้รับการส่งเสริมด้วยกลยุทธ์นี้	ผู้วิจัยเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะ
3) ข้อมูลภูมิหลังของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ควรประกอบด้วยที่มาของความบกพร่องทางการเห็น อายุ เพศ เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 และประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์	ผู้วิจัยเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะ

ขั้นตอนการดำเนินงาน : การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 4 เครื่องมือ	
○ พอดคาสต์ (PODCAST)	
● CLIPS 24 CLIPS	
1. พัฒนาบท จากนั้นนำไปขอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษา	■
2. ปรับแก้และนำไปขอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ (IOC)	■
3. พัฒนา DEMO รายการ 1 CLIP จากนั้นนำไปขอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษาและรับข้อเสนอแนะจากการประเมินผลของผู้เชี่ยวชาญ	■
4. พัฒนา CLIPS 24 CLIPS ตามรูปแบบ DEMO ที่ผ่านการประเมินผลแล้ว	■
● WEBSITE	
1. พัฒนาเว็บ จากนั้นนำไปขอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษา	■
2. ปรับแก้และนำไปขอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากการประเมินผลของผู้เชี่ยวชาญ	■
3. พัฒนา WEBSITE ตามข้อเสนอแนะและนำไปทดลองภาคสนาม	■
4. ปรับแก้และนำไปใช้จริง	■
○ แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ	
1. พัฒนาแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ	■
2. นำไปขอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษา	■
3. ปรับแก้และนำไปขอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ (IOC)	■
4. ปรับแก้และนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจริง	■
○ แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นครูและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาออกนินชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6	
1. พัฒนาแบบสัมภาษณ์	■
2. นำไปขอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษา	■
3. ปรับแก้และนำไปขอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ	■
ขั้นตอนการดำเนินงาน : การเก็บรวบรวมข้อมูล	
○ ทำหนังสือ จากนั้นติดต่อโรงเรียนและกลุ่มตัวอย่าง	■
○ นัดหมายและดำเนินการทดลองเพื่อเก็บข้อมูลการวิจัยเป็นเวลา 4 สัปดาห์ต่อเนื่อง	■
○ วิเคราะห์และสรุปข้อมูลการวิจัย	■
	<div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="text-align: center;"> <p>มี.ค.</p> <p>เม.ย.</p> <p>พ.ค.</p> </div> <div style="text-align: center;"> <p>มิ.ย.</p> <p>ก.ค.</p> <p>ส.ค.</p> <p>ถึง มิ.ค.56</p> </div> </div>

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ในเบื้องต้นผู้วิจัยติดต่อกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสอนคนตาบอด 10 คน จากนั้นจึงนัดพบเพื่อทำความ รู้จักแนะนำตัวเองเบื้องต้น ซึ่งแจ้ง จุดประสงค์ในการวิจัย นัดหมายวันเวลาที่เข้าไปศึกษาวิจัยและทำความเข้าใจในข้อตกลงว่า ในการ วิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะดำเนินการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์ เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ใช้เวลาสัปดาห์ละ 6 ครั้ง ในการวิจัยแบ่งเป็น 4 สัปดาห์ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ดังนั้นข้อมูลที่เก็บได้ จะมีทั้งข้อมูลเชิง คุณภาพซึ่งนำมาทำให้เป็นจำนวนที่นับได้ (เก็บข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพเพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น) และข้อมูลเชิงคุณภาพซึ่งแจงนับไม่ได้ (เก็บข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ ทัศนคติเห็น) มีรายละเอียดแต่ละสัปดาห์ดังนี้

สัปดาห์ที่ 1 ผู้วิจัยนำพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันไปให้นักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเห็นซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างรับฟัง โดยมีจุดประสงค์ของความตระหนักรู้ในอาชีพสัปดาห์ที่ 1 คือ หลังรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันแล้ว นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะสามารถ ระบุบุคลิกและความสนใจของตนเองได้ (Identifying) โดยครั้งแรกของการพบกัน ก่อนรับฟังผู้วิจัย ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (Pretest) จากนั้นจึงนำคลิปเสียงชุด NO.1WEEK1 ถึง NO.6WEEK1 ตามลำดับรวม 6 คลิป (Clips) ให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ เห็นทั้ง 10 คนรับฟัง หลังจากที่ได้รับฟังจบทั้ง 6 คลิป (Clips) ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยแบบ สสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (Posttest) โดยในระหว่างที่กลุ่มตัวอย่างรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์ เมตาคอกนิชันทั้ง 6 กลุ่มอาชีพ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเชิงลึกด้วยแบบสัมภาษณ์ทัศนคติเห็น ระหว่างการทดลองใช้พอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 1

สัปดาห์ที่ 2 ผู้วิจัยนำพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันไปให้นักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเห็นซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างรับฟัง โดยมีจุดประสงค์ของความตระหนักรู้ในอาชีพสัปดาห์ที่ 2 คือ หลังรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันแล้ว นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะสามารถ ระบุความสามารถของตนเองได้ (Identifying) โดยผู้วิจัยนำคลิปเสียงชุด NO.1WEEK2 ถึง NO.6 WEEK2 ตามลำดับรวม 6 คลิป (Clips) ให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นทั้ง 10 คนรับฟัง หลังจากที่ได้รับฟังจบทั้ง 6 คลิป (Clips) ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยแบบสำรวจความตระหนักรู้ใน อาชีพ (Posttest) โดยในระหว่างที่กลุ่มตัวอย่างรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันทั้ง 6 กลุ่ม อาชีพ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเชิงลึกด้วยแบบสัมภาษณ์ทัศนคติเห็นระหว่างการทดลองใช้พอด คาสต์ในสัปดาห์ที่ 2

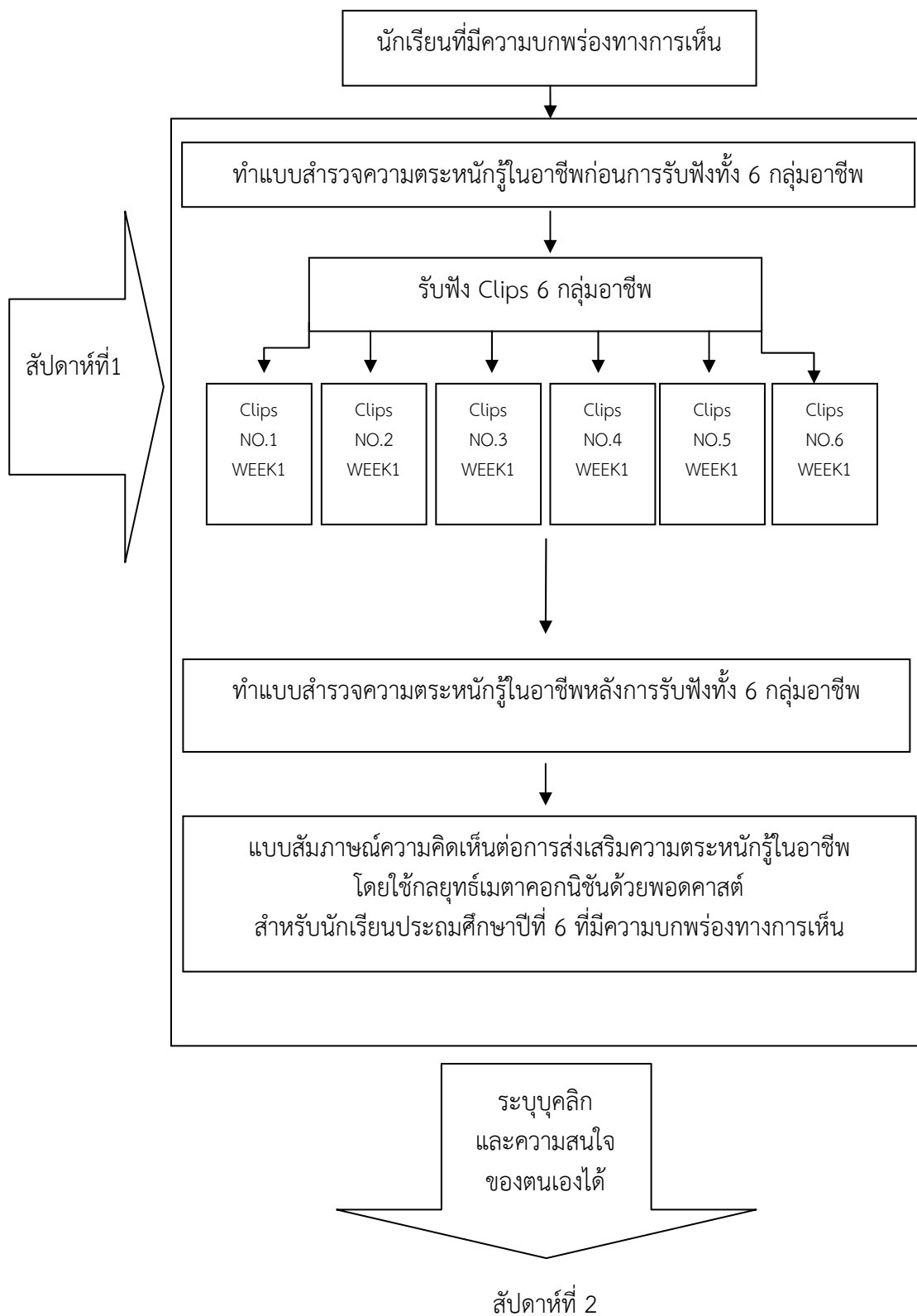
สัปดาห์ที่ 3 ผู้วิจัยนำพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันไปให้นักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเห็นซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างรับฟัง โดยมีจุดประสงค์ของความตระหนักรู้ในอาชีพในสัปดาห์ที่ 3 นี้ คือหลังรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันแล้ว นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถ เปรียบเทียบสถานการณ์ในอาชีพกับชีวิตตนได้ (Exploring) โดยผู้วิจัยนำคลิปเสียงชุด NO.1 WEEK3 ถึง NO.6 WEEK3 ตามลำดับรวม 6 คลิป (Clips) ให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นทั้ง 10 คน

รับฟัง หลังจากที่ได้รับฟังจบ 6 คลิป (Clips) ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (Posttest) โดยในระหว่างที่กลุ่มตัวอย่างรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันทั้ง 6 กลุ่มอาชีพ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเชิงลึกด้วยแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นระหว่างการทดลองใช้พอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 3

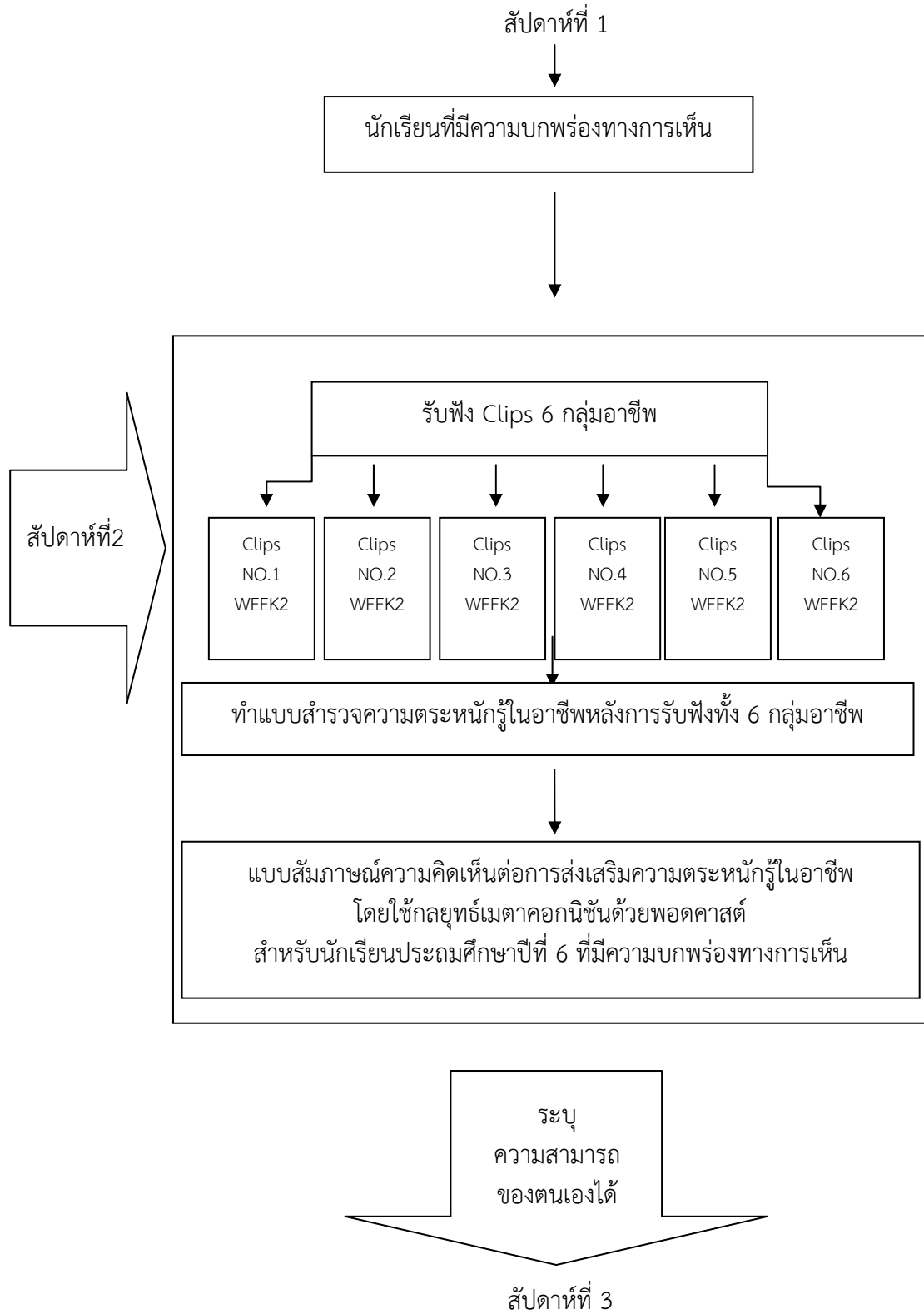
สัปดาห์ที่ 4 ผู้วิจัยนำพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันไปให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างรับฟัง โดยมีจุดประสงค์ของความตระหนักรู้ในอาชีพในสัปดาห์ที่ 4 นี้คือหลังรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันแล้ว นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะสามารถเห็นคุณค่าของการรู้ความแตกต่างระหว่างชีวิตและสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Evaluating) โดยผู้วิจัยนำคลิปเสียงชุด NO.1 WEEK 4 ถึง NO.6 WEEK 4 ตามลำดับรวม 6 คลิป (Clips) ให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นทั้ง 10 คนรับฟัง หลังจากที่ได้รับฟังจบทั้ง 6 คลิป (Clips) ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (Posttest) โดยในระหว่างที่กลุ่มตัวอย่างรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันทั้ง 6 กลุ่มอาชีพ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเชิงลึกด้วยแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นระหว่างการทดลองใช้พอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 หลังจากนั้นผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเชิงลึกด้วยแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นครูผู้สอนจำนวน 3 คนด้วย

จากรายละเอียดการเก็บรวบรวมข้อมูลในแต่ละสัปดาห์ข้างต้น รวมทั้งสิ้น 4 สัปดาห์สรุปได้ดังภาพที่ 3.7 ถึง 3.10

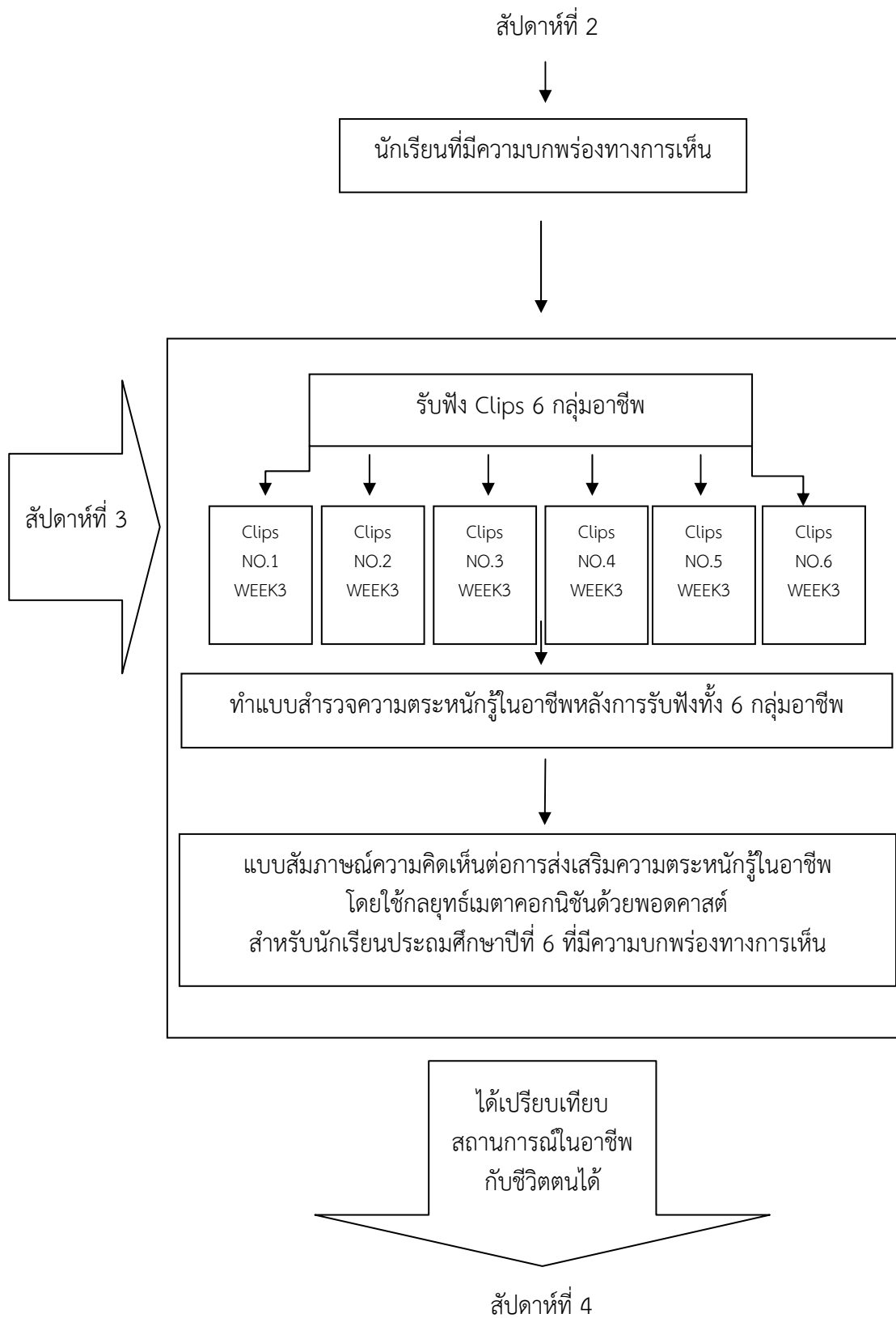
ภาพที่ 3.7 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในสัปดาห์ที่ 1

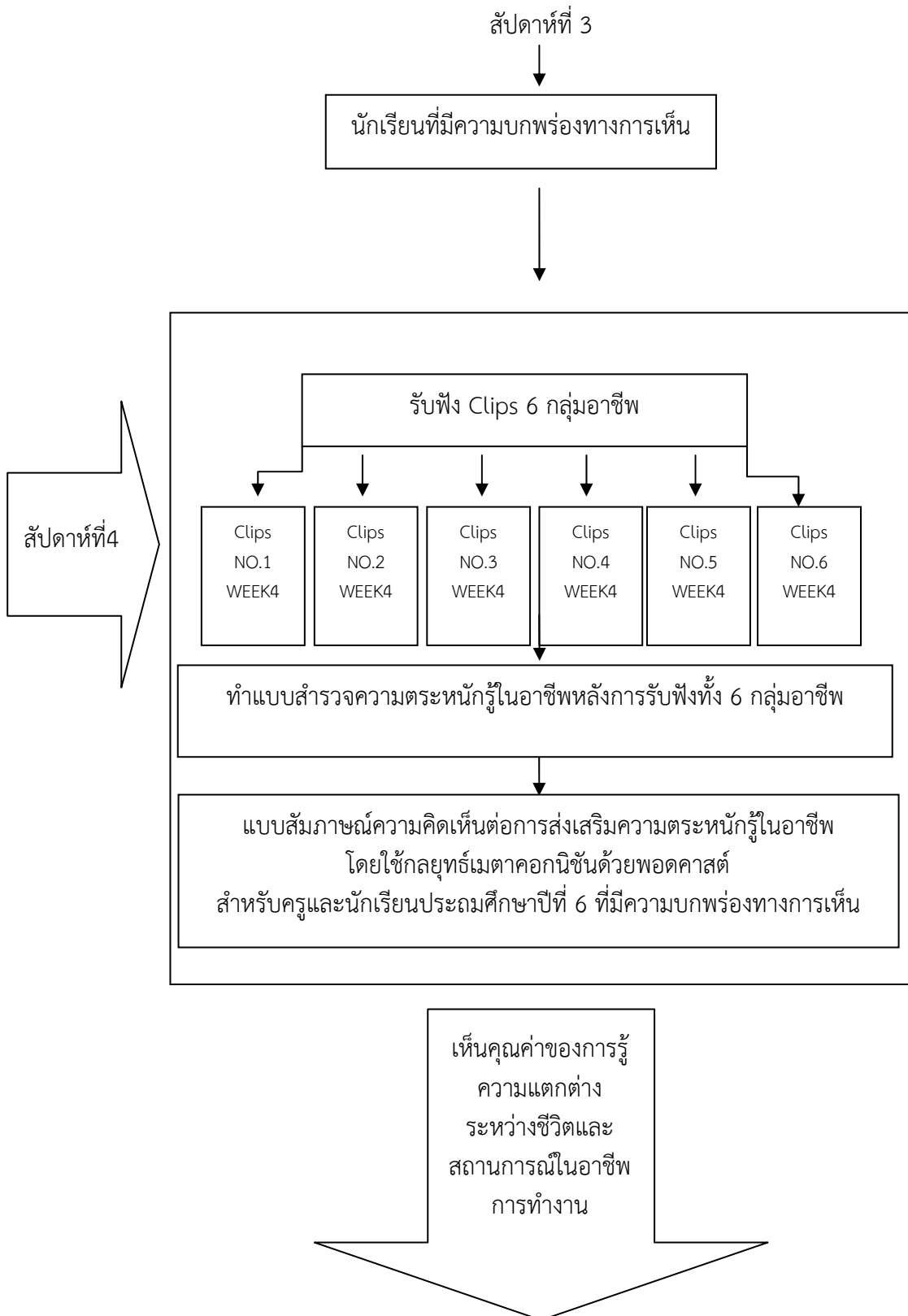
ภาพที่ 3.8 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในสัปดาห์ที่ 2

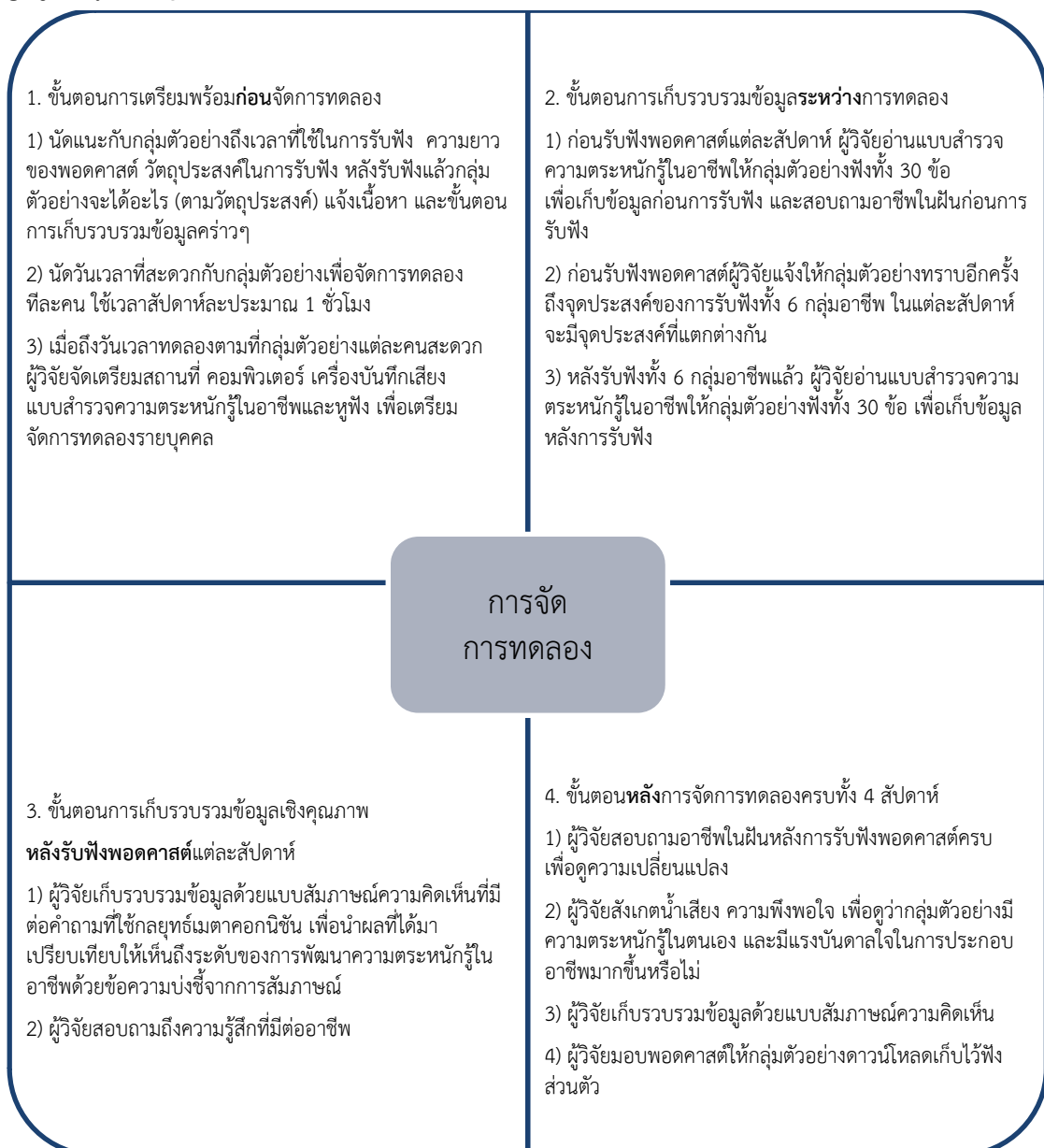
ภาพที่ 3.9 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในสัปดาห์ที่ 3

ภาพที่ 3.10 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในสัปดาห์ที่ 4 (สัปดาห์สุดท้าย)

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในแต่ละสัปดาห์ รวม 4 สัปดาห์ดังที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเนื้อหาเรื่องความตระหนักรู้ในอาชีพออกเป็น 3 มิติ ประกอบด้วย *มิติตนเอง* ได้แก่ 1) เพศและสภาพร่างกาย 2) ความสนใจ 3)ทัศนคติต่ออาชีพ 4) ความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง 5) ความแตกต่างในด้านความสามารถ 6) ประสบการณ์ชีวิต 7) บุคลิกภาพและความถนัด *มิติครอบครัวและสังคม* ได้แก่ 1) สังคมและเศรษฐกิจ 2) การศึกษา 3) ครอบครัว, ชุมชนและสิ่งแวดล้อม 4) การเลียนแบบจากบุคคลตัวแบบ *มิติอาชีพ* ได้แก่ 1) คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน 2) คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน 3) ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน ซึ่งในทุกสัปดาห์มีขั้นตอนการจัดการทดลองเพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของความตระหนักรู้ในอาชีพดังภาพที่ 3.11

ภาพที่ 3.11 การจัดการทดลอง

ลักษณะการเก็บข้อมูลจะเป็นการสัมภาษณ์และบันทึกเสียงเพื่อนำไปถอดเทปอย่างละเอียด เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นจึงทำให้ทุกขั้นตอนหลังจากให้สิ่งทดลอง (พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน) ไปแล้ว ต้องทำการวัดผลแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม (ความตระหนักรู้ในอาชีพ) ทันที

สรุปการรวบรวมข้อมูล

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้น สรุปวิธีดำเนินการวิจัยดังตารางที่ 3.15 ตารางที่ 3.15 วิธีดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

วัตถุประสงค์	คำถามการวิจัย	วิธีรวบรวมข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
1. เพื่อศึกษาระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน	1. พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันจะสามารถเพิ่มความตระหนักรู้ในอาชีพให้สูงขึ้นได้หรือไม่	แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ โดยผู้วิจัยใช้วิธีการอ่านให้กลุ่มตัวอย่างฟัง และบันทึกเสียงสลับกับจดบันทึกข้อมูลและผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลได้ในขณะอยู่ในสนามด้วยตนเองพร้อมเก็บรวบรวมข้อมูลไปด้วย เพื่อสร้างข้อสรุปหรือสมมติฐานชั่วคราว (working hypothesis) เป็นระยะๆ	วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยการเปรียบเทียบข้อมูล (Constant Comparison) ให้เห็นถึงระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ ตั้งแต่ก่อนและหลังการใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันด้วยการให้รับฟังพอดคาสต์ โดยการนำข้อมูลมาเทียบเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดในแต่ละสัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 4 สัปดาห์ แล้วนำเสนอด้วยกราฟประกอบความเรียง
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน	2. ครูและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างไร	แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6	วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีแบบสร้างข้อสรุป คือการตีความหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็นโดยวิธีการวิเคราะห์แบบอุปนัย (Analytic induction) เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย

การตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลมาแล้ว ขั้นตอนสำคัญต่อไปนี้คือ การตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูล ในขั้นแรกผู้วิจัยได้ตรวจสอบก่อนว่า ข้อมูลที่ได้นั้นเพียงพอแล้วหรือยัง ตอบปัญหาการวิจัยได้ครบถ้วนแล้วหรือไม่ สำหรับข้อมูลที่จะนำไปวิเคราะห์นั้น จะมีทั้งข้อมูลเชิงปริมาณ (เก็บข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพเพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น) และข้อมูลเชิงคุณภาพซึ่งแจงนับไม่ได้ (เก็บข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นระหว่างการทดลองใช้พอดคาสต์) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

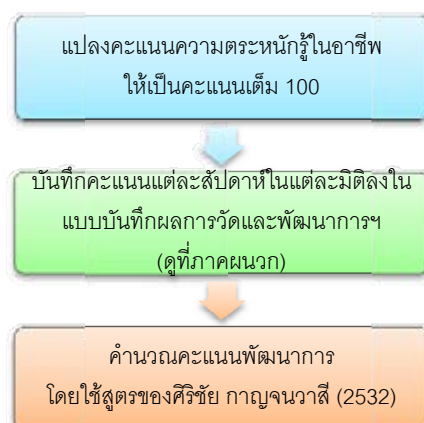
1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติโดยใช้โปรแกรมทางสถิติประยุกต์โปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

1.1 วิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพผู้เรียน เสนอข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่และร้อยละ

1.2 วิเคราะห์ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพก่อนและหลังการใช้การส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการเปรียบเทียบค่าความถี่จากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพรายบุคคลก่อนนำไปแสดงผลในรูปกราฟประกอบความเรียง โดยคำนวณค่าความถี่ระหว่างก่อนได้รับการส่งเสริมฯ (Pretest) หลังได้รับการส่งเสริมฯ ในสัปดาห์ที่ 1 (week 1) หลังได้รับการส่งเสริมฯ ในสัปดาห์ที่ 2 (week 2) หลังได้รับการส่งเสริมฯ ในสัปดาห์ที่ 3 (week 3) หลังได้รับการส่งเสริมฯ ในสัปดาห์ที่ 4 (week 4) โดยเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (ประคอง กรรณสูต, 2538) ได้แก่

- 5 หมายถึงมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับจริงมากที่สุด
- 4 หมายถึงมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับจริงมาก
- 3 หมายถึงมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับจริงปานกลาง
- 2 หมายถึงมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับจริงน้อย
- 1 หมายถึงมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับจริงน้อยที่สุด

1.3 วิธีการคำนวณคะแนนเพื่อรอกองแบบบันทึกผลการวัดและพัฒนาการฯ โดยการแปลงคะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพที่ได้จากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (โดยคะแนนนี้มาจากการแปลงคะแนนระดับความคิดเห็นที่ได้จากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ) แปลงให้เป็นคะแนนเต็ม 100 เช่น กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 ได้คะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองก่อนการรับฟัง (คำนวณจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพข้อที่ 1 ถึง ข้อที่ 10) เฉลี่ย 3.8 คะแนน จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน เมื่อแปลงให้เป็นคะแนนเต็ม 100 กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 จะได้คะแนนเท่ากับ $\frac{3.8}{5} \times 100 = 76$ โดยรูปแบบของการประเมินพัฒนาการนั้นสามารถสรุปแต่ละขั้นตอนดังภาพที่ 3.11

ภาพที่ 3.11 รูปแบบของการประเมินพัฒนาการ

1.4 การคำนวณคะแนนระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น เป็นวิธีที่สามารถให้ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพที่ผู้วิจัยต้องการได้ และเป็นหลักฐานที่สามารถแสดงต่อผู้เกี่ยวข้องได้ ซึ่งวิธีการวัดสามารถทำได้หลายวิธี แต่ในที่นี้จะใช้วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการของศิริชัย กาญจนวาสี ซึ่งเป็นวิธีที่มีผู้นำไปพัฒนาและวิเคราะห์คุณภาพอย่างต่อเนื่อง และพบว่า การหาคะแนนพัฒนาการจากวิธีนี้มีความตรงตามเกณฑ์สัมพันธสูง เพราะเป็นวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการที่ไม่ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน รวมทั้งไม่ขึ้นกับคะแนนของกลุ่มและมีความคลาดเคลื่อนต่ำ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2532)

$$\text{สูตร} \quad \text{คะแนนพัฒนาการ} = \frac{(y-x)}{\text{Max}-x} \times 100$$

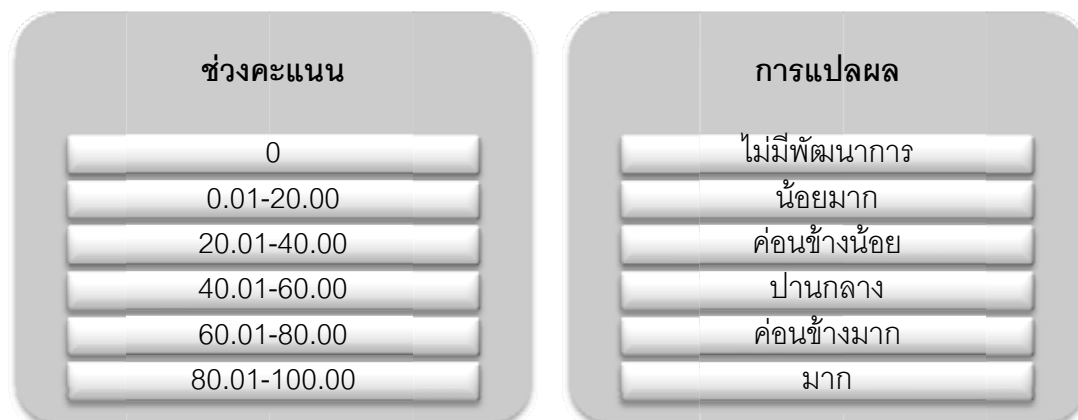
เมื่อ X คือ คะแนนสอบครั้งแรก

(ในที่นี้หมายถึงคะแนนระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพครั้งแรกหรือก่อนหน้า)

y คือ คะแนนสอบ

(ในที่นี้หมายถึงคะแนนระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพครั้งหลัง)

Max คือ คะแนนเต็มในการวัด

ภาพที่ 3.12 การแปลงผลคะแนนพัฒนาการของบุญทอง บุญทวี
(ศิริชัย กาญจนวาสี, 2532)

ตัวอย่างการแปลงผลพัฒนาการ กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1: เพศหญิง อายุ 14 ปี เข้ามาภายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนสอนคนตาบอดที่จังหวัดแพร่ มีความบกพร่องทางการเห็นจากกรรมพันธุ์ (บิดาและมารดามีความบกพร่องทางการเห็น) ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาบอดสนิท ความฝันด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคืออยากเป็นหมอนและนักกีฬาทีมชาติ มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์เฉพาะในชั่วโมงเรียนเท่านั้น ความฝันด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากเป็นนักกีฬาโกลบอลทีมชาติและนักเขียน

ตารางที่ 3.16 ตัวอย่างการแปลงผลพัฒนาการ

พัฒนาการ ความตระหนักรู้ ในอาชีพ	ก่อนรับฟัง ↓ สัปดาห์ที่ 1		สัปดาห์ที่ 1 ↓ สัปดาห์ที่ 2		สัปดาห์ที่ 2 ↓ สัปดาห์ที่ 3		สัปดาห์ที่ 3 ↓ สัปดาห์ที่ 4	
	%	การแปลงผล	%	การแปลงผล	%	การแปลงผล	%	การแปลงผล
มิติตนเอง	0	ไม่มีพัฒนาการ	+84	มาก	-50	ไม่มีพัฒนาการ	-34	ไม่มีพัฒนาการ
มิติครอบครัว และสังคม	+17	น้อยมาก	+34	ค่อนข้างน้อย	+20	น้อยมาก	+13	น้อยมาก
มิติอาชีพ	+6	น้อยมาก	+24	ค่อนข้างน้อย	+23	ค่อนข้างน้อย	+50	ปานกลาง

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพแบบสร้างข้อสรุปคือ การตีความสร้างข้อสรุปข้อมูลจากรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็น โดยวิธีการวิเคราะห์แบบอุปนัย (Analytic induction) เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น เป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มเดียววัดหลายครั้งแบบอนุกรมเวลา (The One - Group Pretest - Posttest Time - Series Designs) และเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันและศึกษาความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้จัดทำพอดคาสต์ที่มีเนื้อหาเรื่องความตระหนักรู้ในอาชีพ 3 มิติ 14 ด้าน (อ้างอิงตารางที่ 2.7 บทที่ 2) ดังนี้

มิติตนเอง มี 7 ด้าน ได้แก่ เพศและสภาพร่างกาย ความสนใจ ทศนคติต่ออาชีพ ความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง ความแตกต่างในด้านความสามารถ ประสบการณ์ชีวิต บุคลิกภาพและความถนัด

มิติครอบครัวและสังคม มี 4 ด้าน ได้แก่ สังคมและเศรษฐกิจ การศึกษา ครอบครัว ชุมชนและสิ่งแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงจากบุคคลตัวแบบ

มิติอาชีพมี 3 ด้าน ได้แก่ คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน

การนำเสนอผลการดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกตามวัตถุประสงค์และคำถามการวิจัย โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน

1.1 ข้อมูลพื้นฐาน (จากแบบสัมภาษณ์)
1.2 การส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในแต่ละสัปดาห์ช่วยกระตุ้นระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นสูงขึ้นได้หรือไม่ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น

2.1 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันอย่างไร

2.2 ครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันอย่างไร

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานจากแบบสัมภาษณ์

ในการศึกษาระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างด้วยการเก็บข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ด้านสถานภาพนักเรียนประกอบการวิเคราะห์ เพื่อให้ทราบข้อมูลพื้นฐานเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง พิจารณาข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างตามลำดับข้อในแบบสัมภาษณ์ได้ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลสถานภาพนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น (ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์) (N=10)

ข้อมูลสถานภาพนักเรียน	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	4	40.0
หญิง	6	60.0
2. อายุ		
12 ปี	1	10.0
13 ปี	3	30.0
14 ปี	4	40.0
16 ปี	1	10.0
19 ปี	1	10.0
3. เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6		
ประกอบอาชีพทันที	1	10.0
เรียนต่อในโรงเรียนร่วม	7	70.0
เรียนต่อที่โรงเรียนสอนคนตาบอด	2	20.0
4. ที่มาของความบกพร่องทางการเห็น		
กรรมพันธุ์/กำเนิด	6	60.0
อุบัติเหตุทางการแพทย์หลังกำเนิด	3	30.0
ผลข้างเคียงจากโรคประจำตัว	1	10.0

ข้อมูลสถานภาพนักเรียน	จำนวน	ร้อยละ
5. ลักษณะความบกพร่องทางการเห็น		
สายตาเลือนราง	2	20.0
สายตาบอดสนิท	7	70.0
6. ความผ้นด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพ		
หมอ	3	30.0
นักร้อง, นักดนตรี, นักศิลปะ (นักปั้น)	2	20.0
ครู	3	30.0
นักจัดรายการวิทยุ	1	10.0
โปรแกรมเมอร์, นักสร้างเกมคอมพิวเตอร์	2	20.0
นักกีฬาทีมชาติ	2	20.0
คนขับรถไฟ	1	10.0
7. การมีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์		
เฉพาะในช่วงเรียนวิชาคอมพิวเตอร์เท่านั้น	6	60.0
ทั้งในช่วงเรียนวิชาคอมพิวเตอร์และเวลาที่ว่างจากการเรียน	4	40.0

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น มีรายละเอียดดังนี้

- เพศ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเป็นเพศชาย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 เป็นเพศหญิงจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0
- อายุ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีอายุ 12 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 10 อายุ 13 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 อายุ 14 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 40 อายุ 16 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 10 อายุ 19 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 10
- เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีเป้าหมายประกอบอาชีพทันที จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 มีเป้าหมายเรียนต่อในโรงเรียนร่วม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 70.0 มีเป้าหมายเรียนต่อที่โรงเรียนสอนคนตาบอด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0
- ที่มาของความบกพร่องทางการเห็น นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นจากกรรมพันธุ์/กำเนิด จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 จากอุบัติเหตุทางการแพทย์หลังกำเนิด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 จากผลข้างเคียงของโรคประจำตัว จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0
- ลักษณะความบกพร่องทางการเห็น นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นสายตาเลือนราง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 สายตาบอดสนิท จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 70.0

6. ความฝันด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความฝันอยากเป็นหมอ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 อยากเป็นนักร้อง นักดนตรีและนักศิลปะ (นักปั้น) จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 อยากเป็นครู จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 อยากเป็นนักจัดรายการวิทยุ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 อยากเป็นโปรแกรมเมอร์และนักสร้างเกมคอมพิวเตอร์ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 อยากเป็นนักกีฬาทีมชาติ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 อยากเป็นคนขับรถไฟ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0

7. การมีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่ได้ใช้เฉพาะในชั่วโมงเรียนวิชาคอมพิวเตอร์เท่านั้นจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 ส่วนที่ได้ใช้ทั้งในชั่วโมงเรียนวิชาคอมพิวเตอร์และเวลาที่ว่างจากการเรียนจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0

1.2 การส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในแต่ละสัปดาห์ช่วยกระตุ้นระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นสูงขึ้นได้หรือไม่ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

จากการศึกษาและวิเคราะห์รวบรวมข้อมูลการตอบแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นแต่ละคนมีระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพแต่ละสัปดาห์ที่แตกต่างกัน โดยนำค่าความถี่ในแต่ละระยะการทดลองมาหาค่าความถี่เฉลี่ยระดับความตระหนักรู้ในอาชีพ (ผลการคำนวณจากแบบบันทึกผลการวัดและพัฒนาการดูได้ที่ภาคผนวก) แล้วจึงนำไปสร้างกราฟประกอบความเรียง เพื่อแสดงข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพแต่ละสัปดาห์ของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล เริ่มจากคนที่ 1 ถึงคนที่ 10 ตั้งแต่ก่อนรับฟังพอดคาสต์ (PRE-TEST) และหลังรับฟังพอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ ทั้งนี้สามารถดูรายละเอียดได้ที่ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างรายบุคคล

สำหรับการเปรียบเทียบข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นทั้ง 10 คนเกี่ยวกับความคาดหวังต่ออาชีพในฝันของตนเอง ก่อนและหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันครบทั้ง 4 สัปดาห์แล้ว งานวิจัยนี้พบว่า มีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างบางคนดังตารางที่ 4.2

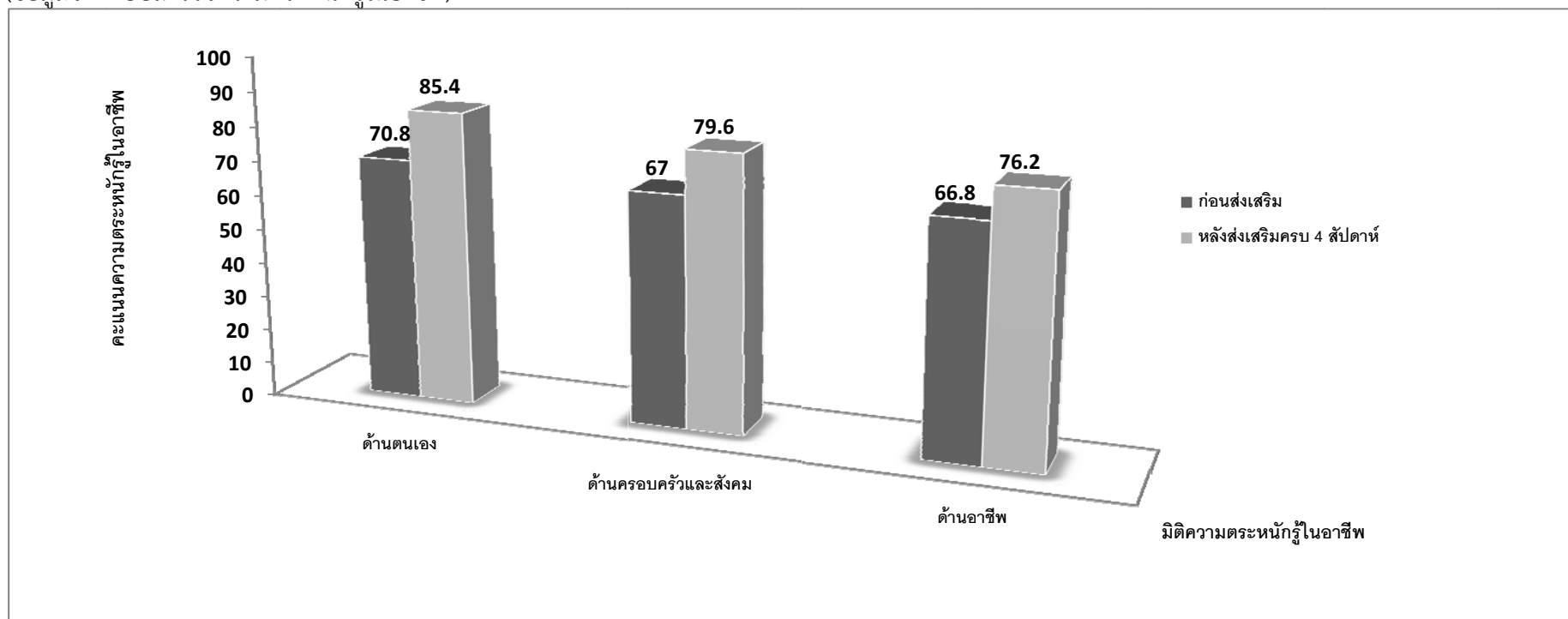
ตารางที่ 4.2 ผลของความตระหนักรู้ในอาชีพที่มีต่อความคาดหวังต่ออาชีพในฝันของตนเอง ก่อนและหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันครบทั้ง 4 สัปดาห์

ลำดับที่ กลุ่มตัวอย่าง ที่มีความบกพร่อง ทางการเห็น ทั้ง 10 คน	ความคาดหวังต่ออาชีพในฝันของตนเอง ก่อน การรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้ กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน	ความคาดหวังต่ออาชีพในฝัน ของตนเอง หลัง การรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้ กลยุทธ์เมตาคอกนิชันครบทั้ง 4 สัปดาห์
1	หมอและนักกีฬาทีมชาติ	นักกีฬาโกลบอลทีมชาติและนักเขียน
2	นักร้องและนักดนตรี	นักกีฬา นักดนตรี นักเขียน
3	หมอ	นักเขียน
4	สัตวแพทย์รักษาสัตว์เล็ก	ครู
5	ครู	ครู
6	นักจัดรายการวิทยุ	นักจัดรายการวิทยุ
7	นักสร้างเกมและครู	นักสร้างเกมและครู
8	โปรแกรมเมอร์	โปรแกรมเมอร์
9	นักกีฬาทีมชาติว่ายน้ำ และคนขับรถไฟ	นักกีฬาทีมชาติว่ายน้ำ
10	นักปั้น	นักปั้นและนักกีฬา

จากตารางที่ 4.2 ผลของความตระหนักรู้ในอาชีพที่มีต่อความคาดหวังต่ออาชีพในฝันของตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่เปลี่ยนแปลงความต่ออาชีพในฝันของตนเองหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันได้แก่ กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 ตัวอย่างคนที่ 2 (เพิ่มอาชีพนักเขียน) กลุ่มตัวอย่างคนที่ 3 คนที่ 4 และคนที่ 9 (เปลี่ยนความคาดหวังต่ออาชีพในฝัน) กลุ่มตัวอย่างคนที่ 10 (เพิ่มอาชีพนักกีฬา)

และเมื่อผู้วิจัยได้รวบรวมและเปรียบเทียบข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นทั้ง 10 คน งานวิจัยนี้พบว่าเมื่อกลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คน รับประทานอาหารที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันครบทั้ง 4 สัปดาห์แล้ว กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คน มีระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพเฉลี่ยรวมทั้ง 3 มิติที่แตกต่างจากก่อนรับประทานอาหารที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน ดังแผนภูมิที่ 4.1

แผนภูมิที่ 4.1 ข้อมูลคะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพทั้ง 3 มิติของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 ถึง คนที่ 10 หลังรับประทานอาหารครบทั้ง 4 สัปดาห์ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

จากแผนภูมิที่ 4.1 จะเห็นว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คน มีระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพที่เพิ่มสูงขึ้น โดยในมิติตนเองเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 14.6 มิติกรอบค่านิยมและสังคมเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 12.6 มิติอาชีพเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 9.4

ในระหว่างการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกถึงความคิดเห็นที่มีต่อพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน ซึ่งข้อความบ่งชี้จะบอกถึงระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพแต่ละด้านของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นในแต่ละสัปดาห์ได้อย่างละเอียดยิ่งขึ้น ดังตารางที่ 4.3 ถึง 4.24

ตารางที่ 4.3 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงถึงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในสัปดาห์ที่ 1

มิติตนเอง	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
1.เพศและสภาพร่างกาย	9	<ul style="list-style-type: none"> -ได้รู้ว่าเป็นนักกีฬาต้องมีความมุ่งมั่น อดทน อดอยาก อดเหนื่อย ไม่ต้องตัวใหญ่ก็ได้แต่ต้องขยัน (คนที่1) -ถึงมองไม่เห็นเลย ก็สามารถเป็นบรรณารักษ์ได้เหมือนกัน (คนที่7) -ได้รู้ว่าการเป็นนักเขียนได้ อาจต้องไม่ตาบอดสนิท (คนที่8) -ถึงจะมีความพิการซ้ำซ้อน ก็เป็นนักกีฬาได้ (คนที่10)
2.ความสนใจ	9	<ul style="list-style-type: none"> -คอยสังเกตตัวเองว่าชอบและสนใจด้านไหน แล้วมุ่งพัฒนาด้านนั้น (คนที่2) -ถ้าจะเป็นนักเขียนต้องรักการอ่าน สนใจหนังสือ ไม่เบื่อ (คนที่4) -ต้องคอยถามตัวเองว่าชอบพูด ชอบถ่ายทอดหรือเปล่า ถ้าใช่ก็เป็นครูได้ (คนที่5)
3.ทัศนคติต่ออาชีพ	9	<ul style="list-style-type: none"> -ควรเริ่มต้นวางแผนอาชีพตั้งแต่อนุบาลจะดีกว่า จะได้ว่าเราอยากเป็นอะไร และอะไรที่คนตาบอดเป็นไม่ได้ (คนที่9) -ได้รู้ว่าคุณตาบอดสามารถทำอาชีพล้างฟิล์มเอ็กซ์เรย์ในห้องผ่าตัดได้ (คนที่1)

ตารางที่ 4.3 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในสัปดาห์ที่ 1 (ต่อ)

มิติตนเอง	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
4.ความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง	7	-คิดว่าอาจลองเขียนดู เพราะตัวเองชอบอ่านและชอบหาความรู้ใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลาเหมือนรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 2 (คนที่5) -ดนตรีกับคนมองไม่เห็นเหมือนเป็นเพื่อนสนิทกัน ต้องลองเล่นดู (คนที่7)
5.ความแตกต่างในด้านความสามารถ	4	-คนจะเป็นประชาสัมพันธ์ได้ ต้องเก่งภาษามากๆ ชอบพูดคุย และเก่งคอมพิวเตอร์ด้วย เพราะต้องทำสื่อ (คนที่5) -นักเขียนคือคนที่มีความสามารถเขียนเก่ง ชอบเขียนอะไรให้คนใกล้ตัวอ่านบ่อยๆ แต่นักกีฬาไม่จำเป็นต้องเขียนเก่งก็เป็นได้ (คนที่9)
6.ประสบการณ์ชีวิต	10	-การได้ฝึกงานหรือไปอยู่ในสถานที่ทำงานในอาชีพนั้น ก็ทำช่วยให้เราสร้างความถนัดในงานนั้นให้ตัวเองได้ (คนที่9) -การได้เรียนร่วมกับคนปกติ ช่วยให้เราได้ประสบการณ์ใหม่ๆ (คนที่8) -การได้จับเครื่องดนตรีชิ้นแรกในตอนเด็ก จะทำให้เรามีความประทับใจกับดนตรีและอยากเล่นมันให้ได้ (คนที่6)
7.บุคลิกภาพและความถนัด	10	-นักดนตรีต้องมีบุคลิกดี ขยันซ้อมและหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส (คนที่8) -บรรณารักษ์ต้องรักการบริการ และอ่อนโยน (คนที่7) -ครูต้องมีบุคลิกภาพที่น่าเข้าไปหา (คนที่6)

ตารางที่ 4.4 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพนิติครอบครัวและสังคม หลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในสัปดาห์ที่ 1

นิติครอบครัว และสังคม	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
1.สังคมและ เศรษฐกิจ	7	-การได้อยู่ในสังคมที่มีสิ่งที่ชอบ หรือสถานที่ที่มีสิ่งที่เราคิดว่าใช้ก็ช่วยให้เราพัฒนาตัวเองเรื่องอาชีพได้ (คนที่6) -ต้องหมั่นพบปะผู้คนในอาชีพที่เราสนใจ เข้าไปในสังคมที่คิดว่ามี จะช่วยให้เรารู้ว่าเราเหมาะกับอาชีพนั้นหรือเปล่า (คนที่2)
2.การศึกษา	6	-การได้ตั้งใจเรียนและถามตัวเองตอนเรียนบ่อยๆ ว่าชอบอะไร ชอบวิชาไหนที่เรียนแล้วทำได้ดี ก็จะช่วยให้เราหาคำตอบได้ เหมือนรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 3 (คนที่10) -การได้แข่งขันด้านดนตรี หรือเรียนจริงจังด้านดนตรี จะช่วยให้เป็นศิลปินได้ (คนที่2)
3.ครอบครัว ชุมชน และ สิ่งแวดล้อม	9	-การที่ครอบครัวทำใจยอมรับและมีความสุขกับความแตกต่างที่คนตาบอดอย่างเราเป็น จะช่วยให้เรามีความสุขได้โดยไม่กดดัน (คนที่10) -เพื่อนช่วยให้เรารู้ความสนใจของตัวเองได้มาก เหมือนรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 3 ที่เข้าไปเรียนเอแบคเพราะเพื่อนแนะนำ (คนที่2) -ครอบครัวมีส่วนช่วยมากที่จะทำให้เรามีความมั่นใจว่าจะประกอบอาชีพอะไร ถ้าเลี้ยงแบบประคบประหงมจะทำให้เราทำอะไรไม่เป็น (คนที่9)
4.การเลียนแบบ จากบุคคล ตัวแบบ	5	-การมีบุคคลตัวแบบจะทำให้เรามีกำลังใจในการประกอบอาชีพ (คนที่9) -การมีตัวแบบที่ชัดเจนเป็นบุคคล ช่วยให้เราที่มีกำลังใจที่อยากจะเป็นอย่างเขา (คนที่8)

ตารางที่ 4.5 ข้อความป่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติอาชีพ หลังการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในสัปดาห์ที่ 1

มิติอาชีพ	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
1.คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน	10	-บรรณารักษ์ต้องรักงานบริการ มีความสุขกับการแนะนำหนังสือให้คนรู้จัก (คนที่2) -นักกีฬาต้องสู้ชีวิต ต้องไม่ท้อถอยง่ายๆ ขยันและมีเป้าหมายที่ชัดเจน (คนที่6) -คนเป็นนักดนตรีต้องมีความขยัน ขยันซ้อม ความจำดี ขยันต่อเพลงและต้องชอบดนตรี (คนที่7)
2.คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน	6	-คนเป็นครู ต้องเก่งภาษา พูดเก่ง เรียนเก่งและใฝ่รู้ จะประสบความสำเร็จ (คนที่10) -การได้ไปแข่งขันกีฬา รู้จักคนเยอะ ช่วยให้เราพัฒนาความสามารถจนประสบความสำเร็จในอาชีพนักกีฬาได้ (คนที่8)
3.ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน	8	-นักเขียนอาจต้องมองเห็นบ้าง ตาต้องไม่บอดสนิท (คนที่9) -จะเป็นศิลปินได้ ความขยันและตั้งใจของตัวเองสำคัญที่สุด (คนที่4) -ถ้าไม่ขยันซ้อมจะเป็นนักดนตรีหรือศิลปินไม่ได้เด็ดขาด (คนที่5) -นักกีฬาต้องหมั่นเล่นกีฬา ทำกิจกรรมบ่อยๆ และอยู่ในสังคมที่มีนักกีฬาเยอะๆ (คนที่10) -นักดนตรีสำคัญต้องอธยาศัยดี พูดเก่ง เชียร์แขกได้จะได้รับเชิญไปหลายงาน (คนที่2)

ตารางที่ 4.6 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคognitionชั้นในสัปดาห์ที่ 2

มิติตนเอง	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
1.เพศและสภาพร่างกาย	1	-เรื่องสภาพที่เราเป็นสำคัญมาก เพราะการเรียนต่อในบางสาขาคงตาบอดอาจเรียนไม่ได้ ดังนั้นต้องเลือกสาขาที่ไม่ยากในการอ่านและค้นคว้าข้อมูล (คนที่2)
2.ความสนใจ	6	-ชอบอ่าน ศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ และชอบประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสังคม (คนที่3) -สนใจที่จะถ่ายทอดความรู้ คุยและสอนคนอื่นๆ บ่อยๆ จึงเหมาะจะเป็นครู (คนที่8)
3.ทัศนคติต่ออาชีพ	6	-ทำให้รู้ว่าโบว์ลิงเป็นกีฬาที่เหมาะสมกับคนตาบอดที่สุด (คนที่2) -ที่แท่นักเขียนต้องเก่งเรื่องนำสิ่งที่เรียนหรือรู้มาประยุกต์ในงานเขียนตัวเองได้ทั้งหมด (คนที่7)
4.ความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง	3	-ทำให้มั่นใจว่ากีฬาโบว์ลิงไม่ยากน่าจะทำได้เหมือนกัน (คนที่8)
5.ความแตกต่างในด้านความสามารถ	3	-ฝึกพูด ฝึกเล่าให้คนเข้าใจไม่ใช่เราเข้าใจแค่คนเดียว เพราะคนเป็นครูต้องมีความสามารถทำให้คนเข้าใจสิ่งที่ตัวเองพูดได้ (คนที่2) -นักเขียนต้องแตกต่างจากคนอื่น คือต้องอ่านเก่งด้วย จึงจะเขียนเก่ง (คนที่5)

ตารางที่ 4.6 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้
กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในสัปดาห์ที่ 2 (ต่อ)

มิติตนเอง	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
6.ประสบการณ์ ชีวิต	9	- ฟังหนังสือบ่อยๆ ให้อบข้างมีแต่หนังสือ และต้องสะสม ประสบการณ์เรื่องนี้เยอะๆ (คนที่10) - ขณะกำลังเรียนควรรหาประสบการณ์ด้วยการทำงานใน หน่วยงานของสถานศึกษาไปด้วย จะช่วยฝึกให้เรากล้าพูดและ เป็นบรรณารักษ์ได้ (คนที่1) - นักกีฬาต้องมีประสบการณ์ได้ไปแข่งต่างประเทศบ้าง การแข่ง หลายๆ ที่จะทำให้เก่ง (คนที่4)
7.บุคลิกภาพ และความถนัด	5	- เมื่อมีงานเขียนแนวที่ถนัดจะง่ายต่อการฝึก (คนที่10) - ถ้ารักจะเขียนนิยาย ต้องมีความถนัดด้านประวัติศาสตร์ หรือไม่ก็ต้องหาความรู้ด้านนี้เพิ่มเยอะๆ จะเป็นนักเขียนนิยายได้ ง่าย (คนที่4)

ตารางที่ 4.7 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักในอาชีพมิติครอบครัวและสังคม หลังการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาออกนิจนในสัปดาห์ที่ 2

มิติครอบครัวและสังคม	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
1.สังคมและเศรษฐกิจ	5	<p>-ได้อยู่ในสังคมที่มีผู้แนะนำ เพื่อน หรือโค้ชที่ดีก็ช่วยในการเป็นนักกีฬาได้ ที่สำคัญเราต้องไม่หยุดฝัน เหมือนอย่างทีรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 บอก (คนที่3)</p> <p>-การเรียนรู้ไปด้วยควบคู่กับการทำกิจกรรมร่วมกับสังคม จะทำให้เรามั่นใจในการพูด เป็นคนทันโลก แล้วเราจะเหมาะกับอาชีพประชาสัมพันธ์ (คนที่5)</p>
2.การศึกษา	10	<p>-ความไม่มั่นใจเรื่องอาชีพ อาจเกิดจากเรามีประสบการณ์น้อย หรือมีการศึกษาน้อย (คนที่3)</p> <p>-การยิ่งเรียนสูงยิ่งดี หากครอบครัวไม่มีทุนให้ก็ขอทุนการศึกษาอย่างรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 5 ก็ได้ (คนที่6)</p> <p>-ถ้าอยากเป็นครูต้องเรียนสูง เพราะจะทำให้เรามีความมั่นใจว่ามีความรู้ที่จะถ่ายทอดได้ (คนที่1)</p>
3.ครอบครัว ชุมชน และสิ่งแวดล้อม	9	<p>-หาข้อมูลเรื่องอาชีพจากรุ่นพี่ครูอาจารย์บ่อยๆ (คนที่9)</p> <p>-การได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นคนตาดี หรือได้เรียนร่วมกับคนปกติ จะทำให้เรามีข้อมูลในการเรียนเพิ่ม (คนที่7)</p>
4.การเลียนแบบจากบุคคลตัวแบบ	10	<p>-ดูว่านักเขียนตัวแบบเขามีแนวในการเขียนงานอย่างไร (คนที่6)</p> <p>-นักกีฬาสำคัญต้องพึ่งพาตนเอง ไม่จำเป็นต้องมีตัวแบบก็ได้ (คนที่5)</p> <p>-การมีตัวแบบในใจจะทำให้เรารู้สึกว่าทำได้ แล้วเราก็จะทำให้ได้ด้วย (คนที่1)</p>

ตารางที่ 4.8 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมีดีอาชีพ หลังการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอนิชั่นในสัปดาห์ที่ 2

มีดีอาชีพ	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
1.คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน	8	<ul style="list-style-type: none"> -ต้องเขียนด้วยข้อมูล ไม่ใช่เขียนด้วยอารมณ์ทั้งหมด และต้องเรียนต่อด้านนี้หรือที่เกี่ยวข้องและเสริมกันได้กับอาชีพนักเขียน (คนที่1) -การจะเป็นนักกีฬาต้องช่างสังเกต อดทน และหมั่นไปแข่งหลายสนาม (คนที่6) -บรรณารักษ์ต้องชอบหนังสือจริงๆ ถ้าชอบไม่จริง จะอยู่ไม่ได้ทั้งวัน (คนที่4)
2.คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน	7	<ul style="list-style-type: none"> -ต้องฝึกตัวเองให้เป็นกีฬาหลายชนิดด้วย (คนที่3) -ต้องมีเครื่องดนตรีที่อยากเก่งไว้ใกล้กับตัวตลอดเวลา (คนที่6) -ถ้ามีเครื่องไว้อ้อมและซ้อมได้ตลอดหรือมีสถานที่ซ้อมได้ก็จะประสบความสำเร็จเพราะนักดนตรีต้องไม่หยุดซ้อม (คนที่4)
3.ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน	9	<ul style="list-style-type: none"> -เป็นบรรณารักษ์ต้องพูดโทรศัพท์รับสายสมาชิกครั้งละนานๆ และต้องบรรยายให้เห็นภาพเป็นว่าหนังสือเล่มนั้นน่าสนใจอย่างไร (คนที่4) -จะเป็นศิลปินได้ ไม่ต้องมีพรสวรรค์และต้องแสวงซ้อมตลอด (คนที่6) -นักกีฬาต้องมีคนเก่งคอยแนะนำในสนามแข่ง (คนที่1) -นักดนตรีต้องลงทุนซื้อเครื่องดนตรีของตัวเอง (คนที่10)

ตารางที่ 4.9 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้
กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในสัปดาห์ที่ 3

มิติตนเอง	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
1.เพศและ สภาพร่างกาย	7	-เวลาทำงานต้องดูด้วยว่าเราทำได้หรือเปล่า ตามอดทำได้มัย (คนที่9) -ก็อาจจะมีคนตาดีที่ไม่เข้าใจเรา แต่ในกลุ่มก็หาคนพิการด้วยกัน จะไม่ค่อยมีปัญหา (คนที่7) -การทำงานต้องพิจารณาเรื่องความสมบูรณ์ของร่างกายด้วย ถ้าเขาไม่รับคนตาบอด ต้องรีบเปลี่ยนเป้าหมาย (คนที่6)
2.ความสนใจ	2	-ฝึกเขียนบ่อยๆ เพราะงานเขียนไม่จำเป็นต้องไปนั่งทำงานที่บริษัท อยู่บ้านก็ทำได้ (คนที่7)
3.ทัศนคติ ต่ออาชีพ	10	-ศิลปินไม่ควรเลือกงาน ขอให้ได้เล่นโชว์ความสามารถก็พอ (คนที่6) -คนตาดีมักไม่ค่อยให้ความสำคัญหรือสนใจกีฬาคนพิการสักเท่าไร (คนที่8) -อาชีพนักดนตรีถ้าได้ลองรับงานแล้วคงจะติดใจอาชีพนี้ (คนที่3)
4.ความตระหนัก และเห็นคุณค่า ของตนเอง	6	-อาจมีคนไม่เข้าใจเรา แต่เราต้องเชื่อมั่นในตัวเองต้องไม่ท้อ (คนที่1) -ความเป็นจริงอาจไม่สวยหรู สำคัญต้องไม่ท้อแพ้ง่ายๆ (คนที่9)

ตารางที่ 4.9 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคognitionชั้นในสัปดาห์ที่ 3 (ต่อ)

มิติตนเอง	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
5.ความแตกต่าง ในด้าน ความสามารถ	4	-นักกีฬาแต่ละคนมีความสามารถที่ต่างกันและความสงสารเป็นทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดีต่อคนตาบอด (คนที่3) -ถอดเทปเพื่อฝึกภาษาบ่อยๆ จะทำให้เราแตกต่างจากคนตาดีคนอื่น เพราะอย่างที่เราฟังที่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 5 บอก คนตาบอดอย่างพวกเราจะมีความรู้ที่ดีและไว เวลาฟังการถอดเทป ก็จะฟังและจับใจความได้ไวกว่าคนปกติ (คนที่1)
6.ประสบการณ์ ชีวิต	7	-นักประชาสัมพันธ์ต้องขยันศึกษาหาความรู้ด้านสื่อเยอะๆ และที่สำคัญหมั่นสะสมประสบการณ์เรื่องการฝึกภาษาด้วย (คนที่2) -การได้รู้จักคนเยอะๆ ได้ทำกิจกรรมบ่อยๆ จะทำให้เราได้ประสบการณ์ (คนที่1) -การได้ไปพบบรรณาธิการด้วยตนเองเป็นประสบการณ์ตรงจะทำให้เรารู้ว่าต้องฝึกฝนงานเขียนอย่างไรต่อ (คนที่3)
7.บุคลิกภาพ และความถนัด	5	-นักประชาสัมพันธ์ต้องเป็นคนคิดบวก ขยันเรียนรู้ (คนที่9) -บรรณารักษ์ต้องมีความอดทน หาหนังสือให้สมาชิกจนเจอให้ได้ โดยไม่แสดงออกว่าเหนื่อยมาทางสีหน้าให้คนเห็นเด็ดขาด(คนที่3)

ตารางที่ 4.10 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพนิติครอบครัวและสังคม หลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในสัปดาห์ที่ 3

นิติครอบครัว และสังคม	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
1.สังคมและ เศรษฐกิจ	9	-การได้เข้าชมรมหรือสมาคมจะทำให้เราได้เครือข่าย คนรู้จัก เยอะขึ้น (คนที่1) -เป็นอาจารย์ต้องรู้จักวางตัวในสังคม ภาพต้องดี มีเครือข่าย ทั้งหมดนี้ไม่มีในตำราต้องปรับตัวเอง (คนที่7) -จริงๆ แล้วการอยู่ในสังคมที่มีแต่คนตาบอดหรืออยู่ในโรงเรียน สอนคนตาบอดนั้น มันเป็นเหมือนสังคมจำลองมากกว่ามันไม่ใช่ สังคมจริงๆ (คนที่10)
2.การศึกษา	7	-อยากสอบชิงทุน ต้องเก่งภาษา ตั้งใจเรียนภาษา (คนที่3) -นักกีฬาต้องไม่ทิ้งการเรียน ต้องแบ่งเวลาให้เป็น ซ้อมช่วงเย็น (คนที่1) -เมื่อสอบชิงทุนได้แล้ว จะไม่ลำบากตอนหางาน เพราะมีงาน รองรับตามเงื่อนไขของทุน (คนที่2)
3.ครอบครัว ชุมชน และ สิ่งแวดล้อม	8	-พยายามมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน รุ่นพี่ และอาจารย์จะช่วย ให้เราได้ข้อมูลดีๆ (คนที่2) -อาจารย์ที่สอนเรา สามารถช่วยให้เราสมัครงานได้ด้วย (คนที่4) -ในสิ่งแวดล้อมจริง ไม่ใช่ทุกคนที่จะให้การต้อนรับคนพิการ อย่างเราเป็นอย่างดี (คนที่3)
4.การเลียนแบบ จากบุคคล ตัวแบบ	0	

ตารางที่ 4.11 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิตีอาชีพ หลังการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคognitionชั้นในสัปดาห์ที่ 3

มิตีอาชีพ	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
1.คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน	9	<ul style="list-style-type: none"> -บรรณารักษ์ต้องมีความอดทนและพยายาม (คนที่1) -นักดนตรีต้องไม่เล่นแต่เพลงเก่าๆ คนจะเบื่อ ดังนั้นต้องขยันซ้อมเพลงใหม่ตลอดเวลา (คนที่7) -นอกจากนักกีฬาต้องขยันและอดทนซ้อมแล้ว ยังต้องแบ่งเวลาดูหนังทั้งเรียนทั้งเล่นกีฬาด้วย (คนที่5)
2.คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน	7	<ul style="list-style-type: none"> -การมีอาชีพที่เราฝืนคู่กับนักกีฬาจะทำให้ไม่ลำบากเรื่องรายได้ (คนที่9) -ผู้ร่วมงานในอาชีพครูมีหลายแบบ มีทั้งอาจารย์ นักการภารโรง นักศึกษา ต้องวางตัวและปฏิสัมพันธ์ให้เหมาะสม (คนที่3)
3.ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน	9	<ul style="list-style-type: none"> -บรรณารักษ์ต้องรอบคอบมากๆ ไม่ฉาบฉวย หาหนังสือที่ถูกต้องตามความต้องการของสมาชิก (คนที่10) -ข้อสำคัญของอาชีพประชาสัมพันธ์คือต้องขยันหาข้อมูลตลอดเวลา เพราะเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อยๆ (คนที่2) -การพูดคืองานของบรรณารักษ์ การอ่านก็คืองานของบรรณารักษ์ (คนที่1)

ตารางที่ 4.12 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในสัปดาห์ที่ 4

มิติตนเอง	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
1.เพศและสภาพร่างกาย	7	<ul style="list-style-type: none"> -รักที่จะเล่นดนตรีด้วยนิ้ว สำคัญต้องถนอมนิ้วให้มากๆ (คนที่7) -การเป็นบรรณารักษ์ คนที่ตาบอดจำเป็นต้องใช้เครื่องมืออำนวยความสะดวกที่คนปกติไม่ต้องใช้ เช่น เลขทะเบียนเบอร์ลล์ (คนที่8) -อุปสรรคของนักเขียนที่มองไม่เห็นก็คือ การไม่สามารถบรรยายสิ่งต่างๆ ให้เหมือนจริงได้ เพราะมองไม่เห็น ต้องอาศัยให้คนอื่นที่ตาดีอ่านงานเรา แล้วปรับแก้ (คนที่10)
2.ความสนใจ	1	<ul style="list-style-type: none"> -ถามตัวเองว่ามีความสนใจที่จะเรียนรู้ตลอดเวลา และไม่หยุดนิ่งหรือไม่ ถ้าใช่ก็ถึงเหมาะจะเป็นนักเขียน (คนที่1)
3.ทัศนคติต่ออาชีพ	10	<ul style="list-style-type: none"> -อาชีพบรรณารักษ์เป็นงานที่ใช้เป็นฐานให้เราพัฒนาความสามารถต่อไปยังอาชีพอื่น เช่นอย่างรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 4 ก็ไปเป็นล่ามได้ (คนที่10) -อาชีพนักกีฬาในคนตาบอดอย่างพวกเรา เป็นอาชีพที่แสดงถึงความมานะพยายามของหมู่ผู้พิการทั้งหมด (คนที่2) -กลุ่มอาชีพบรรณารักษ์ ยังไม่เปิดกว้างเพื่อคนตาบอด เพราะในประเทศไทย สามารถทำได้ทีเดียวเท่านั้นคือ ทีมหาวิทยาลัยรามคำแหง (คนที่8) -ครูเป็นอาชีพที่ต้องยอมรับความแตกต่างของทุกคนให้ได้ (คนที่7) -เงินอัดฉีด เป็นเงินที่กลุ่มอาชีพนักกีฬาได้เป็นรายได้หลัก (คนที่4)

ตารางที่ 4.12 ข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในสัปดาห์ที่ 4 (ต่อ)

มิติตนเอง	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
4.ความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง	6	<p>-การเล่นโบว์ลิ่งเป็นสิ่งที่ยากสำหรับคนตาบอด ถ้าทำให้คนอื่นเห็นได้ เราจะเป็นแรงบันดาลใจให้หลายคนทั้งที่ตาดี และตาบอดสามารถสู้ชีวิตต่อไปได้ด้วย (คนที่5)</p> <p>-อาชีพที่คนตาบอดทำได้ในปัจจุบันมีกฎหมายห้ามเยอะว่าอะไรคนตาบอดทำได้และอะไรทำไม่ได้เลย แต่สำหรับอาชีพกลุ่มที่ 5 ฟังแล้ว คิดว่าตัวเองทำได้แน่นอน (คนที่6)</p> <p>-พอรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 พูดว่า ใครอยากได้เก้ดเรลที่เป็นอุปกรณ์ช่วยเล่นโบว์ลิ่งของคนตาบอด ให้ติดต่อมาที่รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 จะให้ยืมมันยังทำให้อยากเจอรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 และอยากเป็นนักกีฬามากๆ (คนที่1)</p>
5.ความแตกต่างในด้านความสามารถ	3	<p>-นักกีฬาโบว์ลิ่งจะแตกต่างจากอาชีพอื่นตรงที่ได้ทำในสิ่งที่ยากที่คนตาบอดหลายคนอาจไม่มีทางทำได้ (คนที่7)</p> <p>-ถ้าจะเป็นครูต้องเก่งเรื่องพูดให้คนเข้าใจว่า อยากจะสื่ออะไร นักกีฬาอาจไม่ต้องพูดมาก แต่ครูต้องพูดมากและพูดให้รู้เรื่องด้วย (คนที่3)</p>
6. ประสบการณ์ชีวิต	3	<p>-ต้องคอยติดตามข้อมูลอาชีพจากรุ่นพี่ตลอดเวลา ตั้งแต่รู้ว่าเราชอบอาชีพอะไร คอยพูดคุย จะเป็นประสบการณ์ให้เราได้เป็นในสิ่งที่ต้องการ (คนที่8)</p> <p>-ถ้าเป็นนักดนตรี จำเป็นต้องไปหาประสบการณ์ที่เมืองนอก เพราะพอเป็นแล้ว ใจก็จะอยากได้ความรู้ด้านนี้เพิ่มเติม (คนที่3)</p>
7.บุคลิกภาพและความถนัด	9	<p>-ความแจ่มใสจะทำให้เราเป็นนักดนตรีที่น่าเข้าหา (คนที่4)</p> <p>-ศิลปินต้องรู้กาลเทศะ ไม่สกปรกเลอะเทอะ แต่งตัวสะอาดเรียบร้อย (คนที่9)</p>

ตารางที่ 4.13 ข้อความป่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพนิติครอบครัวและสังคม หลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาออกนิจันในสัปดาห์ที่ 4

นิติครอบครัว และสังคม	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
1.สังคมและ เศรษฐกิจ	9	<p>-ถ้าตาบอดแล้วสอนได้ก็เป็นครูได้ สังคมเปิดรับมหาวิทยาลัยหลายๆ ที่ก็เปิดรับ (คนที่8)</p> <p>-ฟังจากที่รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 6 เล่า รู้สึกว่าจำนวนคนตาบอดที่ประกอบอาชีพศิลปิน หรือนักดนตรี ถ้าเทียบไทยกับเมืองนอก ประเทศไทยน้อยกว่าเยอะ สังคมยังแยกไม่ออกว่าคนตาบอดไม่ได้มาร้องเพลงขอทาน (คนที่1)</p> <p>-นักกีฬาต้องรู้จักวางแผนเรื่องการใช้จ่ายกับ tournament ว่ามีกี่ครั้งอย่างรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 จะได้คุ้มค่า (คนที่3)</p>
2.การศึกษา	4	<p>-ถ้าจะเรียนดนตรี เรียนในไทยก็ได้ รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 6 บอกว่า สถาบันดนตรีของไทยแข็งแรง เรียนต่อที่นี้ก็ไม่ต่างกัน (คนที่10)</p> <p>-ถ้าเรียนจบสายวิชาการ รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 3 บอกว่าคนตาบอดที่ไม่อยากเป็นครู จะเป็นอัยการก็ได้เหมือนกัน (คนที่6)</p>
3.ครอบครัว ชุมชน และ สิ่งแวดล้อม	4	<p>-คิดว่าถ้าครอบครัวสนับสนุนให้ลูกตาบอดเป็นศิลปิน ลูกจะมีกำลังใจและความสามารถด้านนี้มาก จะมีความกระตือรือร้นและไปได้ไกลด้วยอย่างที่รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 6 มีคนอุปการะสนับสนุน (คนที่8)</p> <p>-สิ่งแวดล้อมรอบตัวคนเป็นครู อาจไม่เข้าใจและทำให้เราท้อใจได้ สำคัญต้องเข้มแข็งถ้าคิดจะเป็นครู เพราะลูกศิษย์จะต้องพึ่งครูเข้มแข็ง (คนที่2)</p>
4.การเลียนแบบ จากบุคคล ตัวแบบ	1	<p>- จะเข้มแข็งเหมือนรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 5 จะไม่ท้อถอยในช่วงที่เข้าไปทำงานแรกๆ จะนึกถึงคำพูดรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 5 เสมอที่บอกว่า มีความรู้อยู่กับตัวไม่ต้องกลัวอะไร (คนที่8)</p>

ตารางที่ 4.14 ข้อความปั้งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิตอาชีพ หลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในสัปดาห์ที่ 4

มิตอาชีพ	จำนวน (คน)	ตัวอย่างข้อความจากการสัมภาษณ์
1.คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน	9	<p>-ครูต้องทุ่มเท ต้องทำงานภายใต้ความกดดันได้ดี (คนที่1)</p> <p>-คนเป็นนักเขียนต้องขยัน ถึงจะทำงานที่บ้านก็ต้องขยันหาข้อมูลใหม่ๆ เสมอ งานตัวเองจะได้ไม่น่าเบื่อ ยิ่งเราตบอดก็ต้องยิ่งขยันหลายเท่าเพราะพอเขียนแล้วต้องอ่านให้คนข้างๆ ที่ตาดีฟังด้วยแล้วถามเขาว่า สิ่งที่เราเขียนดูเกินจริงหรือไม่เหมือนของจริงที่เขามองเห็นหรือเปล่า (คนที่4)</p> <p>-ถ้าคนตบอดอยากเอาดีเป็นนักกีฬาโบว์ลิ่งจริงๆ สิ่งที่ต้องมีคืออุปกรณ์ช่วยของตัวเองไคด์เรล (คนที่6)</p>
2.คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน	10	<p>-ความสำเร็จของนักเขียนคือการที่ผลงานได้รับการตีพิมพ์แล้วมีคนอ่าน ค่าตอบแทนไม่ใช่ความสุขของนักเขียน แต่เป็นความภูมิใจเหมือนที่รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 2 ได้รับ (คนที่3)</p> <p>-เป็นศิลปินที่ประสบความสำเร็จต้องไม่ดูถูกคนฟัง และขยันหาความรู้และรูปแบบการเล่นใหม่ๆ ตลอด (คนที่8)</p>
3.ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน	8	<p>-นักกีฬาเป็นอาชีพที่ต้องคิดวกลบเรื่องกำไรขาดทุนตลอด ด้วยการหักลบจากเงินอัดฉีด ค่าพัฒนาอุปกรณ์และอาชีพหลักที่มาเสริมรายได้ให้ในช่วงที่ไม่มีแข่งขันกีฬา (คนที่6)</p> <p>-หากบรรณารักษ์ได้จัดส่งหนังสือให้สมาชิกอย่างถูกต้อง แล้วเขาชื่นชมกลับมา คือความสุขมากๆ ของบรรณารักษ์ (คนที่7)</p> <p>-ครูต้องแบ่งแยกเรื่องอารมณ์ เรื่องงาน เรื่องส่วนตัวให้ได้ เหมือนอย่างรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 3 บอก และต้องรู้จักสอนให้คนเข้าใจเรื่องที่ยากได้ (คนที่9)</p>

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น

จากการศึกษาและวิเคราะห์รวบรวมข้อมูลสัมภาษณ์นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน

ในการศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็นทั้ง 10 คน มีรายละเอียดในแต่ละมิติดังต่อไปนี้

2.1.1 มิติตนเอง ผลการวิเคราะห์จากแบบสัมภาษณ์พบว่า ในด้านเพศและสภาพร่างกายกับด้านความแตกต่างด้านความสามารถ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คน เริ่มเห็นความสำคัญในเรื่องการเลือกอาชีพให้เหมาะสมกับศักยภาพทางร่างกายมากขึ้นและเริ่มตระหนักรู้ว่าบางอาชีพคนตาบอดไม่สามารถทำได้ ส่งผลทำให้กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 กลุ่มตัวอย่างคนที่ 3 กลุ่มตัวอย่างคนที่ 4 และกลุ่มตัวอย่างคนที่ 9 เปลี่ยนอาชีพในฝันของตนเอง อย่างในกรณีกลุ่มตัวอย่างคนที่ 9 ที่ตอนแรกอยากเป็นคนขับรถไฟด้วยเพราะคิดว่าเป็นเส้นทางตรงๆ มีรางให้วิ่ง ไม่น่าจะต้องทำอะไรมาก คนตาบอดน่าจะทำได้ แต่เมื่อฟังประสบการณ์จากรุ่นพี่ตัวแบบในพอดคาสต์จบแล้วจึงมีความเข้าใจเพิ่มว่า ด้วยสภาพร่างกายที่มองไม่เห็นอาจทำให้ตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่ได้ เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างคนที่ 4 ที่ในตอนแรกอยากเป็นหมอรักษาสัตว์เล็ก แต่พอหลังฟังพอดคาสต์จบ ทำให้มีความเข้าใจโลกอาชีพมากขึ้นและคิดว่าตนน่าจะเป็นครูมากกว่า นอกจากนี้ในด้านความสนใจและบุคลิกภาพยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างคนที่ 2 และกลุ่มตัวอย่างคนที่ 10 หลังได้รับข้อมูลเพิ่มขึ้นก็เริ่มมีความสนใจอาชีพอื่นเพิ่มเติมและเพิ่มตัวเลือกอาชีพในฝันให้ตัวเอง เนื่องจากได้พิจารณาว่าเข้ากับบุคลิกภาพของตัวเอง ส่วนด้านความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเองกับด้านประสบการณ์ชีวิต กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นสอดคล้องกันทั้ง 10 คนว่าการได้ฟังประสบการณ์ของรุ่นพี่ตัวแบบแล้ว ทำให้ได้ประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะทำให้ตัวเองมีแรงบันดาลใจที่จะประกอบอาชีพอย่างรุ่นพี่ที่มองไม่เห็นเหมือนกัน ในขณะที่บางคนก็มีความมุ่งมั่นขึ้นมากและไม่เปลี่ยนอาชีพในฝันของตนเองอย่างเช่น กลุ่มตัวอย่างคนที่ 2 กลุ่มตัวอย่างคนที่ 5 กลุ่มตัวอย่างคนที่ 7 และกลุ่มตัวอย่างคนที่ 8 ผลจากการสัมภาษณ์เพิ่มเติมในช่วงหลังจากรับฟังพอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 4 จบแล้วยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คนสนใจที่จะฟังพอดคาสต์ซ้ำอีกหลายๆ ครั้ง อยากโหลดไปเก็บไว้ส่วนตัว อยากฟังคนเดียวอย่างมีสมาธิ ในด้านทัศนคติต่ออาชีพกลุ่มตัวอย่างยอมรับเหมือนกันทั้ง 10 คนว่าก่อนที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมครั้งนี้ ตนไม่มีความรู้ด้านอาชีพเลย เนื่องจากอยู่แต่ในโรงเรียนและกลับบ้าน ไม่มีโอกาสได้เจอรุ่นพี่หรือใครนานพอที่จะพูดคุยในเรื่องราวเหล่านี้ได้และคิดว่าไม่สำคัญ แต่พอได้มาเข้าร่วมการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพครั้งนี้กลับมีทัศนคติที่เปลี่ยนไปกับทุกอาชีพอย่างเช่นนักกีฬา ที่ต้องมีอาชีพหลักหรือรองควบคู่ไปด้วย หรือนักดนตรีต้องบุคลิกดี สะอาดไม่ดูมอมแมมและการได้เรียนสูงๆ ด้วยทุนการศึกษา จะทำให้คนที่บกพร่องทางการเห็นไม่ตกลางหลังเรียนจบ เป็นต้น ส่วนด้านบุคลิกภาพและความถนัด

ทั้ง 10 คนเห็นด้วยกับการฝึกฝนความสามารถของตนเองให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ จนกว่าจะสามารถทำได้อย่างเคยชินและต้องสอดคล้องกับบุคลิกภาพของตัวเองด้วย

2.1.2 มิติครอบครัวและสังคม ผลการวิเคราะห์จากแบบสัมภาษณ์พบว่า ในด้านสังคมและเศรษฐกิจกับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คนเริ่มเห็นคุณค่าของการพาตัวเองให้เข้าไปอยู่ในแวดวงอาชีพที่เราอยากทำและเริ่มเห็นความสำคัญของการเรียนต่อ แต่ด้วยความจำเป็นทางเศรษฐกิจของครอบครัวทำให้บางคนอาจไม่สามารถเรียนต่อตามความต้องการได้ ส่วนด้านการเลียนแบบจากบุคคลตัวแบบ ในตอนแรกก่อนรับฟังพอดคาสต์ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องประโยชน์จากการรับฟังประสบการณ์ของบุคคลอื่นที่แตกต่างกันอย่างในกลุ่มตัวอย่างคนที่ 2 และ คนที่ 9 ตอนแรกก็ไม่อยากฟังเพราะมีความรู้สึกว่าจะไปฟังชีวิตคนอื่นทำไม ในเมื่อคนละชีวิตกัน แต่หลังจากได้รับฟังอย่างตั้งใจกลับมีความรู้สึกที่ดีขึ้นกับการฟังประสบการณ์ของบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลตัวแบบ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 คนให้ความคิดเห็นว่าการได้รับฟังเรื่องราวของผู้อื่น จะทำให้เราได้มีโอกาสเปรียบเทียบระหว่างเรากับตัวเราด้วย เป็นเรื่องดีไม่ใช่เรื่องแย่อย่างที่ตอนแรกเข้าใจ

2.1.3 มิติอาชีพ ผลการวิเคราะห์จากแบบสัมภาษณ์พบว่า ในด้านคุณสมบัติของตนเองในการทำงาน กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คนมีความชอบที่จะฟังด้านนี้เป็นพิเศษ เพราะเหมือนได้เข้าไปอยู่ในอาชีพนั้นๆ จริงๆ และได้เปรียบเทียบกับตัวเองว่าเหมาะสมหรือไม่ ถ้าไม่เหมาะสมต้องพัฒนาด้านใดบ้าง ส่วนด้านคุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงานพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คนมีความเห็นที่ไม่แตกต่างกันว่ารุ่นพี่พูดได้ดีมาก ทำให้รู้ว่าเมื่อเข้าไปในอาชีพนั้นแล้วต้องไม่หยุดพัฒนาตัวเองด้วย ในขณะที่ด้านความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงานพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คนมีความคิดเห็นเหมือนกันว่า ได้ข้อมูลไปเป็นจำนวนมาก เป็นเรื่องที่ไม่เคยรู้มาก่อน ทำให้ได้คิดทบทวนว่างานแต่ละชนิดเหมาะกับคนที่มีความสามารถไม่เหมือนกัน สิ่งสำคัญคือต้องถามตัวเองว่า ชอบสิ่งใดและมุ่งมั่นฝึกฝนเพื่อพัฒนาคุณสมบัติของตนเองให้สอดคล้องกับงานในฝันของตนเอง

2.2 ความคิดเห็นของครูผู้สอนนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน

ในการศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอน 3 ท่าน มีรายละเอียดแบ่งออกเป็น 4 ด้านดังต่อไปนี้

ด้านความพึงพอใจ ผลการวิเคราะห์จากแบบสัมภาษณ์พบว่า ครูผู้สอนทั้ง 3 ท่าน สนับสนุนให้มีการทำวิจัยเพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นในแบบนี้ ที่นำผู้รู้มาเล่าประสบการณ์ให้ฟังถือเป็นสิ่งที่ดีมาก โดยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่าเห็นควรทำตั้งแต่เด็กยังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แต่อาจปรับรูปแบบให้เหมาะกับวัย สิ่งสำคัญในการให้ข้อมูลคือ ผู้ให้ข้อมูลต้องไม่ดูถูกหรือตัดสินว่าสิ่งนี้คนตาบอดทำไม่ได้ สิ่งนี้คนตาบอดไม่ควรต้องรู้เพราะอย่างที่โรงเรียนสอนคนตาบอดทำและ ความรู้กับเด็กประถมศึกษาปีที่ 1 มีการสอนให้ปลูกผักด้วย จากนั้นให้ขายผักขายผลไม้ที่ตนปลูก

ด้านกลยุทธ์ทางจิตวิทยาเมตาคอกนิชัน ผลการวิเคราะห์จากแบบสัมภาษณ์พบว่า ครูผู้สอนทั้ง 3 ท่านมีความคิดเห็นที่ไม่ต่างกันว่า เห็นควรที่ใส่ลงไปในการถามเพราะเชื่อมั่นว่าจะสามารถช่วยกระตุ้นเด็กได้และมั่นใจว่างานนี้ไม่ได้แค่ช่วยกระตุ้นให้เด็กรู้ข้อมูลอาชีพอย่างเดียว แต่ยัง

สร้างแรงบันดาลใจให้พวกเขา รู้สึกไม่กลัวการต้อนรับของสังคม ความมั่นใจที่ได้จากการฟังรุ่นพี่ตัวแบบ จะทำให้เขาเดินต่อไปในสายอาชีพที่สอดคล้องกับความชอบของพวกเขาได้อย่างเหมาะสม ซึ่งความมั่นใจเหล่านี้เด็กอาจจะไม่ได้จากในห้องเรียนอย่างแน่นอน ในด้านข้อคิดเห็นเพิ่มเติมครูผู้สอน 1 ท่านให้ความเห็นว่า ไม่ค่อยมีใครเข้ามาทำหรือผลิตกิจกรรมสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสักเท่าไร อาจกลัวความยุ่งยาก หรือกลัวเสียเวลา เนื่องด้วยการทำวิจัยกับคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นหรือผู้พิการอาจต้องใช้เวลาและรายละเอียดมากกว่าทำกับคนปกติ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วอยากให้เข้ามาทำเป็นจำนวนมาก เพราะคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นก็ต้องการที่จะแลกเปลี่ยน รับฟังและพูดคุยกับคนปกติ โดยเฉพาะในเรื่องประสบการณ์มากกว่ารูปแบบนั่งตอบคำถาม ใช่/ไม่ใช่ ผ่านแบบสอบถามที่เน้นการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ ซึ่งในขณะนี้หลายนักวิจัยเข้ามาทำ

ด้านธรรมชาติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่สังคมไทยควรรู้ ผลการวิเคราะห์จากแบบสัมภาษณ์พบว่า ครูผู้สอนทั้ง 3 ท่านให้ความเห็นในทางเดียวกันว่า อย่าคิดว่าคนตาบอดแล้วทำอะไรไม่ได้ พวกเขาเสียไปแค่สายตาแต่ความนึกคิดของพวกเขาเหมือนคนปกติ และนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนสอนคนตาบอดทุกคนจะถูกปลูกฝังว่า ห้ามเอาตัวเองที่ตาบอดไปเปรียบเทียบกับคนปกติที่ตาดี สิ่งที่เราควรทำคือ เอาตัวเองที่ตาบอดเปรียบเทียบกับอีกคนที่ตาบอดเหมือนกัน ธรรมชาติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นทุกคนในโรงเรียนสอนคนตาบอดชอบเรียนดนตรีและคอมพิวเตอร์ทุกคน และหากใครมีพรสวรรค์ ความจำจะดีมาก แม้สอนยากแต่ถ้าได้แล้วจะไปได้เร็วมาก เช่น วิธีการสอนโน้ต ครูก็ต้องสอนมือต่อมือ ตัวต่อตัว เล่นให้ฟังรายคนเนื่องจากต้องสัมผัส ดังนั้นจะเห็นว่า มีจำนวนผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นประกอบอาชีพด้านดนตรีมากกว่าด้านวิชาการ

ด้านสื่อของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่สังคมไทยขาดแคลน ผลการวิเคราะห์จากแบบสัมภาษณ์พบว่า ครูผู้สอนมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า ปัจจุบันมีหนังสือเสียงให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้ฟังเป็นจำนวนมาก (แต่ยังไม่มากพอ) สิ่งที่ขาดแคลนคือไม่มีหนังสือเบรลล์ที่เป็นภาษาไทยเนื่องจากขาดแคลนคนพิมพ์เบรลล์ ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ยังไม่มีหน่วยงานรัฐหรือเอกชนใดยื่นมือเข้ามาแก้ไข ส่งผลให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสะดวกค่าไม่ถูกต้องและไม่รักการอ่านหนังสือ เนื่องจากได้แต่ฟังเพียงอย่างเดียว

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็นเป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มเดียววัดหลายครั้งแบบอนุกรมเวลา (The One - Group Pretest - Posttest Time -Series Designs) และเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันและศึกษาความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างมี 10 คนที่มีคุณลักษณะคือต้องเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สามารถทำกิจกรรมเสริมได้ สัปดาห์ละ 6 ครั้งเป็นเวลา 4 สัปดาห์และครูผู้สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ 3 คน

การวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการวิจัยคือเครื่องมือที่ 1 พอดคาสต์ (PODCAST) ที่ออกแบบโดยใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันประกอบไปด้วยคลิปเสียง (Clips) สำหรับให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นรับฟัง โดยคลิปเสียงหนึ่งมีความยาวตั้งแต่ 10-20 นาที และใช้เว็บไซต์เพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น สำหรับเป็นที่เก็บคลังคลิปเสียงเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้องต่อไป เครื่องมือที่ 2 แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ ได้เลือกแบบสำรวจเพื่อวัดความตระหนักรู้ในอาชีพที่ผู้วิจัยได้ปรับจากปิตี วิทการ (2537) ซึ่งพัฒนาจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ (Vocational Awareness Index) ของลอเรนซ์ อี เคอร์รี่ (Currie, 1975) มีจำนวน 30 ข้อ เนื้อหาเรื่องความตระหนักรู้ในอาชีพ 3 มิติ 14 ด้าน มีข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ ดังนี้ *มิติตนเอง* ได้แก่ 1) เพศและสภาพร่างกาย 2) ความสนใจ 3) ทักษะคิดต่ออาชีพ 4) ความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง 5) ความแตกต่างในด้านความสามารถ 6) ประสบการณ์ชีวิต 7) บุคลิกภาพและความถนัด *มิตีครอบครัวและสังคม* ได้แก่ 1) สังคมและเศรษฐกิจ 2) การศึกษา 3) ครอบครัว ชุมชนและสิ่งแวดล้อม 4) การเลียนแบบจากบุคคลตัวแบบ *มิตีอาชีพ* ได้แก่ 1) คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน 2) คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน 3) ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน เครื่องมือที่ 3 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นครูและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น เพื่อใช้เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพในการวิจัย นำข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพมาวิเคราะห์และนำเสนอด้วยคำร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) ในรูปภาพและตารางประกอบความเรียง โดยวิเคราะห์ผลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยสูตรคำนวณคะแนนพัฒนาการ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2532)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน สำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถสรุปผลวิจัยแบ่งตามวัตถุประสงค์และคำถามการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.1 พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันจะสามารถเพิ่มความตระหนักรู้ในอาชีพให้สูงขึ้นได้หรือไม่

จากผลการศึกษาโดยเก็บข้อมูลด้วยแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพเก็บข้อมูลรายบุคคลทั้งก่อนและหลังการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน การวิจัยค้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นทั้ง 10 คน มีระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพที่แตกต่างกันทั้ง 3 มิติคือ สามารถระบุบุคลิกความสนใจและความสามารถของตนเอง (Identifying) ได้สำรวจและเปรียบเทียบระหว่างทักษะของตนเองกับสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Exploring) และเห็นคุณค่าของการรู้ความแตกต่างระหว่างชีวิตและสถานการณ์ในอาชีพการทำงาน (Evaluating) โดยมีรายละเอียดแยกตามมิติความตระหนักรู้ในอาชีพ ดังนี้

มิติที่ 1 ตนเอง กลุ่มตัวอย่างมีระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพในมิติตนเองเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 14.6 (ดูรายละเอียดได้จากภาคผนวกและข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพอดคาสต์ในแต่ละสัปดาห์ได้ในบทที่ 4 ตารางที่ 4.3, 4.6, 4.9, 4.12)

มิติที่ 2 ครอบครัวและสังคม กลุ่มตัวอย่างระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคมเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 12.6 (ดูรายละเอียดได้จากภาคผนวกและข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพอดคาสต์ในแต่ละสัปดาห์ได้ในบทที่ 4 ตารางที่ 4.4, 4.7, 4.10, 4.13)

มิติที่ 3 อาชีพ กลุ่มตัวอย่างระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคมเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 9.4 (ดูรายละเอียดได้จากภาคผนวกและข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพอดคาสต์ในแต่ละสัปดาห์ได้ในบทที่ 4 ตารางที่ 4.5, 4.8, 4.11, 4.14)

2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน

2.1 ครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ครูผู้สอนเห็นด้วยกับการนำผู้รู้และผู้มีประสบการณ์จริงมาเล่าเรื่องราวอาชีพของตนเองให้ได้รับฟัง เป็นสิ่งที่ช่วยผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้รู้เรื่องราวอาชีพที่ตัวเองไม่มั่นใจว่าจะทำได้หรือไม่และเป็นการสร้างความเชื่อมั่นว่าสามารถทำได้เหมือนรุ่นพี่ตัวแบบ

ประสบการณ์การนำตัวแบบมาเล่าเรื่องให้ผู้เรียนได้รับรู้แบบนั้นครูผู้สอนไม่ได้ทำหรือจัดเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนเนื่องจากมีความยุ่งยากเรื่องเวลาและขาดคนประสานติดต่อรุ่นพี่ตัวแบบ

2.2 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน จากผลการวิเคราะห์จากการสัมภาษณ์เจาะลึกรายบุคคลพบว่าการรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันช่วยกระตุ้นให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเกิดความตระหนักรู้ในอาชีพ ข้อเสนอของการวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 3 มิติคือ 1) มิติตนเอง 2) มิติครอบครัวและสังคม 3) มิติอาชีพ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) มิติตนเอง แบ่งออกเป็น 7 ด้านดังต่อไปนี้

1.1) มิติตนเองด้านเพศและสภาพร่างกาย กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่าเพศและสภาพร่างกายมีผลต่อการเลือกอาชีพ ต้องยอมรับความเป็นจริงว่าบางอาชีพที่มีความบกพร่องทางการเห็นทำไม่ได้หรืออาจทำได้ยากเพราะบางอาชีพจำเป็นต้องใช้สายตาในการมอง หรือบางอาชีพแม้มีความพิการซ้ำซ้อนก็ทำได้

1.2) มิติตนเองด้านความสนใจ กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่าต้องคอยสังเกตตัวเองว่าชอบและสนใจด้านไหน แล้วมุ่งมั่นพัฒนาด้านนั้น คอยขยันถามตัวเองบ่อยๆ

1.3) มิติตนเองด้านทัศนคติต่ออาชีพ กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่าแรงบันดาลใจที่จะทำอาชีพเกิดได้ด้วยการเสาะหาและรับฟังประสบการณ์ของผู้อื่นอย่างตั้งใจ

1.4) มิติตนเองด้านความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่าแม้มองไม่เห็นก็สามารถประกอบอาชีพตั้งใจฝันได้ แต่ต้องมีข้อมูลอาชีพให้สอดคล้องกับโลกแห่งความเป็นจริง

1.5) มิติตนเองด้านความแตกต่างในด้านความสามารถ กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่าความฝันอย่างเดียวไม่พอ ต้องมีความสามารถด้วย เพราะอาชีพแต่ละอาชีพต้องการคนที่มีความสามารถที่เหมาะสมกับสภาพงาน

1.6) มิติตนเองด้านประสบการณ์ชีวิต กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่าการเรียนร่วมกับคนปกติ หรือใช้ชีวิตร่วมกับคนที่มีสายตาปกติ จะทำให้เราได้ประสบการณ์ชีวิตมากกว่าการใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนสอนคนตาบอดเพียงอย่างเดียว

1.7) มิติตนเองด้านบุคลิกภาพและความถนัด กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่าทุกอาชีพล้วนต้องใช้การพัฒนาบุคลิกภาพและความถนัดเป็นพื้นฐานในการพัฒนาความสามารถและพิจารณาความเหมาะสมระหว่างงานกับตัวเรา

2) มิติครอบครัวและสังคม แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังต่อไปนี้

2.1) มิติครอบครัวและสังคมด้านสังคมและเศรษฐกิจ กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่ายิ่งได้เข้าสังคมบ่อยๆ ได้รู้จักคนเยอะๆ ได้เข้าร่วมชมรมหรือสมาคมจะทำให้เราได้เครือข่ายด้านอาชีพ

2.2) มิติครอบครัวและสังคมด้านการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่ายิ่งเรียนสูงยิ่งดีต่อตัวผู้พิการเพราะจะทำให้มีทางเลือกมากขึ้น

การเรียนที่เหมาะสมกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่สุดคือเรียนด้วยการสอบชิงทุนการศึกษาไปต่างประเทศ ดังนั้นอาจต้องฝึกให้เก่งภาษาต่างประเทศควบคู่ไปด้วย

2.3) มิติครอบครัวและสังคมด้านครอบครัวชุมชนและสิ่งแวดล้อม กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่าครอบครัวมีความสำคัญในแง่ของการสร้างแรงบันดาลใจอย่างมาก

2.4) มิติครอบครัวและสังคมด้านการเลียนแบบจากบุคคลตัวแบบ กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่าการได้รับรู้หรือรับฟังประสบการณ์จากรุ่นพี่เกี่ยวกับเรื่องประสบการณ์อาชีพบ่อยๆ จะทำให้มีแรงบันดาลใจมากขึ้น

3) มิติอาชีพ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

3.1) มิติอาชีพด้านคุณสมบัติของตนเองในการทำงาน กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่า ทุกอาชีพต้องการคุณสมบัติในการทำงานที่แตกต่างกัน ต้องใส่ใจและตั้งใจศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลว่า อาชีพที่เราใฝ่ฝันต้องการคนทำงานที่มีคุณสมบัติอย่างไร เพื่อการพัฒนาและเตรียมความพร้อม

3.2) มิติอาชีพด้านคุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่าในแต่ละอาชีพต้องปฏิบัติตนหรือฝึกฝนตนเองด้านใดและอย่างไรเพื่อความสำเร็จในการทำงาน

3.3) มิติอาชีพด้านความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่าทุกอาชีพล้วนแล้วแต่มีความแตกต่างกันทั้งเรื่องผู้ร่วมงาน สิ่งแวดล้อม เงินค่าตอบแทนและความสุขที่ได้จากการประกอบอาชีพ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ผู้วิจัยอภิปรายผลเป็น 2 ประเด็นคือการอภิปรายผลที่เกี่ยวข้องกับระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คือ มิติตนเอง มิติครอบครัวและสังคม มิติอาชีพและอภิปรายผลที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของครูที่มีต่อพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน มีรายละเอียดดังนี้

1. อภิปรายผลที่เกี่ยวข้องกับระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.1 มิติที่ 1 ตนเอง กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คนมีระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพในมิติตนเองเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 14.6 แบ่งออกเป็น 7 ด้าน ดังต่อไปนี้

1.1.1 ด้านเพศและสภาพร่างกาย ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นบางคนก่อนรับฟังพอดคาสต์ไม่มีความมั่นใจที่จะประกอบอาชีพเพราะไม่แน่ใจว่ามองไม่เห็นแล้วจะประกอบอาชีพอะไรได้ แต่ภายหลังจากได้รับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันแล้ว กลุ่มตัวอย่างกลับมีความมั่นใจในตัวเองมากยิ่งขึ้นและมีความเห็นว่าข้อมูลที่รุ่นพี่ตัวแบบตอบคำถามของผู้ดำเนินรายการแนะแนวอาชีพประจำปีแห่งอนาคตนั้น ช่วยให้รู้ลึกกว่าถึงแม้มอง

ไม่เห็นก็สามารถทำอะไรหลายๆ อย่างได้เหมือนรุ่นพี่ตัวแบบในพอดคาสต์ ดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 10 ที่ว่าถึงจะมีความพิการซ้ำซ้อนก็เป็นนักกีฬาได้เหมือนรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 (ดูรายละเอียดจากตารางที่ 3.1 รายละเอียดของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นตัวแบบทั้งหมด 6 กลุ่มอาชีพ) แสดงให้เห็นว่าผลการวิจัยด้านเพศและสภาพร่างกายในมิติตนเอง ตัวแบบมีอิทธิพลอย่างมาก ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา (Bandura, 1977) ที่กล่าวถึงอิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อตัวผู้สังเกตโดยผู้สังเกตอาจสังเกตจากการฟังหรืออ่านเรื่องราวของตัวแบบ ทฤษฎีนี้ได้กล่าวไว้ว่าอิทธิพลของตัวแบบทำให้เกิดการชักจูงให้ผู้สังเกตมีความต้องการที่จะกระทำตามตัวแบบ การกระทำใดที่คนให้คุณค่าและชื่นชมอยู่เสมอ ย่อมส่งผลให้ผู้สังเกตกระทำตามได้โดยเร็วและง่ายและตัวแบบยังมีอิทธิพลช่วยสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาอย่างสร้างสรรค์ด้วย นอกจากนี้ยังทำให้กลุ่มตัวอย่างบางคนเปรียบเทียบถึงเรื่องการเรียนต่อได้เช่นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 2 ที่กล่าวว่าเรื่องสภาพที่เราเป็นสำคัญมากและมีผลต่อการคิดอยากจะเรียนต่อในบางสาขา เพราะคนตาบอดอาจเรียนสาขานั้นไม่ได้ ดังนั้นต้องเลือกสาขาที่ไม่ยากในการอ่านและค้นคว้าข้อมูล (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพอดคาสต์) นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างบางคนก่อนรับฟังพอดคาสต์มีความคาดหวังในอาชีพที่ไม่เหมาะกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นเช่น หมอหรือคนขับรถไฟ แต่ภายหลังได้รับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันแล้วพบความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับการวางแผนอาชีพ บางคนถึงกับเปลี่ยนอาชีพในฝัน ซึ่งข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับนุชลี อุปมัย (2543) นักแนะแนวการศึกษาว่า บุคคลมักต้องการความช่วยเหลือเพื่อให้ตนเองพบแสงสว่างในจุดหมายระยะยาว รวมทั้งยังสามารถตัดสินใจได้ว่าจุดหมายระยะสั้นอันใดที่จะช่วยส่งเสริมให้บรรลุจุดหมายระยะยาวในอนาคตได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นเพิ่มเติมว่าความมั่นใจของกลุ่มตัวอย่างที่เกิดขึ้นในมิติตนเองด้านเพศและสภาพร่างกายนี้ล้วนแล้วแต่ถูกกระตุ้นให้เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบจากกลยุทธ์เมตาคอกนิชันทั้ง 5 ข้อ (อ้างถึงภาพที่ 3.1 ถึง 3.5 ในบทที่ 3) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คนได้รับการเตรียมอารมณ์จากการแจ้งความจำเป็นของการเรียนรู้ทุกครั้งทั้งจากการแจ้งผ่านจึงเกิดรายการ แจ้งผ่านบทสัมภาษณ์ และได้รับการทบทวนข้อมูลด้วยการสรุปและจัดโครงสร้างใหม่จากการนำเสนอเนื้อหา นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าประสบการณ์และความหลากหลายในชีวิตรุ่นพี่ตัวแบบ มีอิทธิพลอย่างมากต่อการชักจูงกลุ่มตัวอย่างให้เกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าของตัวแบบส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างเห็นคุณค่าของตัวเองด้วยเช่นกัน โดยในเรื่องการเห็นคุณค่าของตนเองนี้ ผู้วิจัยจะได้อภิปรายเพิ่มในส่วนมิติตนเองด้านความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเองในลำดับต่อไป

1.1.2 ด้านความสนใจ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความสนใจเรื่องอาชีพมากขึ้น ดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 7 ที่ให้ความเห็นถึงอาชีพนักเขียนไว้ว่า ต้องสนใจและฝึกเขียนบ่อยๆ เพราะงานเขียนไม่จำเป็นต้องไปนั่งทำงานที่บริษัท อยู่บ้านก็ทำได้ หรือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 5 ที่วิเคราะห์อาชีพในครุได้ว่าต้องคอยถามตัวเองว่าชอบพูด ชอบถ่ายทอดหรือเปล่า ถ้าใช่ก็เป็นครุได้ (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพอดคาสต์) จะเห็นว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 5 มีความเข้าใจในอาชีพครุมากขึ้น โดยสามารถระบุความสามารถของคนที่ประกอบอาชีพครุได้ ผลการศึกษานี้ก็ใกล้เคียงกับผลลัพธ์การ

สร้างความตระหนักรู้ในอาชีพของ Edwin and Stanley (1979) ที่ว่าความตระหนักรู้ในอาชีพคือ การที่บุคคลได้เริ่มรู้จักใช้ความคิดอย่างเข้าใจในอาชีพ และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา (Bandura, 1977) ที่ว่าไว้ในเรื่องอิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อตัวผู้สังเกตว่า เมื่อผู้สังเกตได้เห็น สังเกต รับฟังหรืออ่านเรื่องราวที่สะท้อนถึงการกระทำของตัวแบบ ซึ่งผู้สังเกตไม่เคยรู้มาก่อน จะมีการซึมซับ เก็บรวมข้อมูลนี้ในรูปของสัญลักษณ์และถ่ายทอดออกมาเป็นพฤติกรรมใหม่ จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็น ได้ว่ากลุ่มตัวอย่างถูกกระตุ้นให้เกิดความใส่ใจในการเรียนรู้จนสามารถวิเคราะห์ประเด็นสำคัญของ แต่ละอาชีพได้ ซึ่งนี่เป็นผลจากการใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในข้อที่ 3 (อ้างถึงภาพที่ 3.3 ในบทที่ 3) ที่ทำให้บุคคลได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ ตลอดเวลา (จากคำตอบของรุ่นพี่ตัวแบบที่เล่าเรื่องราวชีวิต ทั้งหมด) ประสบการณ์ใหม่นี้จะช่วยกระตุ้นให้บุคคลมีความใส่ใจในการเรียนรู้จนสามารถวิเคราะห์ ประเด็นสำคัญของเนื้อหาได้อย่างดี

1.1.3 ทักษะคิดต่ออาชีพ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความ บกพร่องทางการเห็นมีทัศนคติต่ออาชีพที่ดีขึ้น หลายคนเคยมีความเข้าใจว่าบางอาชีพเราทำไม่ได้ เช่น นักเขียนแต่เมื่อรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันแล้ว ทำให้มีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ อาชีพมากขึ้น ดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 1 ที่ให้ความเห็นถึง ข้อมูลอาชีพใหม่ที่ตัวเองได้ฟังจากคำตอบของรุ่นพี่ตัวแบบที่ถูกสัมภาษณ์ด้วยคำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตา คอกนิชันว่า คนตาบอดก็สามารถทำอาชีพล้างฟิล์มเอ็กซ์เรย์ในห้องผ่าตัดได้ ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับ ปัจจัยพื้นฐานที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมนุษย์ของ Bandura (1986) ในเรื่องการได้สัมผัส ประสบการณ์ของผู้อื่น เพราะเมื่อบุคคลได้สัมผัสและรับรู้จากตัวอย่างพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่มี ลักษณะคล้ายกับตนเอง กระทำพฤติกรรมนั้นแล้วได้รับผลสำเร็จ จะทำให้มีการรับรู้ความสามารถของ ตนเองเพิ่มขึ้น หรือความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 7 ว่าที่แท้นักเขียน ต้องเก่งเรื่องนำสิ่งที่เรียนหรือรู้มาประยุกต์ในงานเขียนตัวเองได้ทั้งหมด (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความ บ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพอดคาสต์) จะเห็นว่านักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการเห็นคนที่ 7 ก็สามารถวิเคราะห์คุณสมบัติของนักเขียนด้วยทัศนคติที่ดีขึ้นได้เช่นกัน ทัศนคติที่ว่านี้เป็นผลมาจากการใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในข้อที่ 5 คือทำให้บุคคลถูกกระตุ้นด้วยกล ยุทธ์ที่หลากหลายและการได้รับข้อมูลเพียงพอจนสามารถตัดสินใจและกลับมาพิจารณา ความสามารถของตนได้ ผลลัพธ์ของกลยุทธ์เมตาคอกนิชันนี้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับข้อเสนอแนะ เรื่องการสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพให้บุคคลของ Brolin and Gysber (1979) ที่พูดถึงผลลัพธ์ของ ช่วงเวลาแห่งความตระหนักรู้ในอาชีพไว้ว่า บุคคลจะได้อุ้จักตนเองและพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าใน ตนเอง ได้พัฒนาทัศนคติที่ดีในเรื่องอาชีพ โดยทั้งหมดต้องเริ่มที่การรู้คุณสมบัติของตนเองในการ ทำงาน รู้ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดและได้รู้ถึงคุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จ ในการทำงาน

1.1.4 ความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นรับรู้ถึงคุณค่าของตนเองมากยิ่งขึ้นว่าแท้จริงแล้วแม้มองไม่ เห็นแต่ก็เชื่อว่าทำอะไรไม่ได้ ดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 8 ที่มีความมั่นใจขึ้นว่ากีฬาโบว์ลิ่งไม่ยากน่าจะทำได้เหมือนกัน หรือความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการเห็นคนที่ 5 ว่าการเล่นโบว์ลิ่งเป็นสิ่งที่ยากสำหรับคนตาบอดแต่ถ้าหากเราทำได้ เราก็

จะกลายเป็นบุคคลที่ช่วยสร้างแรงบันดาลใจให้ทั้งคนตาดีและคนตาบอดสามารถใช้ชีวิตต่อไปได้ด้วย (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพหุศาสตร์) จะเห็นว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 8 และคนที่ 5 เริ่มเห็นคุณค่าของอาชีพนักกีฬา ส่งผลให้มีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้น ดังที่ Roeber (1965) ได้เคยเสนอแนะเกี่ยวกับการให้ข้อมูลอาชีพไว้ว่า การให้ข้อมูลอาชีพจะทำให้บุคคลได้พิจารณาความมั่นใจของตนเอง เป็นการเพิ่มช่องทางให้พิจารณาและสร้างความเชื่อมั่นให้ผู้เรียนมั่นใจในการเลือกอาชีพของตน จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าความเชื่อมั่นและมั่นใจในการเลือกอาชีพของบุคคลจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลเกิดความตระหนักและเห็นคุณค่าของตนเอง อีกหนึ่งข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกลยุทธ์เมตาคอกนิชันพบว่า กลยุทธ์การให้ข้อมูลที่มีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์กันด้วยการบูรณาการ สร้างเครือข่ายความรู้ และชี้ให้เห็นความสำคัญระหว่างครอบครัว ชุมชนและสิ่งแวดล้อม ทั้งหมดนี้สามารถทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นรับรู้ถึงคุณค่าของตนเองมากขึ้นได้

1.1.5 ความแตกต่างในด้านความสามารถ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นตื่นตัวต่อการฝึกฝนความสามารถของตนเองเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในสาขาอาชีพที่สนใจและเหมาะสม ดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 3 ที่ระบุความสามารถของครูได้ว่า ถ้าจะเป็นครูต้องเก่งเรื่องพูดให้คนเข้าใจว่าอยากจะทำอะไร นักกีฬาอาจไม่ต้องพูดมากแต่ครูต้องพูดมากและพูดให้รู้เรื่องด้วย (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพหุศาสตร์) สอดคล้องนิยามอาชีพศึกษาของ Hoyt (1976 อ้างถึงในไพบุลย์ ใจชอบธรรม, 2533) ได้กล่าวว่า อาชีพศึกษา (Career Education) เป็นกระบวนการที่ช่วยให้มีการจัดอาชีพให้เหมาะสมแก่บุคคลและทำให้ประสบผลสำเร็จ โดยแบ่งขั้นตอนของอาชีพศึกษาเป็น 3 ขั้นตอนใหญ่ๆ คือ การตระหนักรู้ (Awareness) การสำรวจ และการตัดสินใจของบุคคล (Exploring and decision making) การเตรียมตัวเพื่องาน (Implementing)

1.1.6 ประสบการณ์ชีวิต ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นเล็งเห็นคุณค่าของการรับฟังประสบการณ์ชีวิตของผู้อื่นเพิ่มมากขึ้นและเห็นด้วยกับข้อดีของการเรียนร่วมกับคนปกติ ไม่กลัวเหมือนก่อนการรับฟังพหุศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 8 ที่เริ่มเห็นคุณค่าของการได้เรียนร่วมกับคนปกติว่าจะช่วยให้เราได้ประสบการณ์ใหม่ๆ เหมือนรุ่นพี่ที่ตัวแบบข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับอิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อผู้สังเกต (Bandura, 1977) ที่กล่าวว่าผู้สังเกตจะรวบรวมรูปแบบหรือลักษณะของตัวแบบในรูปแบบต่างๆ แล้วนำมาสร้างเป็นหลักการใหม่ของตนเองในกรณีที่เกิดขึ้นกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 8 คือจากไม่อยากเรียนร่วมกลายเป็นอยากเรียนร่วม) หรือความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 9 ว่าการได้ฝึกงานหรือไปอยู่ในสถานที่ทำงานในอาชีพนั้น ก็ทำช่วยให้เราสร้างความถนัดในงานนั้นให้ตัวเองได้ (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพหุศาสตร์) ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับคำอธิบายเกี่ยวกับช่วงเวลาของการสำรวจตนเองในทฤษฎีพัฒนาการด้านอาชีพของ Super (1963) ที่ยืนยันว่า ระยะที่เด็กพิจารณาความสามารถในการประกอบอาชีพ (Capacity Substage) ระยะนี้บุคคลมีอายุระหว่าง 13-14 ปี ต่อเนื่องด้วย การสำรวจอาชีพคือการเริ่มจากการ

รับรู้และมีประสบการณ์จากการทำงานและทำกิจกรรมต่างๆ (Exploration Stage) เป็นช่วงที่บุคคลตระหนักว่าอาชีพเป็นสิ่งสำคัญในชีวิต ช่วงนี้บุคคลมีอายุระหว่าง 15-24 ปี ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น 3 ระยะดังนี้คือ ระยะที่บุคคลเริ่มพิจารณาเลือกอาชีพ โดยยังไม่ได้ตัดสินใจแน่นอน (Tentative Substage) ซึ่งจะพิจารณาจากความต้องการ ความสนใจ ค่านิยม ความสามารถและโอกาสในการทำงานทำ ระยะนี้บุคคลจะมีอายุระหว่าง 15-17 ปี

1.1.7 บุคลิกภาพและความถนัด ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถของตนเองให้เป็นความถนัดมากขึ้น โดยพิจารณาบุคลิกภาพเป็นองค์ประกอบ ดังเช่นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 8 ที่ได้รับข้อมูลใหม่ว่าคนเป็นนักดนตรีต้องมีบุคลิกดี ขยันซ้อมและหน้าตาเยี่ยมเยิ้มแจ่มใส และเริ่มพิจารณาเปรียบเทียบว่าตัวเองไม่เหมาะกับอาชีพนี้เพราะการมองไม่เห็นอาจเป็นอุปสรรคทำให้ไม่รู้ว่าจะพัฒนาบุคลิกและหน้าตาให้เยี่ยมเยิ้มได้อย่างไร (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเอง หลังการรับฟังพอดคาสต์) ผลการค้นพบนี้สอดคล้องกับทฤษฎีปมด้อย เจ้าของทฤษฎีนี้คืออัลเฟรด แอดเลอร์ เป็นผู้สร้างทฤษฎีนี้ขึ้นจากประสบการณ์ของตนเองเนื่องจากเขาเป็นคนไม่แข็งแรงเนื่องจากโรคกระดูกอ่อนในวัยเด็ก เขาพบว่าความผิดปกติของอวัยวะในร่างกายทำให้เกิดความแปรปรวนทางจิตใจได้โดยทำให้เกิดปมด้อยขึ้นมาภายในใจเมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่นจึงต้องหาทางแก้ไขโดยอัตโนมัติเพื่อชดเชยหรือข่มปมด้อยนั้น อัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler อ้างถึงในระพีภัทร์ วงษ์ภักดี, 2542) เน้นความสำคัญของปมด้อยว่า มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของคนเรามาก ปมด้อยจะช่วยหล่อหลอมบุคลิกภาพให้เด่นชัดขึ้น ปมด้อยเกิดขึ้นเมื่อบุคคลไม่อาจแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ จนเกิดความตึงเครียดขึ้น ซึ่งถ้าผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นเห็นว่าการตาบอดเป็นปมด้อยอย่างหนึ่งของตนเองแล้ว ก็จะทำให้เกิดความวิตกกังวลขึ้น มีความละอาย จึงต้องพยายามหาความรู้สึกเด่นขึ้นมาทดแทน วิธีการที่จะไปสู่ความเด่นมีต่างกัน จึงก่อให้เกิดบุคลิกภาพประจำตัวขึ้น คนที่มีสุขภาพจิตดีก็จะต่อสู้ได้อย่างกล้าหาญและมีสามัญสำนึก ยอมรับสภาพความเป็นจริงได้

1.2 มิติที่ 2 ครอบครัวยุคและสังคม กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คนมีระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวยุคและสังคมเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 12.6 แบ่งออกเป็น 4 ด้านดังต่อไปนี้

1.2.1 สังคมและเศรษฐกิจ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าใจความสำคัญในหลักการเลือกอาชีพว่า ต้องมีปัจจัยเรื่องเศรษฐกิจและสังคมเข้ามาประกอบการพิจารณาด้วย ดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 3 ที่ระบุว่านักกีฬาต้องรู้จักวางแผนเรื่องการใช้จ่ายกับtournament ว่ามีกี่ครั้งอย่างไรรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 จะได้คุ้มค่าหรือความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 10 ที่เห็นด้วยกับรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 ว่าการอยู่ในสังคมที่มีแต่คนตาบอดหรืออยู่ในโรงเรียนสอนคนตาบอดนั้นมันเป็นเรื่องสังคมจำลองมากกว่า มันไม่ใช่สังคมจริงๆ ดังนั้นเราต้องรู้จักคำนวณความคุ้มค่าให้เหมาะสมกับฐานะของเราด้วย เพราะทุกคนต่างมีความจำเป็นไม่เหมือนกัน (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวยุคและสังคมหลังการรับฟังพอดคาสต์) จะเห็นว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 10 สามารถจดจำข้อความที่รุ่นพี่ตัวแบบพูดในพอดคาสต์ได้ ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับการนำเสนอตัวแบบของ Bandura หรือการใช้เทคนิคเสนอตัวแบบ

โดยผู้ที่ต้องการจะเลียนแบบอาจได้จากการฟัง สังเกตหรืออ่านเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของบุคคลแล้วคำนวณเป็นข้อมูลเลียนแบบและแสดงออกเป็นพฤติกรรมของตนเองต่อไป (Bandura, 1986) และหลักการเลือกอาชีพของ แฟรงค์ พาร์สัน (Frank Parsons) ว่าเป็นหลักการที่ทำให้บุคคลสามารถวิเคราะห์คุณสมบัติต่างๆ และองค์ประกอบของตนเองได้ เป็นต้นว่าความสามารถ ความสนใจ ความถนัด บุคลิกภาพ ฐานะเศรษฐกิจ สภาพการณ์ต่างๆ ในครอบครัว (วัชรินทร์พรม, 2521) ทั้งหมดนี้จึงสรุปได้ว่ากลยุทธ์เมตาคอกนิชันที่ใช้ถามสามารถกระตุ้นให้คำตอบของรุ่นพี่ตัวแบบมีความลุ่มลึก และแสดงออกซึ่งตรรกะแห่งโลกอาชีพได้อย่างน่าสนใจในความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างที่รับฟังพอดคาสต์

1.2.2 การศึกษา ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่ายิ่งเรียนสูงยิ่งดีต่อตัวผู้พิการ ดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 6 ที่เชื่อว่ายิ่งเรียนสูงยิ่งดี หากครอบครัวไม่มีทุนให้ก็ขอทุนการศึกษาได้ (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคม หลังการรับฟังพอดคาสต์) ผลการศึกษาที่ได้นี้สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการแนะแนวอาชีพที่รัฐแคลิฟอร์เนีย (Career Education Concept CALIFORNIA) ที่ว่านักเรียนทุกคนจะเห็นคุณค่าในประสบการณ์การศึกษาซึ่งคือส่วนหนึ่งของการพัฒนาและเตรียมการด้านอาชีพในอนาคต ภายหลังจากได้เข้าใจอาชีพ (Career Orientation) ด้วยการเปิดโลกทัศน์ในอาชีพนั้น (Marland, 1974)

1.2.3 ครอบครัวชุมชนและสิ่งแวดล้อม ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความใส่ใจต่อการเข้าถึงครอบครัว ชุมชน และสิ่งแวดล้อมของตนเองมากขึ้น กลุ่มตัวอย่างเริ่มมีความเข้าใจใหม่ว่าการเรียนอย่างเดียวไม่ช่วยทำให้มีความชัดเจนเรื่องอาชีพมากเท่าการเรียนไปด้วย พบปะพูดคุยกับครอบครัวชุมชนสิ่งแวดล้อมไปด้วย ความหลากหลายในการใช้ชีวิตเหล่านี้จะนำไปสู่ข้อมูลอาชีพได้ ดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 2 ที่เริ่มเห็นคุณค่าของความพยายามสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อน รุ่นพี่ และอาจารย์ เพราะจะช่วยให้เราได้ข้อมูลดีๆ (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคม หลังการรับฟังพอดคาสต์) จะเห็นว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนนี้เริ่มตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องสานความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน รุ่นพี่และอาจารย์ นั่นหมายถึงเขาเริ่มมีความตระหนักรู้มิติครอบครัวและสังคมในด้านนี้เพิ่มขึ้น ความตระหนักรู้ที่เกิดขึ้นนี้มีผลมาจากกลยุทธ์เมตาคอกนิชันที่ใช้ในการตั้งคำถามให้รุ่นพี่ตัวแบบเล่าถึงตัวช่วย คนในครอบครัวหรือใครที่มีบทบาททำให้รู้ว่าตัวเองมีความสามารถด้านไหน (อ้างอิงตัวอย่างคำถามจากตารางที่ 3.1 ถึง 3.4) ข้อซึ่งคำถามที่ใช้กลยุทธ์การสร้างเครือข่ายความรู้ ผลลัพธ์ของการใช้กลยุทธ์นี้ เบเกอร์และบราวน์ (1984 อ้างถึงใน ทิศนา แคมณี และคณะ, 2540) ได้เคยสรุปไว้ว่า จะทำให้ตระหนักรู้ถึง ทักษะ กลยุทธ์ และแหล่งข้อมูลที่จำเป็นต่อการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะเห็นได้ชัดว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความเข้าใจใหม่ต่อมิติครอบครัวและสังคมด้านครอบครัวชุมชนและสิ่งแวดล้อม เริ่มรู้ว่าแหล่งข้อมูลจากใครบ้างที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพของตัวเอง

1.2.4 การเลียนแบบจากบุคคลตัวแบบ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่าการได้รับฟังประสบการณ์จากรุ่นพี่เกี่ยวกับเรื่องประสบการณ์อาชีพบ่อยๆ จะทำให้มีแรงบันดาลใจขึ้นมาก ซึ่งผลการค้นพบนี้บ่งชี้ว่าพอดคาสต์ที่ใช้

กลยุทธ์เมตาคอกนิชันช่วยโน้มน้าวให้กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นตระหนักรู้ถึงคุณค่าของการได้มีบุคคลตัวแบบไว้เลียนแบบ ดังตัวอย่างข้อคำถามที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันว่า สรุปว่าอะไรที่ช่วยให้รุ่นพี่ตัวแบบประสบความสำเร็จได้ และอยากให้น้องๆ นำประสบการณ์นี้ไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาเป็นรูปแบบของตนเอง (อ้างอิงตัวอย่างคำถามจากตารางที่ 3.1 ถึง 3.4) ข้อค้นพบใหม่นี้สอดคล้องกับแนวทางการเลือกตัวแบบ(สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2536) ที่ว่าตัวแบบควรมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับผู้สังเกต เพราะจะทำให้ผู้สังเกตเกิดความรู้สึกว่าเขาเองก็น่าจะทำได้ จะเห็นว่าหลายความคิดเห็นที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลได้ (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคม หลังการรับฟังพอดคาสต์) บ่งบอกถึงความรู้สึกด้านบวกที่มีต่อบุคคลตัวแบบนั้นแสดงให้เห็นชัดว่าการเลือกตัวแบบให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น จำเป็นอย่างยิ่งที่ตัวแบบต้องมีความบกพร่องทางการเห็นด้วยดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 1 ที่ระบุว่าเรามีตัวแบบในใจจะทำให้เรารู้สึกว่าทำได้แล้วเราก็จะทำให้ได้ด้วย (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคม หลังการรับฟังพอดคาสต์) ความคิดเห็นเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเริ่มไว้วางใจตัวแบบและเริ่มอยากเลียนแบบมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาของ Bandura (1986) ที่ว่าการใช้คำพูดชักจูงของตัวแบบ จะทำให้ผู้สังเกตมีความมั่นใจและมีกำลังใจที่จะกระทำพฤติกรรมเพื่อให้เป็นผลสำเร็จ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงบทบาทของเมตาคอกนิชันที่ Costa (1987) ได้เคยยืนยันไว้ว่า ผลจากการเกิดเมตาคอกนิชันจะทำให้บุคคลซึ่งคิดได้อย่างมีวิจารณญาณ มีความยืดหยุ่นและสังเกตเห็นการณ์ไกล ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนเริ่มต้นจากการที่ผู้วิจัยใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันข้อที่ 1 ที่ช่วยในการเตรียมอารมณ์และใช้คำถามสร้างความคุ้นเคยระหว่างรุ่นพี่ตัวแบบและกลุ่มตัวอย่างที่รับฟังด้วยการให้รุ่นพี่เล่าสาเหตุการมองไม่เห็น ประเด็นนี้เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องพิจารณาอย่างยิ่ง หากต้องการใช้เทคนิคการเลียนแบบจากบุคคลตัวแบบควรนำกลยุทธ์เมตาคอกนิชันข้อนี้ประกอบด้วย

1.3 มิติที่ 3 อาชีพ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คนมีระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติอาชีพเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 9.4 แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1.3.1 คุณสมบัติของตนเองในการทำงาน ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความตระหนักรู้ว่า ทุกอาชีพต้องการคุณสมบัติในการทำงานที่แตกต่างกัน ดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 4 ที่ระบุว่าคุณสมบัติของตนเองในการเป็นบรรณารักษ์ว่าบรรณารักษ์ต้องชอบหนังสือจริงๆ ถ้าชอบไม่จริง จะอยู่ไม่ได้ทั้งวัน (ข้อมูลจากการสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติอาชีพ หลังการรับฟังพอดคาสต์) ซึ่งเป็นผลจากการใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในข้อ 4 (อ้างอิงรายละเอียดในภาพที่ 3.4 บทที่ 3) โดยการให้บุคคลได้รับข้อมูลที่มีการเชื่อมโยงกันจากการบูรณาการประสบการณ์ของรุ่นพี่ตัวแบบถึงเรื่องคุณสมบัติของตนเองในการทำงานทำให้กลุ่มตัวอย่างระบุคุณสมบัติของตนเองในการทำงานได้ตรงกับโลกอาชีพที่เป็นจริง หลักการเดียวกับกรอบแนวคิดที่ใช้ในรัฐเท็กซัส (Marland, 1974) ที่ระบุถึงกระบวนการนำไปสู่การปฏิบัติ โดยเริ่มจากกระบวนการให้คำปรึกษารายบุคคลด้วยวิธีเพิ่มศักยภาพให้บุคคลและให้ข้อมูลด้านอาชีพจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือให้เกิดการเปรียบเทียบระหว่างศักยภาพของตนเองกับความต้องการของหน่วยงานให้สัมพันธ์กันระหว่างความรู้สึกทางใจ สมรรถภาพทางร่างกายและความต้องการทางสังคม

1.3.2 คุณสมบัติที่จำเป็นเพื่อความสำเร็จในการทำงาน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นเริ่มมองถึงการวางแผนอาชีพให้ประสบความสำเร็จในอนาคต ดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 6 ที่ระบุคุณสมบัติของนักดนตรีที่ประสบความสำเร็จในการทำงานได้ว่าต้องมีเครื่องดนตรีที่อยากเก่งไว้ใกล้กับตัวตลอดเวลา และหมั่นซ้อมไม่หยุด (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติดอาชีพ หลังการรับฟังพอดคาสต์) ซึ่งประเด็นนี้เป็นผลจากกลยุทธ์เมตาคอกนิชันตามที่ Derry and Murphy (1986) ได้เสนอไว้ ได้แก่ 1) สร้างกลยุทธ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย (Action or strategies) 2) ฝึกให้ผู้เรียนตระหนักได้ว่าตนเองต้องเรียนอะไร มีเป้าหมายอย่างไร (Goal) 3) เพิ่มคุณภาพด้วยประสบการณ์ให้เห็นภาพ (Metacognitive experience) และ 4) ช่วยให้ผู้เรียนนำประโยชน์ไปใช้ และสามารถต่อยอดความรู้ได้ (Metacognitive knowledge)

1.3.3 ความแตกต่างและข้อกำหนดในงานแต่ละชนิดในการทำงาน ผลการศึกษาพบว่าทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้ไตร่ตรองอย่างมีวิจารณญาณว่า ทุกอาชีพล้วนแล้วแต่มีความแตกต่างกัน สามารถบอกได้ว่าข้อกำหนดของแต่ละอาชีพมีความแตกต่างกันอย่างไรและพิจารณาเปรียบเทียบกับตัวเองได้ว่าเหมาะสมหรือไม่อย่างไร ดังเช่นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 2 ที่บอกได้ว่าข้อสำคัญของอาชีพประชาสัมพันธ์คือต้องขยันหาข้อมูลตลอดเพราะเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อยๆ หรือความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 1 ที่สรุปอาชีพบรรณารักษ์ได้ว่าการพูดคืองานของบรรณารักษ์ การอ่านก็คืองานของบรรณารักษ์ (ข้อมูลสัมภาษณ์พบข้อความบ่งชี้ที่แสดงความตระหนักรู้ในอาชีพมิติดอาชีพ หลังการรับฟังพอดคาสต์) การค้นพบนี้คล้ายกับผลการศึกษาของสุภิสรา ทองโพธิ์และสถาพร ชันโต (2550) เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชัน ที่พบว่าการจัดกิจกรรมที่เน้นยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชันนั้น ปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมประกอบด้วย 1) การเลือกที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน 2) การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง 3) การใช้คำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมอภิปรายและแสดงความคิดเห็น 4) การให้ผู้เรียนประเมินความรู้และความคิดของตนเองเกี่ยวกับบทอ่าน

จากข้อค้นพบและผลการวิจัยดังกล่าวอภิปรายโดยสรุปได้ว่า พอดคาสต์ที่มีการใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสามารถเพิ่มความตระหนักรู้ในอาชีพให้สูงขึ้นได้จริง โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นทั้ง 10 คนมีความตระหนักรู้ในอาชีพเพิ่มมากขึ้น ถึงแม้ในบางสัปดาห์ของบางมิติข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างบางคนอาจดูไม่สม่ำเสมอ (ดูรายละเอียดประกอบจากภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างรายบุคคล) แต่โดยรวมแล้วเมื่อเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างก่อนรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันกับหลังรับฟังแล้ว 4 สัปดาห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 9 คนมีระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพทั้ง 3 มิติที่เพิ่มขึ้น ยกเว้นในกลุ่มตัวอย่างคนที่ 8 ที่เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างก่อนรับฟังพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันกับหลังรับฟังแล้ว 4 สัปดาห์พบว่า มี 2 มิติที่ลดลงได้แก่ มิติครอบครัวและสังคมกับมิติดอาชีพ ผู้วิจัยจึงขออภิปรายผลที่น่าจะเป็นข้อสังเกตเพิ่มเติมว่าข้อมูลอาชีพที่ครอบครัวหรือคนรอบข้างให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความสำคัญและมีบทบาทอย่างมากต่อการมองโลก

อาชีพของเขา เพราะสิ่งนั้นจะเป็นเสมือนไม้เท้าขาว (White Cane) นำทางเขาไปสู่โลกอาชีพได้อย่างมั่นใจ กลุ่มตัวอย่างคนที่ 8 ได้ให้ข้อมูลว่า ตัวเขาเองเชื่อว่าเขามีความตระหนักรู้ในอาชีพที่สูงขึ้น มีความเข้าใจที่มากขึ้นและมั่นใจขึ้นว่าจะสามารถประกอบอาชีพได้ดังฝัน (ส่งผลให้ระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองเพิ่มขึ้น) แต่เขาแค่รู้สึกว่สิ่งที่ครอบครัวและคนรอบข้างให้ข้อมูลอาชีพกับเขาไม่ค่อยตรงกันกับที่รุ่นพี่ตัวแบบให้สัมภาษณ์ในพอดคาสต์ เขาจึงรู้สึกว่เขาไม่ได้อยู่ในโลกความจริงทั้งหมด แต่อยู่ในโลกอาชีพที่ครอบครัวและคนรอบข้างสร้างและจัดเตรียมไว้ให้มากกว่า จะเห็นว่าผลจากการสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยการใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในการตั้งคำถามเพื่อได้มาซึ่งคำตอบที่เป็นข้อมูลอาชีพจากรุ่นพี่ตัวแบบในแต่ละกลุ่มอาชีพที่มีความบกพร่องทางการเห็น ความสำเร็จมาจากกลยุทธ์ทั้ง 5 ข้อ (อ้างถึงรายละเอียดในภาพที่ 3.1 ถึง 3.5 ในบทที่ 3) และรูปแบบการนำเสนอที่ใช้ตัวแบบมากระตุ้น

2. อภิปรายผลที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของครูที่มีต่อพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน

ผลการศึกษาพบว่าครูและนักเรียนเห็นด้วยต่อการนำพอดคาสต์ที่มีการใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันมาเป็นเครื่องมือในการเพิ่มระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และเห็นด้วยกับการใช้แนวคิดทฤษฎีด้านอาชีพผสานกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา ด้วยการใชตัวแบบที่มีความบกพร่องทางการเห็นมากระตุ้นอารมณ์และจินตนาการให้เกิดความเข้าใจในข้อมูลอาชีพและมีแรงบันดาลใจในการเลือกและประกอบอาชีพ เนื่องจากช่วยทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นอยากเป็นอย่างรุ่นพี่ตัวแบบ ซึ่งจะเห็นว่าตัวแบบมีอิทธิพลอย่างมากต่อผู้สังเกตหรือผู้รับฟัง และมีผลทางด้านอารมณ์ โดยนอกจากจะส่งผลต่อการกระทำตามตัวแบบแล้ว ยังมีผลกระตุ้นให้เกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย (Bandura, 1977) ส่วนประเด็นการสังเคราะห์กลยุทธ์เมตาคอกนิชันมาใช้ในการตั้งคำถาม จากการสัมภาษณ์ครูและนักเรียนพบว่าทุกคนเห็นความสำคัญของกลยุทธ์นี้และเห็นด้วยที่จะนำมาใช้เป็นกลยุทธ์ในการกระตุ้นผู้เรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในสาขาวิชาต่างๆ ที่ไม่จำกัดเฉพาะแค่ข้อมูลอาชีพเท่านั้น

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

จากผลการศึกษาดังกล่าว พบว่ายังมีหลายประเด็นที่ผู้บริหารการศึกษา ผู้ที่อยู่ในแวดวงการศึกษาและการศึกษาพิเศษ นักเทคโนโลยีการศึกษา และผู้มีความสามารถในการผลิตสื่อเพื่อผู้ที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษสามารถนำไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ได้ ทั้งนี้เพื่อการพัฒนาสื่อเทคโนโลยีการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นดังนี้

1.1 จากการศึกษาพบว่า การออกแบบสื่อเพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นโดยใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันเข้าไปตั้งคำถามสัมภาษณ์บุคคลตัวแบบที่มีความบกพร่องทางการเห็นทั้ง 6 กลุ่มอาชีพ (รุ่นพี่ตัวแบบ) เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยให้ผู้ฟังติดตามรุ่นพี่ตัวแบบและสะท้อนคิดกลับมาที่ตนเองทำให้เกิดความตระหนักในตนเองได้ (Self-Awareness) และมีแรงบันดาลใจที่จะสร้างฝันของตนเองให้สำเร็จด้วย

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ควรมีการส่งเสริมเรื่องการใช้กลยุทธ์ทางจิตวิทยาที่ไม่จำกัดเฉพาะแต่เมตาคอกนิชันให้เข้ามามีบทบาทกับการศึกษาพิเศษในวงกว้าง

ข้อเสนอแนะต่อโรงเรียน ผู้บริหารแต่ละโรงเรียนทั้งโรงเรียนสอนคนตาบอดและทุกโรงเรียนที่เปิดรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าไปเรียนร่วม ควรมีการวางวิสัยทัศน์ในการสร้างกระบวนการจัดการเรียนรู้ด้านอาชีพใหม่ด้วยการใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันเข้าไปมีบทบาทในการออกแบบหรือวางแผนในเชิงลึก ทั้งนี้ควรมีการจัดทำฐานข้อมูลที่จะช่วยส่งเสริมการศึกษาและสำรวจอาชีพให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นและผู้เกี่ยวข้องที่สนใจทั้งที่มีสายตาทปกติหรือมีความบกพร่องทางการเห็นไว้ด้วย และหากมีความประสงค์ที่จะเข้าไปใช้งานพอดคาสต์ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อัปโหลดไว้ทั้งหมดและเผยแพร่สาธารณะไว้ที่เว็บไซต์

<http://www.podblind.lnw.mn/index.php> เพื่อเป็นฐานข้อมูลที่จะช่วยส่งเสริมการศึกษาและสำรวจอาชีพให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นและผู้เกี่ยวข้องที่สนใจต่อไป

ข้อเสนอแนะต่ออาจารย์และผู้ปกครองของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ควรศึกษาและนำโครงสร้างของเทคนิคการตั้งคำถามโดยใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน เพื่อกระตุ้นให้พวกเขาเกิดการรู้คิดอย่างมีวิจารณญาณ

1.2 จากการศึกษาพบว่า กระบวนการเสนอตัวแบบ (Modeling Procedures) มีอิทธิพลอย่างมากต่อการสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น และเป็นกระบวนการที่กระตุ้นให้เกิดความมั่นใจและมีกำลังใจที่จะกระทำพฤติกรรมเพื่อให้เป็นผลสำเร็จ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ควรนำเทคนิคการเสนอตัวแบบไปจัดทำหลักสูตรฝึกอบรมนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่กำลังจะจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือบูรณาการเข้าในหลักสูตรตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยบังคับว่าทุกหลักสูตรที่สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นควรต้องมีการใช้กระบวนการเสนอตัวแบบเป็นเทคนิคในการสอนด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นยังคงต้องการข้อมูลทางอาชีพในรูปของการนำเสนอตัวแบบ (รุ่นพี่ตัวแบบ) ที่นอกเหนือจาก 6 กลุ่มอาชีพที่ผู้วิจัยนำเสนอ การศึกษาวิจัยต่อไปจึงควรเพิ่มจำนวนตัวแบบที่นอกเหนือจากกลุ่มอาชีพที่ผู้วิจัยนำเสนอไปแล้วซึ่งได้แก่ 1) อาชีพนักกีฬาโอบอลและโบว์ลิ่ง 2) อาชีพนักเขียน 3) อาชีพครู 4) อาชีพบรรณารักษ์ 5) อาชีพนักประชาสัมพันธ์ 6) อาชีพนักดนตรีเล่นเปียโน

2.2 จากการศึกษาพบว่า ทางโรงเรียนสอนคนตาบอดยังคงต้องการงานวิจัยเชิงคุณภาพที่เน้นการวิจัยเพื่อการออกแบบสื่อร่วมกับการใช้กลยุทธ์ทางจิตวิทยาเพื่อสนับสนุนความต้องการของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้มีชีวิตที่มีคุณภาพดียิ่งขึ้น การศึกษาครั้งต่อไปจึงน่าจะผลิตงานวิจัยรูปแบบดังกล่าวให้สามารถเข้าไปพัฒนาในทางปฏิบัติได้อย่างเห็นภาพชัด

2.3 จากการศึกษาพบว่า ในเรื่องการสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพหรืออาชีพศึกษา (Career education) ให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ยังมีนักวิจัยจำนวนน้อยที่เลือกศึกษาเรื่องนี้ นอกจากนี้ยังพบว่าครูในโรงเรียนสอนคนตาบอดมีความประสงค์ให้การสร้างความตระหนักรู้ในอาชีพสามารถเริ่มต้นได้ที่ระดับอนุบาลและและควรส่งเสริมต่อเนื่องไปจนถึงประถมศึกษาปีที่ 6 การศึกษาครั้งต่อไปจึงน่าจะผลิตงานวิจัยในด้านนี้เพื่อเพิ่มจำนวนการศึกษาวิจัยให้มากขึ้นและควรลดอายุกลุ่มเป้าหมายลงคือให้บริการข้อมูลอาชีพได้ตั้งแต่เด็กเล็กเพื่อการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพที่มีความต่อเนื่องและกลายเป็นกระบวนการที่ปลูกฝังยาวนานให้ไม่ต่ำกว่า 6 ปี

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- จรุง ขำพงศ์. ผลของการใช้กลยุทธ์เมตาคognitionชั้นที่มีต่อความสามารถในการแก้โจทย์
ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต,
ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2542.
- จันทิมา เจริญสุภกร. สิทธิ สวัสดิการและการปรับตัวของผู้พิการทางสายตา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2549.
- จินดา ยัญทิพย์. การพัฒนากระบวนการบูรณาการทักษะการคิดในการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อ
ความเข้าใจแก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามทฤษฎีโครงสร้างความรู้
และเมตาคognitionชั้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาหลักสูตรการสอนและ
เทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2547.
- จุมพล รอดคำดี. คู่มือจัดรายการวิทยุเพื่อเด็ก. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ปิ่นโตพับลิชชิ่ง,
2552.
- จूरรัตน์ ผ่องแผ้ว. คนพิการในสังคมไทย:สถานภาพ ปัญหา และความต้องการในกฎหมายเพื่อ
คนพิการ. กรุงเทพมหานคร: ซี.ที.วาย.ซีพพลาย, 2535.
- จำเนียร ช่วงโชติ, วรรัตน์ รงคปราณี และสมัย จิตต์หมวด. ข้อเสนอเทศทางอาชีพ
กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524.
- ชัยยา อินทสร้อย. เจ้าหน้าที่ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นจากศูนย์เทคโนโลยี วิทยาลัยราชสุดา .
สัมภาษณ์, 6 กันยายน 2554.
- ชีวิตคุณภาพ. มติชนรายวัน, (31 กรกฎาคม 2555): 10
- ช่อทิพย์ ราศรีเกรียงไกร. ความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตรศึกษาเปรียบเทียบ
ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนสังกัด
มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2523.
- ณัฐบวร สืบเนตร. การศึกษาสภาพและพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของนักเรียน
มัธยมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ,
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2551.
- ทิพย์วรรณ ประภาพรรณศิริ. การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนเพื่อการวางแผน
การปฏิบัติงานสังคมสงเคราะห์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสังคม
สงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2531.
- ทิตนา เขมณี และคณะ. วิทยาการด้านการคิด. กรุงเทพมหานคร: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป
แมนเนจเม้นท์, 2544.

- เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, กระทรวง. Thai Web Content Accessibility Guidelines, 2010[ออนไลน์]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2553. แหล่งที่มา:
<http://www.webhelp.swu.ac.th/download/TWACG2010.pdf> [9 มีนาคม 2554]
- ทรงพันธ์ เจิมประยงค์. บริการสารสนเทศสำหรับผู้พิการทางสายตาในประเทศไทย. วารสารห้องสมุด 47 (เมษายน ถึง มิถุนายน 2546): 22-35.
- นภาพรณ์ อัจฉริยกุล. การเขียนบทวิทยุกระจายเสียง. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2548.
- นิภา วัฒนเวคิน. การสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ มัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในภาคใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2529.
- นุชลี อุปมัย. การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: พิสิษฐ์เซ็นเตอร์, 2543.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. พัฒนาการทางอาชีพ. กรุงเทพมหานคร: แผนกจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2528.
- บุญเกื้อ ควรหาเวช. คู่มือผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540.
- ประคอง วรรณสุต. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- ประหยัด ทรงคำ. พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 กฎหมายฐานสิทธิ ความหวังของคนพิการ. วารสารวิชาการ. 11 (เมษายน ถึง มิถุนายน 2551): 59-63.
- ปิติ วิทยการ. ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาทางอาชีพแบบกลุ่มต่อความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโพธิ์ไทรงามวิทยาคม. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2533.
- ผกาพรรณ อู่สกุล. การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็นเพื่อการพัฒนาการบริการ ให้การปรึกษาของครูแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- พรรณราย เทียมทัน. ผลของการใช้คอนิที่พหุ และความรู้เบื้องต้นที่มีต่อความสำเร็จ ในการสืบค้นข้อมูลบนเวปไซด์ไวด์เว็บของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญา ดุษฎีบัณฑิต, ภาควิชาโสตทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2540.
- เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์. พัฒนาการทางพุทธิปัญญา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- พจนา กิยะสูตร. การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวตามสภาพที่จัดจริง และตามความคาดหวังของผู้บริหาร อาจารย์แนะแนว และผู้รับบริการแนะแนวของศูนย์ การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, ภาควิชาการศึกษานอกโรงเรียน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2532.

- ไพบูลย์ ใจชอบธรรม. การวิเคราะห์ตัวประกอบของความตระหนักรู้ในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาวิจัย การศึกษา สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย. 2533.
- มารศรี กองเกตุ. ผลของทัศนคติ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ของบิดามารดาที่มีผลต่อการเลือก อาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2524.
- ระภีภัทร์ วงษ์ภักดี. สิทธิและโอกาสในการประกอบอาชีพของคนพิการ:ศึกษารกรณีผู้พิการทางการ มองเห็น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. 2542.
- วัชรีย์ ทรัพย์มี. การแนะแนวอาชีพ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- วรรณิ์ แกมเกตุ. วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- แหวดดาว ทองเจิม. การมองตนเองและโลกทัศน์ของเด็กพิการตาบอด. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, ภาควิชามานุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2540.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. ทฤษฎีการสอนแบบดั้งเดิม. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2544.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2532. (อัดสำเนา)
- สมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทย. โครงการสัมมนาวิชาการเรื่อง โอกาสในการมีงานทำของคน ตาบอดไทย:จากวิกฤตสู่การแก้ปัญหาที่สาเหตุ. กรุงเทพมหานคร. 2541.
- สโรชา กิตติศิริพันธ์. นิสิตผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็น คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย . สัมภาษณ์, 9 ตุลาคม 2554.
- ศิริพันธ์ สุวรรณมรรคา ชญาพิมพ์ อุสาโท และปราวีณยา สุวรรณณัฐโชติ. แนวทางการจัดการศึกษา ขึ้นพื้นฐานเพื่อการประกอบอาชีพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2554.
- สุรางค์ จันทวานิช. วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2545.
- สุภิสรา ทองโพธิ์ และสถาพร ชันโต. การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยอย่างมี วิจารณ์ญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชัน. วารสาร ศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 2 (กรกฎาคม ถึง ธันวาคม 2550): 178-186.
- สุภรธรรม มงคลสวัสดิ์. แนวทางการส่งเสริมอาชีพคนพิการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขา การจัดการโครงการสวัสดิการสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. 2544.

- สุริรัตน์ บุรณวัฒน์. การแนะแนวเบื้องต้น. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2526.
- สุริย์พร ท้วมทอง. การนำเสนอรูปแบบศูนย์สื่อการศึกษาในโรงเรียนสอนคนตาบอด. ปรินญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2544.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่2) พ.ศ.2545. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์พริกหวานกราฟิก, 2542.
- สำนักงานคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ. พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ.2540-2544. กรุงเทพมหานคร: กรมประชาสงเคราะห์, 2540.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่8 (2540-2544). กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท., 2543.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. แผนพัฒนางานสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ ฉบับที่3 (2540-2544). กรุงเทพมหานคร: กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม, 2541.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2542.
- สำนักสถิติแห่งชาติ. สถิติผู้พิการ 2550. [ออนไลน์]. สำนักสถิติแห่งชาติ. 2550. แหล่งที่มา: http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/themes/theme_2-5-4.html [9 มีนาคม 2554]
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. ข้อเสนอทางเลือกเกี่ยวกับแนวทางการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกอบอาชีพ: ข้อค้นพบจากการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2554.
- อมรรัตน์ เฌงงาม และ ปราวีณยา สุวรรณณัฐโชติ. การศึกษากระบวนการเมตาคอกนิชันผ่านการสื่อสารด้วยเว็บล็อกในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วารสารครุศาสตร์. 37 (กรกฎาคม - ตุลาคม 2551): 123-138.
- อัมพูช อินทรประสงค์ พรพรรณ อัสวาณิชย์และสดศรี สกกุลพงศ์ยืนยง. โครงการวิจัยนำร่อง วิธีการสอนแปร่งฟันในเด็กตาบอด. รายงานผลการวิจัยทุนวิจัยรัชดาภิเษกสมโภช: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2541.
- อานนท์ ตั้งพิทักษ์ไกร. ความเสมอภาคของโอกาสการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษาและสังคมของคนพิการ: ศึกษากรณีคนพิการตาบอด. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2544.
- อานวัฒน์ บุตรจันทร์. ผลของการสอนเสริมด้วยพอดคาสต์โดยใช้กลยุทธ์ในการกำกับตนเองในรายวิชาการผลิตสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อการศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการกำกับตนเองของนิสิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2552.

โอเคนะชั้น. Software เพื่อคนตาบอดโดยสถาบันคนตาบอดแห่งชาติเพื่อการวิจัยและพัฒนา.
[ออนไลน์]. OKnation. 2550. แหล่งที่มา:
<http://www.oknation.net/blog/print.php?id=79344>[23 กุมภาพันธ์ 2556]
อรอนงค์ ชาญภูษิต. การแนะนำอาชีพ. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2539.

ภาษาอังกฤษ

- Aldrich, D., Bell, B. and Batzel, T. Automated Podcasting Solution Expands the Boundaries of Classroom. [online] Available from:
http://www.css.washington.edu/w/images/1/14/Automated_Podcasting_Solution.pdf [23rd February 2013].
- Bandura, A. Social foundation of thought and action: A social cognitive theory. Norwalk: Appleton & Lange, 1986.
- Bandura, A. Social Learning theory. Englewood cliffs: Prentice-Hall, 1977.
- Brolin, D. E., and Gysbers, N.C. Career Education for Persons With Handicaps. The Personnel and Guidance Journal. (December 1979). 58 (1979): 260.
- Buzzi, M. C., Buzzi. M., Mori. G. Educational Impact of Structured Podcasts on Blind Users.[online]. Available from: [http:// www. C. Stefanidis Ed/Universal Access in HCI Part IV/ Springer-Verlag /2011.html](http://www.C.StefanidisEd/UniversalAccessinHCIPartIV/Springer-Verlag/2011.html) [9rd March 2011]
- Costa, A. L. Mediating the metacognition. In H.F.Clarizio, R.C. Craig and W.A. Mehren. (eds) Contemporary Issue in Education Psychology. New York: Random House, 1987.
- Crites, J. O. Vocational Psychology. New York: McGraw-Hill, Co., 1969.
- Currie, L. E. An Index of Vocational Awareness. The Vocational Guidance Quarterly. 23, 1975.
- Darrell and Shandrow, K. Blind Access Journal [online] . 2010. Available from:
<https://itunes.apple.com/us/podcast/blind-access-journal/id398449775> [23rd February 2013]
- Derry, S. J and Murphy, D. A. Designing systems that train learning ability: From theory to practice. Review of Educational Research, 1986
- Educause. 7 Things you should know about podcasting[online] Available from:
<http://net.educause.edu/ir/library/pdf/ELI7003.pdf> [31st January 2011]
- Edwin, L. H. and Stanley, H. C. Career Guidance and Counseling Through The Life Span Systematic Approaches. New York: Haper Collins Publishers, 1979.
- Eggen, P., and Kauchak, D. Education Psychology. (3rd ed.) NJ: Prentice-Hall. ERIC Digest . Tru Vision-Enhanced Online Learning for People Blind or Vision Impaired[online]. Beyond W3C. Available from:
http://www.ed.gov/database/ERIC_Digest/ed358908.html [30th April 2011]
- Flavell H. John. Cognitive Development (2nd ed.) New Jersey: Englewood Cliffs: Prentice Hall. 1985.
- Foundation Fighting Blindness. Careerbook[online]. 2010. Available from:
<http://www.blindness.org/pdf/careerbook.pdf> [15th January 2011]

- Garafalo, J. and Lester, F.K. Metacognition, cognitive monitoring and mathematical performance. Journal of Research in Mathematics Education. 16 (1985): 163-176.
- Ginzberg, Eli. The Development of Human Resources. New York: Mc Graw-Hill Book Company. 1966.
- University of Missouri Career Center. Based on the Holland Code[online]. NH Job Notes. 2010 . Available from: <http://web.missouri.edu/modules.php?name=News&file=article&sid=146> [27nd March 2013]
- Holland, J. L and Whitney, D. R. Career devepment. Review of Educational research. 39: 227-237, 1969.
- Isaacson, L.E. Career Information in Counseling and Teaching. 4th ed. Boston: Allyn and Bacon Inc., 1986.
- Lieberman, D.A. Learning: Behavior and Cognition. California: Wadsworth, Inc. 1993.
- Marland, S.P., Jr. Career Education a proposal for reform. New York: McGraw-Hill Book Company. 1974.
- Osipow, Samuel. H. Theories of Career Development. New York: Meredith Corporation, 1973.
- Osman, M. E. and Hannafin, M. J. Metacognition research and theory: Analysis and implications for instruction design. Educational Technology Research and Development, 40 (2): 83-99, 1992.
- Paris, S. F. Lipson, M. Y. and Wixson, K. K. Becoming a strategic reader. Contemporary Educational Psychology. 8: 293-316, 1983.
- Roeber, E. C. The school curriculum and vocational development. The Vocational Guidance Quarterly. 14: 87-91, 1965.
- Schrader, D. E. Exploing Metacognition: A Description of Levels of Metacognition and their Relationship to Moral Judgement[online] Available from: <http://www.amenetwork.org/award/dissrecipients.html> [8rd June 2011]
- Scutter, S., Stupans, I., Sawyer, T. and King, S. How do students use podcasts to support learning. Australasian Journal of Educational Technology [online] .2010. Available from: <http://www.ascilite.org.au/ajet/ajet26/scutter.pdf> [23rd February 2013]
- Slife, B. D.; Weiss, J.; and Bell, T. Separability of metacognition and cognition: Problem solving in learning disabled and regular students. Jounal of Educational Psychology. 77: 437-445, 1985.
- Super, D. E., Starishevsky, R., Matlin, N. and Jordaan, J. P. Career development: Self concept theory. New York: College Entrance Examination Board, 1963.

Talbert, E.L. Counseling for Career Development. Boston: Houghton Mifflin company, 1974.

Thompson, J. F. Foundations of Vocational Education Social and Philosophical Concepts. New Jersey: Englewood Cliffs Prentice Hall, 1973.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังนี้

- 1) แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ
- 2) แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วย
พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิได้แก่

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ทองหล่อ วงษ์อินทร์
อดีตรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ และกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ
2. รองศาสตราจารย์ ดร.จิตตินันท์ เดชะคุปต์
อาจารย์ประจำสาขาวิชามนุษยนิเวศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
3. อาจารย์ ดร.นาถวดี นันทาภินัย
อาจารย์ประจำกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม
4. อาจารย์ ดร.ปิยวรรณ วิเศษสุวรรณภูมิ
อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษาการแนะแนวและการศึกษาพิเศษ
ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. อาจารย์ ดุสิตา ทินมาลา
อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษาการแนะแนวและการศึกษาพิเศษ
ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยเว็บไซต์เพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าถึงได้

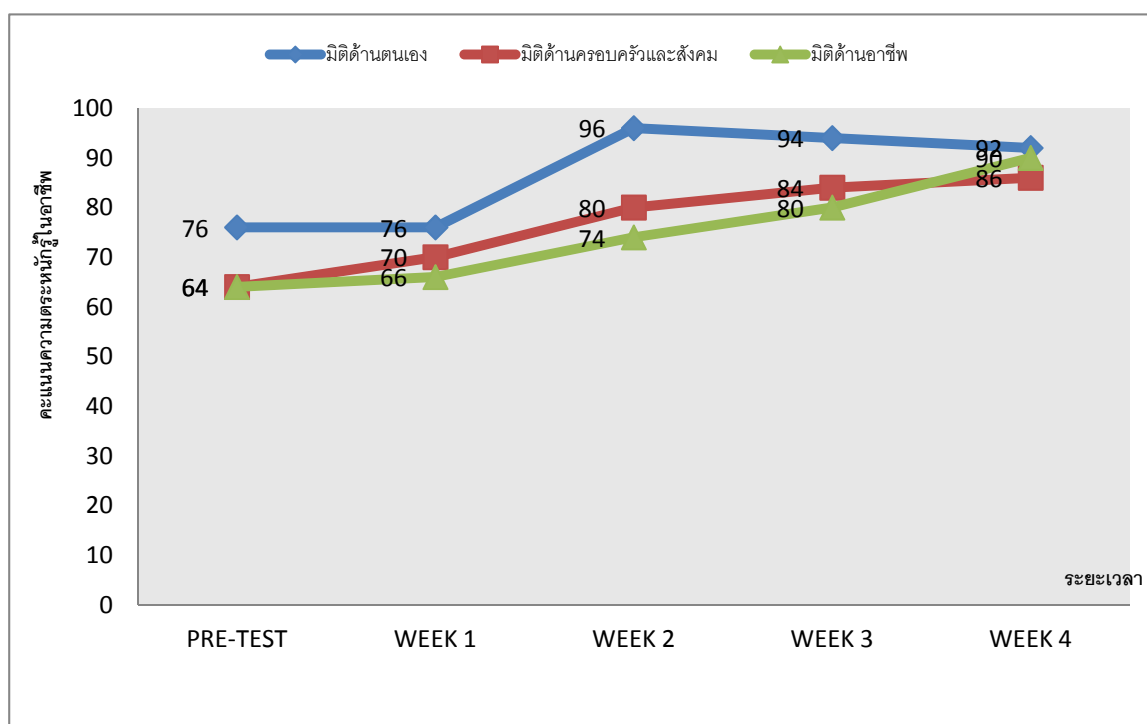
1. อาจารย์ ดร.อิศวรา ศิริรุ่งเรือง
อาจารย์ประจำจากวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล
2. ดร.สาลินี เกื้อเกียรติวงศ์
นักวิชาการวิเคราะห์นโยบายและแผน กระทรวงศึกษาธิการ
3. เอกชัย เจริญชัยมงคล
นักวิชาการวิทย์ศึกษา ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างรายบุคคล

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1: เพศหญิง อายุ 14 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง มีความบกพร่องทางการเห็นจากกรรมพันธุ์ (บิดาและมารดาที่มีความบกพร่องทางการเห็น) ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับเป็นหมอนักกีฬาทีมชาติ มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์เฉพาะในช่วงเวลาเรียนเท่านั้น ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับเป็นนักกีฬาโกลบอลทีมชาติและนักเขียน กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 มีระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพดังแผนภูมิที่ 6.1

แผนภูมิที่ 6.1 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 1 ตั้งแต่ก่อนรับฟังพอดคาสต์ (PRE-TEST) และหลังรับฟังพอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

จากแผนภูมิที่ 6.1 เป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 ทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

มิติตนเอง ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 76 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 76 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 96 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 94 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 92

มิติศรอบคร้วและสังคม ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 64 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 70 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 80 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 84 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 86

มิติอาชีพ ก่อนรับฟังพอดคาสต์ คะแนนเฉลี่ย 64 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 66 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 74 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 80 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 90

ข้อมูลประกอบจากผลคะแนนของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพแต่ละมิติที่สามารถให้ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพได้ดังตารางที่ 6.1

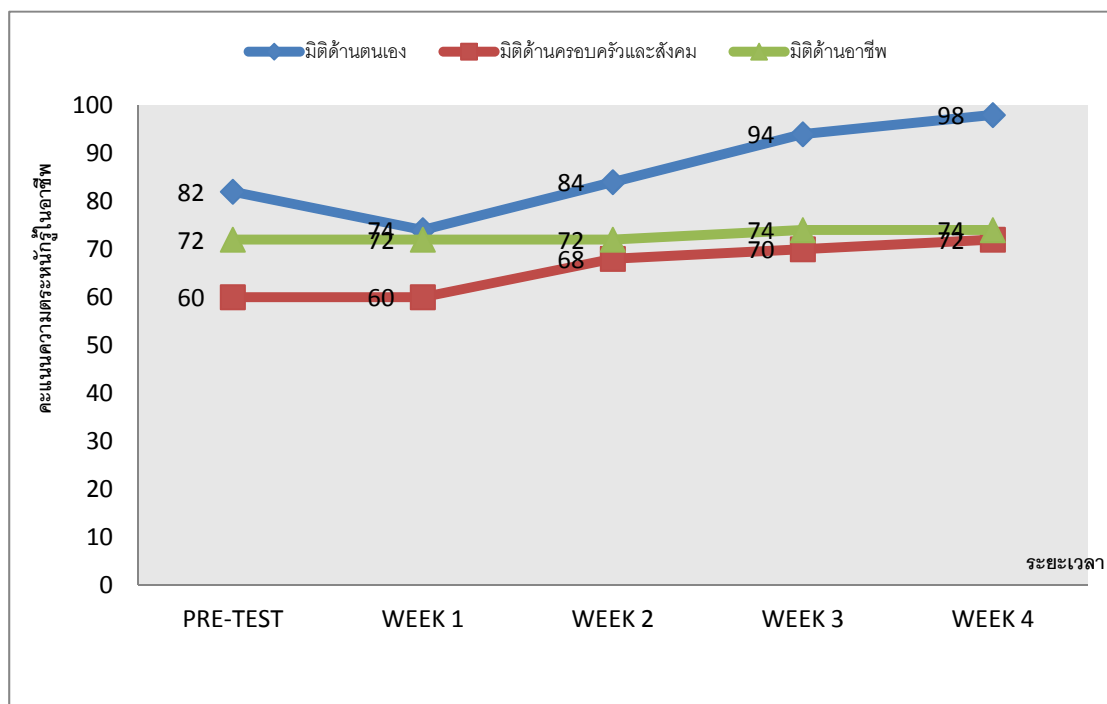
ตารางที่ 6.1 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 1

ระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ	ก่อนรับฟัง ↓ สัปดาห์ที่ 1		สัปดาห์ที่ 1 ↓ สัปดาห์ที่ 2		สัปดาห์ที่ 2 ↓ สัปดาห์ที่ 3		สัปดาห์ที่ 3 ↓ สัปดาห์ที่ 4	
	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล
มิติตนเอง	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+83.33	มาก	- 50.00	ไม่มีระดับของการพัฒนา	- 33.33	ไม่มีระดับของการพัฒนา
มิติครอบครัวและสังคม	+16.67	น้อยมาก	+33.33	ค่อนข้างน้อย	+20.00	น้อยมาก	+12.5	น้อยมาก
มิติอาชีพ	+5.56	น้อยมาก	+23.53	ค่อนข้างน้อย	+23.08	ค่อนข้างน้อย	+50.00	ปานกลาง

จากตารางที่ 6.1 จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.2 ถึง NO.6_WEEK.2 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองกับมิติครอบครัวและสังคมได้มากที่สุด ส่วนพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.4 ถึง NO.6_WEEK.4 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติอาชีพได้มากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 2: เพศหญิง อายุ 14 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการประกอบอาชีพ มีความบกพร่องทางการเห็นจากอุบัติเหตุทางการแพทย์ คลอดก่อนกำหนด ด้วยอายุในครรภ์ 7 เดือน ช่วงที่เข้าตู้อบ เจ้าหน้าที่ลืมปิดตา แสงจึงเข้าตา ทำให้ตาบอด ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับเป็นนักร้องและนักดนตรี มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์เฉพาะในช่วงโมเรียนเท่านั้น ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับเป็นนักกีฬา นักดนตรี นักเขียน กลุ่มตัวอย่างคนที่ 2 มีข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ ดังแผนภูมิที่ 6.2

แผนภูมิที่ 6.2 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 2 ตั้งแต่ก่อนรับฟังพอดคาสต์ (PRE-TEST) และหลังรับฟังพอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

จากแผนภูมิที่ 6.2 เป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 2 ทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

มิติตนเอง ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 82 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 74 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 84 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 94 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 98

มิติตครอบครัวและสังคม ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 60 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 60 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 68 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 70 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 72

มิตีอาซีฟ ก่อนรับฟังพอดคาสต์ คะแนนเฉลี่ย 72 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 72 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 72 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 74 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 74

ข้อมูลประกอบจากผลคะแนนของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาซีฟแต่ละมิติที่สามารถให้ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาซีฟได้ดังตารางที่ 6.2

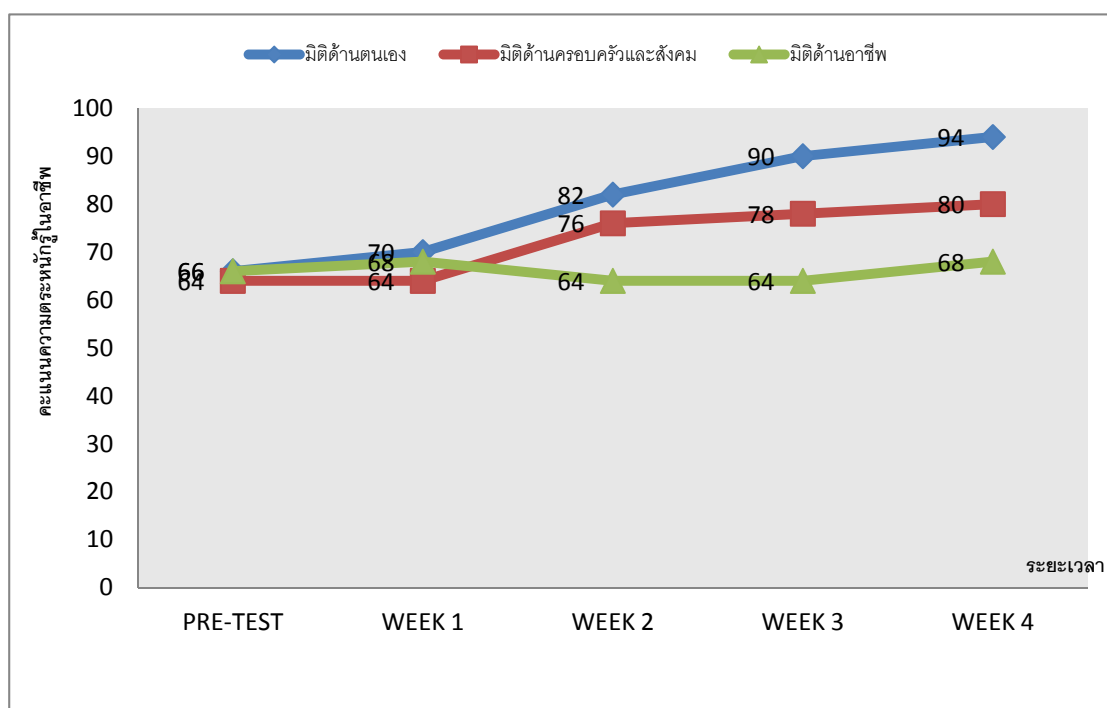
ตารางที่ 6.2 ข้อมูลของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาซีฟของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 2

ระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาซีฟ	ก่อนรับฟัง ↓ สัปดาห์ที่ 1		สัปดาห์ที่ 1 ↓ สัปดาห์ที่ 2		สัปดาห์ที่ 2 ↓ สัปดาห์ที่ 3		สัปดาห์ที่ 3 ↓ สัปดาห์ที่ 4	
	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล
มิติตนเอง	- 44.44	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+38.46	ค่อนข้างน้อย	+62.5	ค่อนข้างมาก	+66.67	ค่อนข้างมาก
มิตีครอบครัวและสังคม	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+20.00	น้อยมาก	+6.25	น้อยมาก	+6.66	น้อยมาก
มิตีอาซีฟ	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+7.14	น้อยมาก	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา

จากตารางที่ 6.2 จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างคนที่ 2 พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.4 ถึง NO.6_WEEK.4 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาซีฟมิติตนเองกับมิตีครอบครัวและสังคมได้มากที่สุด พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.3 ถึง NO.6_WEEK.3 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาซีฟมิตีอาซีฟได้มากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 3: เพศหญิง อายุ 16 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง มีความบกพร่องทางการเห็นจากอุบัติเหตุทางการแพทย์ คลอดก่อนกำหนดด้วยอายุในครรภ์ 7 เดือน ช่วงที่เข้าตู้อบ เจ้าหน้าที่ลืมปิดตา แสงจึงเข้าตา ทำให้ตาบอดลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคืออยากเป็นหมอ มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์เฉพาะในชั่วโมงเรียนเท่านั้น ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ นักเขียน กลุ่มตัวอย่างคนที่ 3 มีข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพดังแผนภูมิที่ 6.3

แผนภูมิที่ 6.3 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 3 ตั้งแต่ก่อนรับฟังพอดคาสต์ (PRE-TEST) และหลังรับฟังพอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

จากแผนภูมิที่ 6.3 เป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 3 ทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

มิติตนเอง ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 66 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 70 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 82 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 90 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 94

มิตีครอบครัวและสังคม ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 64 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 64 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 76 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 78 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 80

มิติอาชีพ ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 66 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 68 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 64 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 64 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 68

ข้อมูลประกอบจากผลคะแนนของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพแต่ละมิติที่สามารถให้ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพได้ดังตารางที่ 6.3

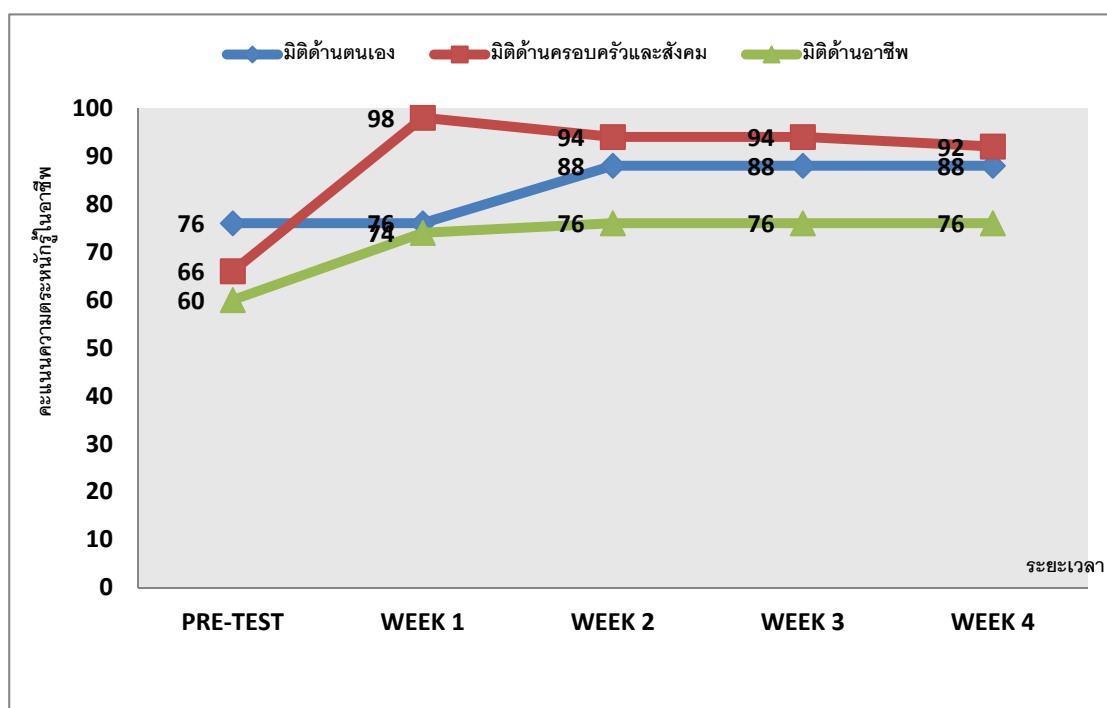
ตารางที่ 6.3 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 3

ระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ	ก่อนรับฟัง ↓ สัปดาห์ที่ 1		สัปดาห์ที่ 1 ↓ สัปดาห์ที่ 2		สัปดาห์ที่ 2 ↓ สัปดาห์ที่ 3		สัปดาห์ที่ 3 ↓ สัปดาห์ที่ 4	
	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล
มิติตนเอง	+11.76	น้อยมาก	+40.00	ค่อนข้างน้อย	+44.44	ปานกลาง	+40.00	ค่อนข้างน้อย
มิติครอบครัวและสังคม	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+33.33	ค่อนข้างน้อย	+8.33	น้อยมาก	+9.09	น้อยมาก
มิติอาชีพ	+5.88	น้อยมาก	-12.5	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	น้อยมาก	+11.11	น้อยมาก

จากตารางที่ 6.3 จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างคนที่ 3 พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.3 ถึง NO.6_WEEK.3 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองได้มากที่สุด พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.2 ถึง NO.6_WEEK.2 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคมได้มากที่สุด พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.4 ถึง NO.6_WEEK.4 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติอาชีพได้มากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 4: เพศหญิง อายุ 12 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง มีความบกพร่องทางการเห็นจากผลข้างเคียงของโรคประจำตัวคือพบว่าเป็นโรคเนื้องอกในสมองเมื่ออายุ 1 ปี 6 เดือน ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาลีอนรางและแย่งเรื่อยๆ ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคืออยากเป็นสัตวแพทย์รักษาสัตว์เล็ก มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์ทั้งในชั่วโมงเรียนและนอกชั่วโมงเรียนด้วย ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ ครู กลุ่มตัวอย่างคนที่ 4 มีข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพดังแผนภูมิที่ 6.4

แผนภูมิที่ 6.4 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 4 ตั้งแต่ก่อนรับฟังพอดคาสต์ (PRE-TEST) และหลังรับฟังพอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

จากแผนภูมิที่ 6.4 เป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 4 ทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

มิติตนเอง ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 76 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 76 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 88 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 88 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 88

มิติครอบครัวและสังคม ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 66 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 98 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 94 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 94 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 92

มิตიაชีพ ก่อนรับฟังพอดคาสต์ คะแนนเฉลี่ย 60 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 64 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 76 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 76 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 76

ข้อมูลประกอบจากผลคะแนนของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพแต่ละมิติที่สามารถให้ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพได้ดังตารางที่ 6.4

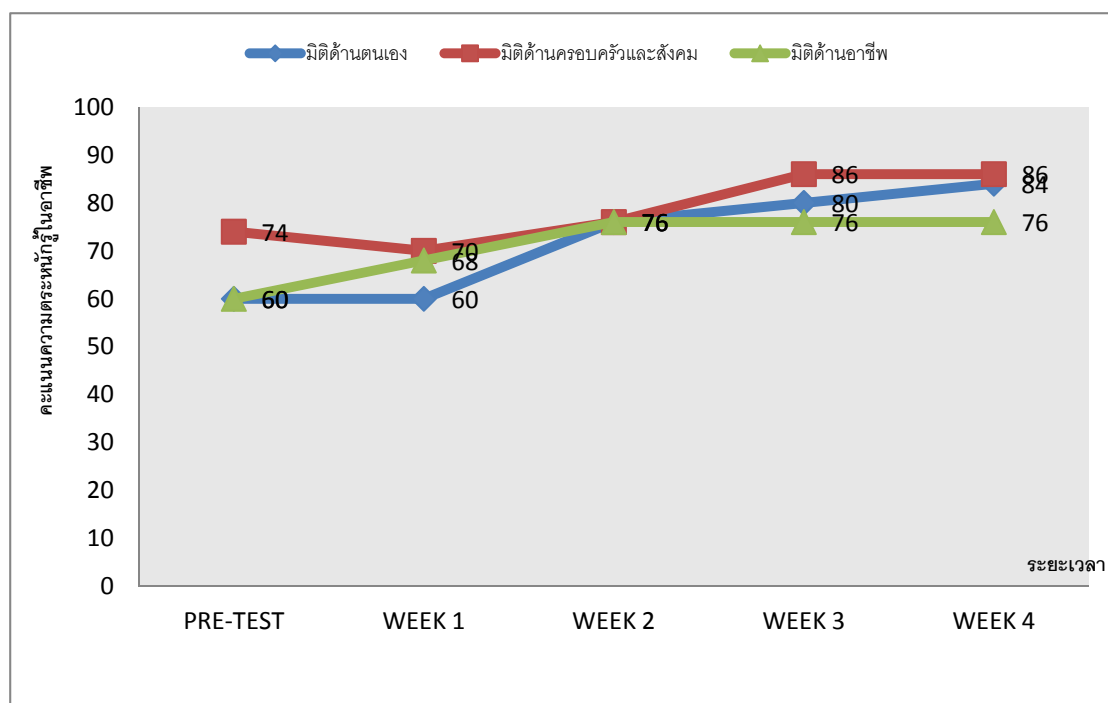
ตารางที่ 6.4 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 4

ระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ	ก่อนรับฟัง ↓ สัปดาห์ที่ 1		สัปดาห์ที่ 1 ↓ สัปดาห์ที่ 2		สัปดาห์ที่ 2 ↓ สัปดาห์ที่ 3		สัปดาห์ที่ 3 ↓ สัปดาห์ที่ 4	
	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล
มิติตนเอง	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+50.00	ปานกลาง	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา
มิตีครอบครัวและสังคม	+94.12	มาก	-200	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	-33.33	ไม่มีระดับของการพัฒนา
มิตიაชีพ	+35.00	ค่อนข้างน้อย	+7.69	น้อยมาก	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา

จากตารางที่ 6.4 จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างคนที่ 4 พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.2 ถึง NO.6_WEEK.2 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองได้มากที่สุด พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.2 ถึง NO.6_WEEK.2 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิตีครอบครัวและสังคมได้มากที่สุด พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.4 ถึง NO.6_WEEK.4 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิตიაชีพได้มากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 5: เพศหญิง อายุ 19 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง มีความบกพร่องทางการเห็นมาแต่กำเนิดจากออกซิเจนเข้าไปในตา ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับเป็นครู มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์เฉพาะในช่วงโมเรียนเท่านั้น ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ ครู กลุ่มตัวอย่างคนที่ 5 มีข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพดังแผนภูมิที่ 6.5

แผนภูมิที่ 6.5 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 5 ตั้งแต่ก่อนรับฟังพอดคาสต์ (PRE-TEST) และหลังรับฟังพอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

จากแผนภูมิที่ 6.5 เป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 5 ทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

มิติตนเอง ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 60 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 60 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 76 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 80 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 84

มิติครอบครัวและสังคม ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 74 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 70 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 76 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 86 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 86

มิติอาชีพ ก่อนรับฟังพอดคาสต์ คะแนนเฉลี่ย 60 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 68 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 76 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 76 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 76

ข้อมูลประกอบจากผลคะแนนของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพแต่ละมิติที่สามารถให้ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพได้ดังตารางที่ 6.5

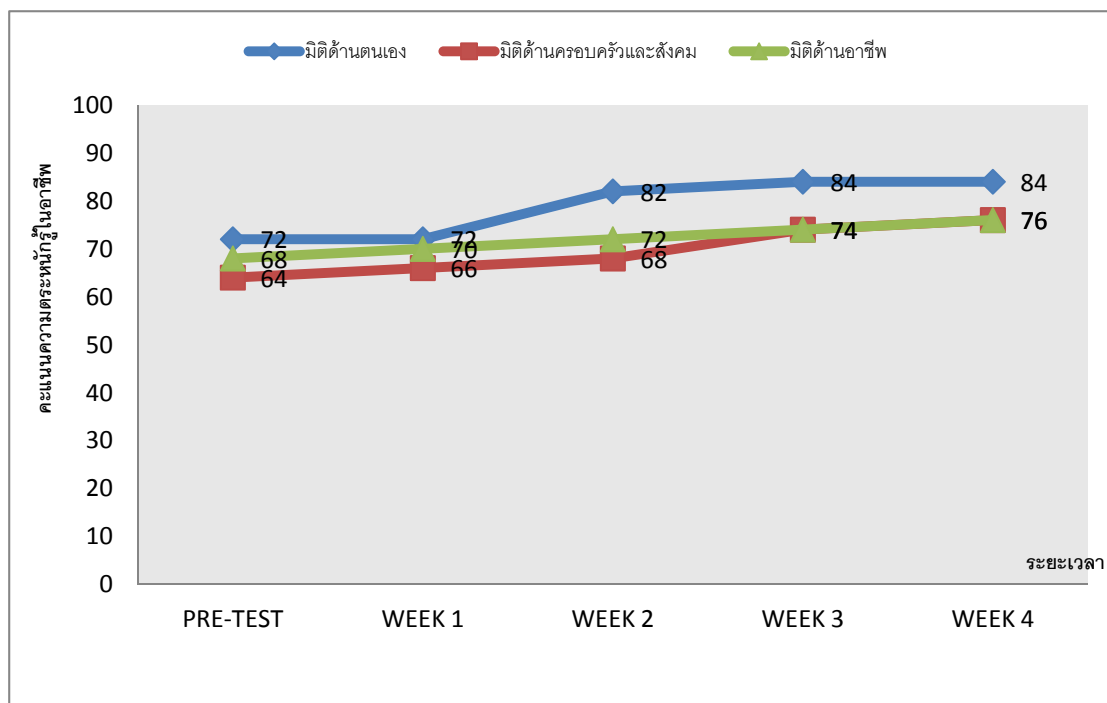
ตารางที่ 6.5 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 5

ระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ	ก่อนรับฟัง ↓ สัปดาห์ที่ 1		สัปดาห์ที่ 1 ↓ สัปดาห์ที่ 2		สัปดาห์ที่ 2 ↓ สัปดาห์ที่ 3		สัปดาห์ที่ 3 ↓ สัปดาห์ที่ 4	
	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล
	มิติตนเอง	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+40.00	ค่อนข้างน้อย	+16.67	น้อยมาก	+20.00
มิติครอบครัวและสังคม	-15.38	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+20.00	น้อยมาก	+41.67	ปานกลาง	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา
มิติอาชีพ	+20.00	น้อยมาก	+25.00	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา

จากตารางที่ 6.5 จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างคนที่ 5 พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.2 ถึง NO.6_WEEK.2 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองและมิติอาชีพได้มากที่สุด พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.3 ถึง NO.6_WEEK.3 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคมได้มากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 6: เพศหญิง อายุ 14 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง มีความบกพร่องทางการเห็นมาตั้งแต่กำเนิด ลักษณะความบกพร่องทางการเห็น สายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรเป็นนักจัดรายการวิทยุ มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์เฉพาะในชั่วโมงเรียนเท่านั้น ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ นักจัดรายการวิทยุ กลุ่มตัวอย่างคนที่ 6 มีข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพดังแผนภูมิที่ 6.6

แผนภูมิที่ 6.6 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 6 ตั้งแต่ก่อนรับฟังพอดคาสต์ (PRE-TEST) และหลังรับฟังพอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

จากแผนภูมิที่ 6.6 เป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 6 ทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

มิติตนเอง ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 72 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 72 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 82 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 84 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 84

มิติด้านครอบครัวและสังคม ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 64 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 66 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 68 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 74 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 76

มิติด้านอาชีพ ก่อนรับฟังพอดคาสต์ คะแนนเฉลี่ย 68 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 70 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 72 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 74 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 76

ข้อมูลประกอบจากผลคะแนนของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพแต่ละมิติที่สามารถให้ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพได้ดังตารางที่ 6.6

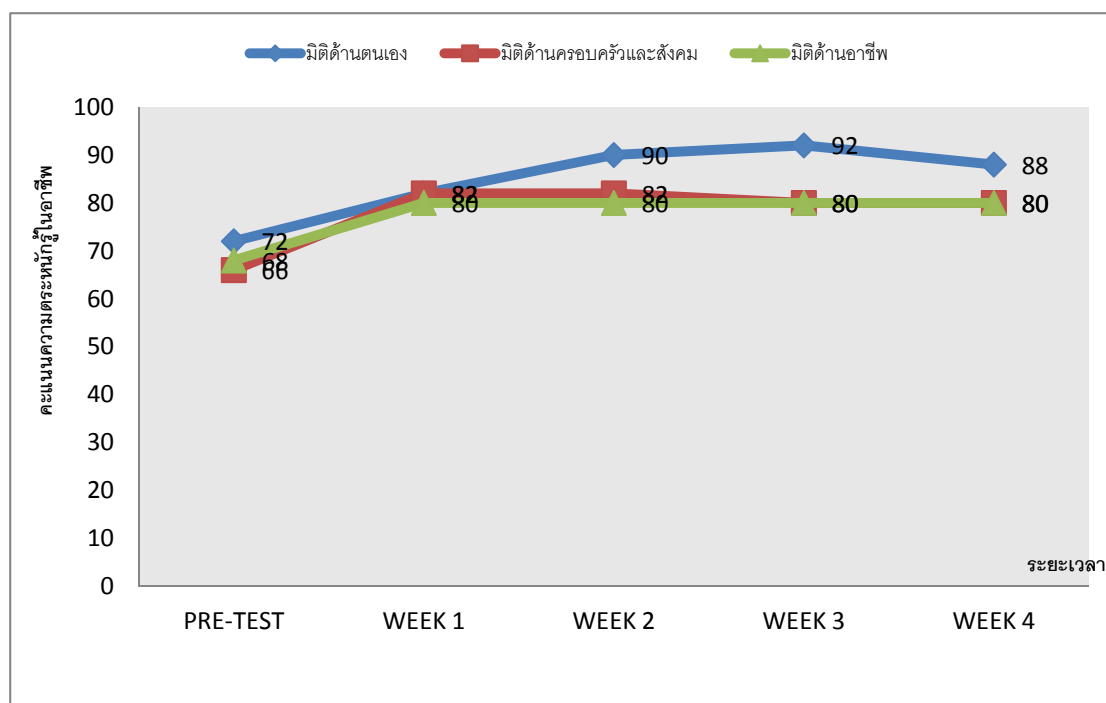
ตารางที่ 6.6 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 6

ระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ	ก่อนรับฟัง ↓ สัปดาห์ที่ 1		สัปดาห์ที่ 1 ↓ สัปดาห์ที่ 2		สัปดาห์ที่ 2 ↓ สัปดาห์ที่ 3		สัปดาห์ที่ 3 ↓ สัปดาห์ที่ 4	
	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล
	มิติตนเอง	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+35.71	ค่อนข้างน้อย	+11.11	น้อยมาก	0
มิติครอบครัวและสังคม	+5.55	น้อยมาก	+5.88	น้อยมาก	+18.75	น้อยมาก	+7.69	น้อยมาก
มิติอาชีพ	+6.25	น้อยมาก	+6.67	น้อยมาก	+7.14	น้อยมาก	+7.69	น้อยมาก

จากตารางที่ 6.6 จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างคนที่ 6 พอดศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.2 ถึง NO.6_WEEK.2 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองได้มากที่สุด พอดศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.3 ถึง NO.6_WEEK.3 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคมได้มากที่สุด พอดศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.4 ถึง NO.6_WEEK.4 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติอาชีพได้มากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 7: เพศชาย อายุ 13 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง มีความบกพร่องทางการเห็นมาตั้งแต่กำเนิด ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาลีเอินราง ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับเป็นนักสร้างเกมและครู มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์ทั้งในและนอกชั่วโมงเรียนด้วยความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ นักสร้างเกมและครู กลุ่มตัวอย่างคนที่ 7 มีข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพดังแผนภูมิที่ 6.7

แผนภูมิที่ 6.7 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 7 ตั้งแต่ก่อนรับฟังพอดคาสต์ (PRE-TEST) และหลังรับฟังพอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

จากแผนภูมิที่ 6.7 เป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 7 ทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

มิติตนเอง ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 72 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 82 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 90 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 92 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 88

มิติตนรอบครัวและสังคม ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 66 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 82 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 82 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 80 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 80

มิติตนอาชีพ ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 68 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 80 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 80 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 80 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 80

ข้อมูลประกอบจากผลคะแนนของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพแต่ละมิติที่สามารถให้ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพได้ดังตารางที่ 6.7

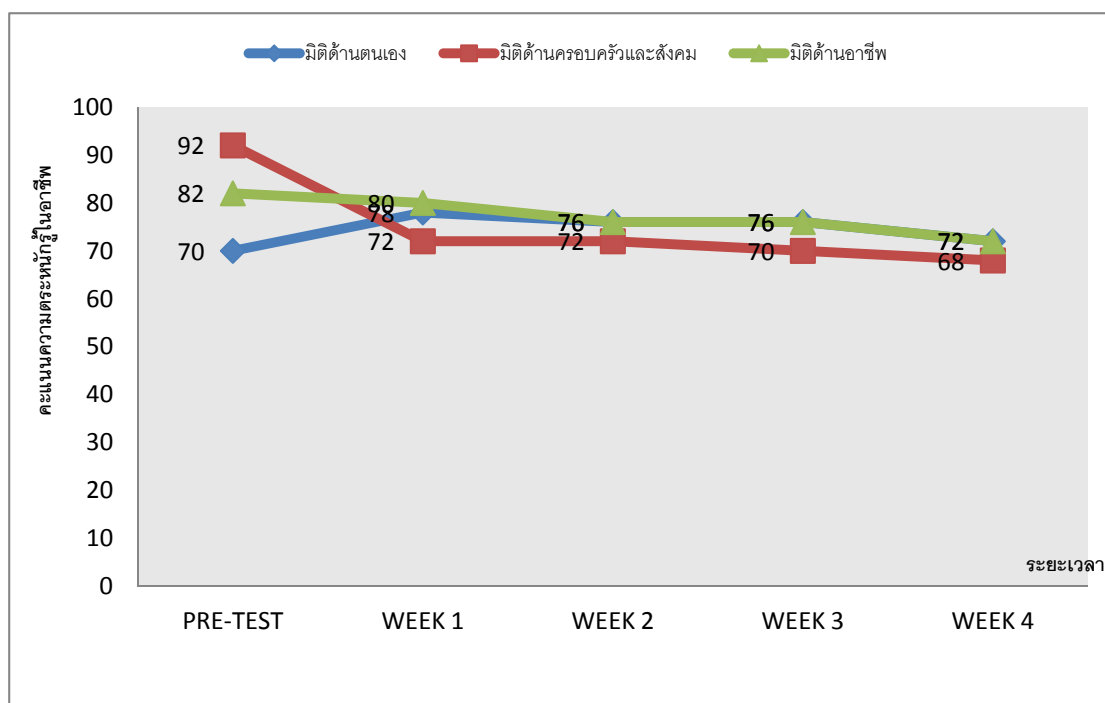
ตารางที่ 6.7 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 7

ระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ	ก่อนรับฟัง ↓ สัปดาห์ที่ 1		สัปดาห์ที่ 1 ↓ สัปดาห์ที่ 2		สัปดาห์ที่ 2 ↓ สัปดาห์ที่ 3		สัปดาห์ที่ 3 ↓ สัปดาห์ที่ 4	
	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล
	มิติตนเอง	+35.71	ค่อนข้างน้อย	+44.44	ปานกลาง	+20.00	น้อยมาก	-50.00
มิติครอบครัวและสังคม	+47.06	ปานกลาง	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	-11.11	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา
มิติอาชีพ	+37.5	ค่อนข้างน้อย	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา

จากตารางที่ 6.7 จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างคนที่ 7 พอดศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.2 ถึง NO.6_WEEK.2 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองได้มากที่สุด ส่วนพอดศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.1 ถึง NO.6_WEEK.1 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของ 2 มิติที่เหลือได้มากที่สุดคือมิติครอบครัวและสังคมกับมิติอาชีพ

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 8: เพศชาย อายุ 13 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง มีความบกพร่องทางการเห็นมาตั้งแต่กำเนิด ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาลีอนราง ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับเป็นโปรแกรมเมอร์ มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์ทั้งในและนอกชั่วโมงเรียนด้วยความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ โปรแกรมเมอร์ กลุ่มตัวอย่างคนที่ 8 มีข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพดังแผนภูมิที่ 6.8

แผนภูมิที่ 6.8 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 8 ตั้งแต่ก่อนรับฟังพอดคาสต์ (PRE-TEST) และหลังรับฟังพอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

จากแผนภูมิที่ 6.8 เป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 8 ทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

มิติตนเอง ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 70 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 78 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 76 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 76 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 72

มิติครอบครัวและสังคม ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 92 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 72 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 72 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 70 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 68

มิติอาชีพ ก่อนรับฟังพอดคาสต์ คะแนนเฉลี่ย 82 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 80 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 76 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 76 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 72

ข้อมูลประกอบจากผลคะแนนของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพแต่ละมิติที่สามารถให้ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพได้ดังตารางที่ 6.8

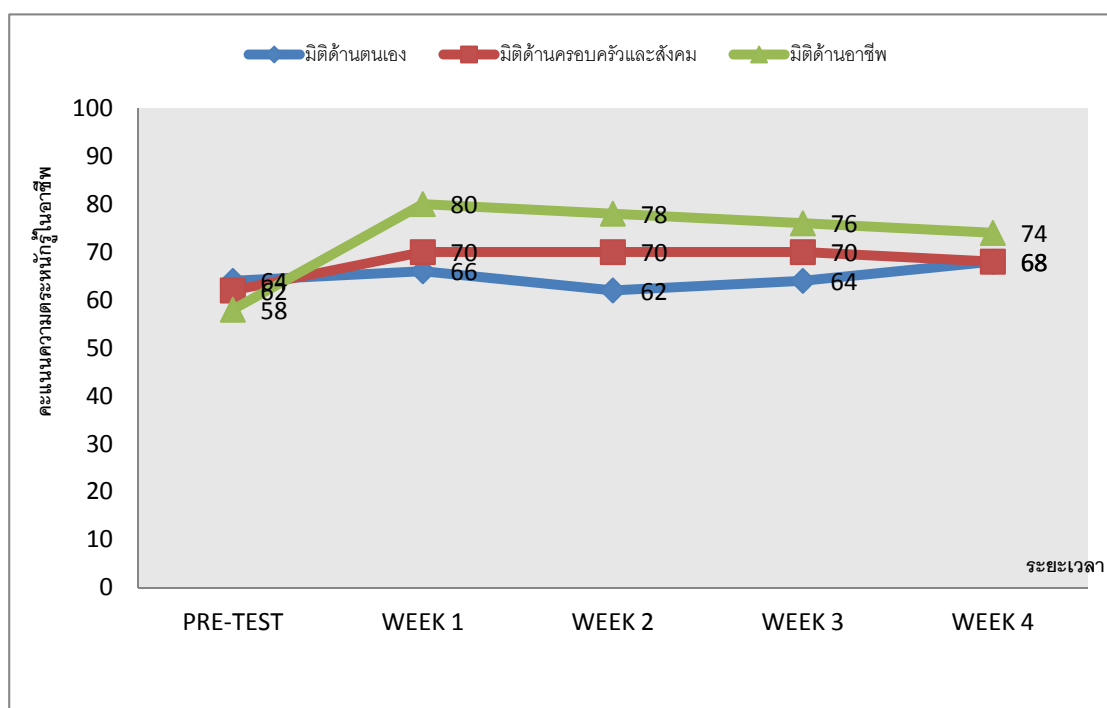
ตารางที่ 6.8 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 8

ระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ	ก่อนรับฟัง ↓ สัปดาห์ที่ 1		สัปดาห์ที่ 1 ↓ สัปดาห์ที่ 2		สัปดาห์ที่ 2 ↓ สัปดาห์ที่ 3		สัปดาห์ที่ 3 ↓ สัปดาห์ที่ 4	
	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล
	มิติตนเอง	+26.67	ค่อนข้างน้อย	-9.09	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	-16.67
มิติครอบครัวและสังคม	-250.00	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	-7.14	ไม่มีระดับของการพัฒนา	-6.67	ไม่มีระดับของการพัฒนา
มิติอาชีพ	-11.11	ไม่มีระดับของการพัฒนา	-20.00	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	-17.00	ไม่มีระดับของการพัฒนา

จากตารางที่ 6.8 จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างคนที่ 8 พอดศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.1 ถึง NO.6_WEEK.1 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองได้มากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 9: เพศชาย อายุ 14 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง มีความบกพร่องทางการเห็นมาตั้งแต่กำเนิด สาเหตุจากการทำแท้ง ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคืออยากเป็นนักกีฬาทีมชาติว่ายน้ำและคนขับรถไฟ มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์ทั้งในและนอกชั่วโมงเรียนด้วย ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ นักกีฬาทีมชาติว่ายน้ำ กลุ่มตัวอย่างคนที่ 9 มีข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพดังแผนภูมิที่ 6.9

แผนภูมิที่ 6.9 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 9 ตั้งแต่ก่อนรับฟังพอดคาสต์ (PRE-TEST) และหลังรับฟังพอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

จากแผนภูมิที่ 6.8 เป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 8 ทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

มิติตนเอง ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 64 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 66 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 62 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 64 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 68

มิติครอบครัวและสังคม ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 62 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 70 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 70 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 70 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 68

มิติอาชีพ ก่อนรับฟังพอดคาสต์ คะแนนเฉลี่ย 58 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 80 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 78 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 76 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 74

ข้อมูลประกอบจากผลคะแนนของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพแต่ละมิติที่สามารถให้ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพได้ดังตารางที่ 6.9

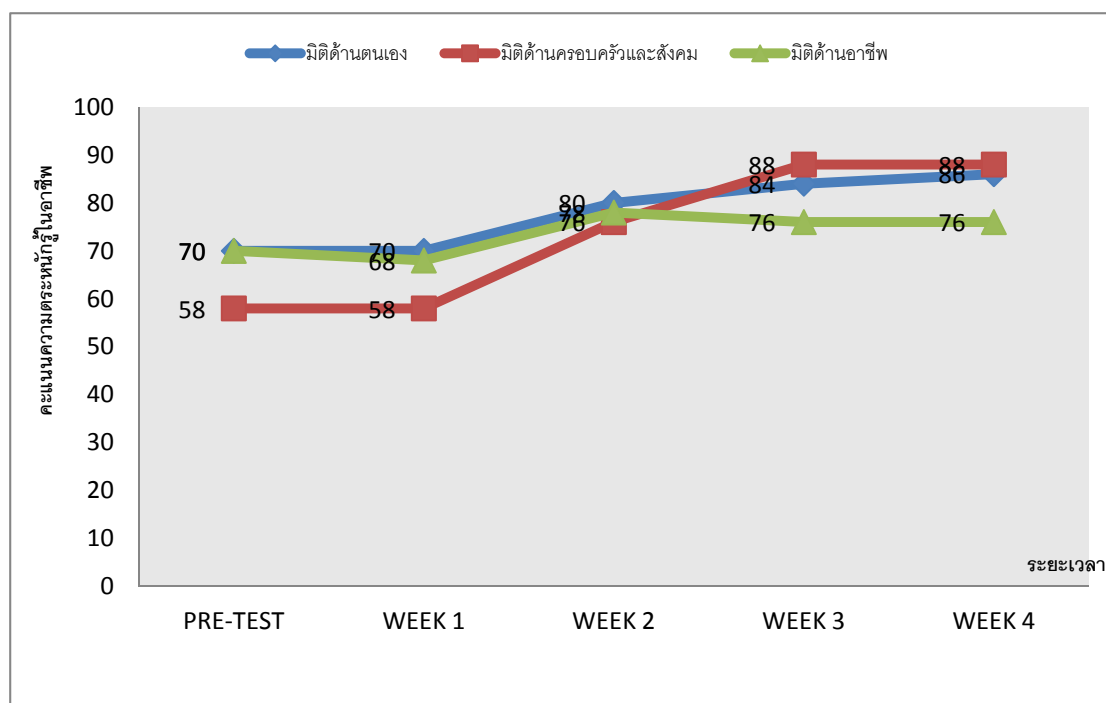
ตารางที่ 6.9 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 9

ระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ	ก่อนรับฟัง ↓ สัปดาห์ที่ 1		สัปดาห์ที่ 1 ↓ สัปดาห์ที่ 2		สัปดาห์ที่ 2 ↓ สัปดาห์ที่ 3		สัปดาห์ที่ 3 ↓ สัปดาห์ที่ 4	
	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล
	มิติตนเอง	+5.55	น้อยมาก	- 11.76	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+5.26	น้อยมาก	+11.11
มิติครอบครัวและสังคม	+21.05	ค่อนข้างน้อย	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	- 6.67	ไม่มีระดับของการพัฒนา
มิติอาชีพ	+52.38	ปานกลาง	- 10	ไม่มีระดับของการพัฒนา	- 9.09	ไม่มีระดับของการพัฒนา	- 8.33	ไม่มีระดับของการพัฒนา

จากตารางที่ 6.9 จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างคนที่ 9 พอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.4 ถึง NO.6_WEEK.4 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองได้มากที่สุด ส่วนพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.1 ถึง NO.6_WEEK.1 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของ 2 มิติที่เหลือได้มากที่สุดคือมิติครอบครัวและสังคมกับมิติอาชีพ

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 10: เพศชาย อายุ 13 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง มีความบกพร่องทางการเห็นมาตั้งแต่กำเนิด ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรเป็นนักปั้น มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์เฉพาะในช่วงเรียนเท่านั้น ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ นักปั้น นักกีฬา กลุ่มตัวอย่างคนที่ 10 มีข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพดังแผนภูมิที่ 6.10

แผนภูมิที่ 6.10 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่มีความบกพร่องทางการเห็นคนที่ 10 ตั้งแต่ก่อนรับฟังพอดคาสต์ (PRE-TEST) และหลังรับฟังพอดคาสต์ในสัปดาห์ที่ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ (ข้อมูลจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ)

จากแผนภูมิที่ 6.10 เป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 10 ทั้ง 3 ด้านดังนี้

มิติตนเอง ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 70 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 70 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 80 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 84 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 86

มิติตครอบครัวและสังคม ก่อนรับฟังพอดคาสต์คะแนนเฉลี่ย 58 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 58 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 76 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 88 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 88

มิติตอาชีพ ก่อนรับฟังพอดคาสต์ คะแนนเฉลี่ย 70 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 1 คะแนนเฉลี่ย 68 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 2 คะแนนเฉลี่ย 78 หลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 3 คะแนนเฉลี่ย 76 และหลังรับฟังพอดคาสต์สัปดาห์ที่ 4 คะแนนเฉลี่ย 76

ข้อมูลประกอบจากผลคะแนนของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพแต่ละมิติที่สามารถให้ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพได้ดังตารางที่ 6.10

ตารางที่ 6.10 ข้อมูลระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพของกลุ่มตัวอย่างคนที่ 10

ระดับของการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ	ก่อนรับฟัง ↓ สัปดาห์ที่ 1		สัปดาห์ที่ 1 ↓ สัปดาห์ที่ 2		สัปดาห์ที่ 2 ↓ สัปดาห์ที่ 3		สัปดาห์ที่ 3 ↓ สัปดาห์ที่ 4	
	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล	%	การแปลผล
	มิติตนเอง	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+33.33	ค่อนข้างน้อย	+20.00	ค่อนข้างน้อย	+12.5
มิติครอบครัวและสังคม	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+42.86	ปานกลาง	+50.00	ปานกลาง	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา
มิติอาชีพ	-6.6	ไม่มีระดับของการพัฒนา	+31.25	ค่อนข้างน้อย	-9.09	ไม่มีระดับของการพัฒนา	0	ไม่มีระดับของการพัฒนา

จากตารางที่ 6.10 จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างคนที่ 10 พอดศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.2 ถึง NO.6_WEEK.2 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพได้มากที่สุดถึง 2 มิติคือมิติตนเองและมิติอาชีพ ส่วนพอดศาสตร์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันชุด NO.1_WEEK.3 ถึง NO.6_WEEK.3 สามารถเพิ่มระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพมิติครอบครัวและสังคมได้มากที่สุด

ภาคผนวก ค

แบบบันทึกผลการวัดระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตารางที่ 6.11 แบบบันทึกผลการวัดระดับการพัฒนาความตระหนักรู้ในอาชีพ

ลำดับที่ กลุ่มตัวอย่าง	PRETEST			CA 1	WEEK 1			CA 2	พัฒนาการ 1			WEEK 2			CA 3	พัฒนาการ 2		
	A 1	B 1	C 1		A 2	B 2	C 2		AG 1	BG 1	CG 1	A 3	B 3	C 3		AG 2	BG 2	CG 2
คนที่ 1	76	64	64	68	76	70	66	70.7	0	+16.67	+5.556	96	80	74	83.3	+83.33	+33.333	+23.53
คนที่ 2	82	60	72	71.3	74	60	72	68.7	-44.44	0	0	84	68	72	74.7	+38.46	+20	0
คนที่ 3	66	64	66	65.3	70	64	68	67.3	+11.76	0	+5.882	82	76	64	74	+40	+33.333	-12.5
คนที่ 4	76	66	60	67.3	76	98	74	82.7	0	+94.12	+35	88	94	76	86	+50	-200	+7.692
คนที่ 5	60	74	60	64.7	60	70	68	66	0	-15.38	+20	76	76	76	76	+40	+20	25
คนที่ 6	72	64	68	68	72	66	70	69.3	0	+5.556	+6.25	82	68	72	74	+35.71	+5.8824	+6.667
คนที่ 7	72	66	68	68.7	82	82	80	81.3	+35.71	+47.06	+37.5	90	82	80	84	+44.44	0	0
คนที่ 8	70	92	82	81.3	78	72	80	76.7	+26.67	-250	-11.11	76	72	76	74.7	-9.091	0	-20
คนที่ 9	64	62	58	61.3	66	70	80	72	+5.556	+21.05	+52.38	62	70	78	70	-11.76	0	-10
คนที่ 10	70	58	70	66	70	58	68	65.3	0	0	-6.667	80	76	78	78	+33.33	+42.857	+31.25

หมายเหตุ

A 1 = คะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองก่อนการรับฟัง	CA1 = คะแนนรวมระดับความตระหนักรู้ในอาชีพก่อนการรับฟัง
B 1 = คะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพมิตีครอบครัวและสังคมก่อนการรับ	CA2 = คะแนนรวมระดับความตระหนักรู้ในอาชีพในสัปดาห์ที่ 1
C 1 = คะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพมิตีอาชีพก่อนการรับฟัง	CA3 = คะแนนรวมระดับความตระหนักรู้ในอาชีพในสัปดาห์ที่ 2
A 2 = คะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองในสัปดาห์ที่ 1	AG1 = คะแนนพัฒนาการความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองครั้งที่ 1
B 2 = คะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพมิตีครอบครัวและสังคมในสัปดาห์ที่ 1	AG2 = คะแนนพัฒนาการความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองครั้งที่ 2
C 2 = คะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพมิตีอาชีพในสัปดาห์ที่ 1	BG1 = คะแนนพัฒนาการความตระหนักรู้ในอาชีพมิตีครอบครัวและสังคมครั้งที่ 1
A 3 = คะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองในสัปดาห์ที่ 2	BG2 = คะแนนพัฒนาการความตระหนักรู้ในอาชีพมิตีครอบครัวและสังคมครั้งที่ 2
B 3 = คะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพมิตีครอบครัวและสังคมในสัปดาห์ที่ 1	CG1 = คะแนนพัฒนาการความตระหนักรู้ในอาชีพมิตีอาชีพครั้งที่ 1
C 3 = คะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพมิตีอาชีพในสัปดาห์ที่ 2	CG2 = คะแนนพัฒนาการความตระหนักรู้ในอาชีพมิตีอาชีพครั้งที่ 2

การแปลงคะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพที่ได้จากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพให้เป็นคะแนนเต็ม 100 เช่น กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 ได้คะแนนระดับความตระหนักรู้ในอาชีพมิติตนเองก่อนการรับฟัง (คำนวณจากแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพข้อที่ 1 ถึง ข้อที่ 10) เฉลี่ย 3.8 คะแนน จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน เมื่อแปลงให้เป็นคะแนนเต็ม 100 กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 จะได้คะแนนเท่ากับ $\frac{3.8}{5} \times 100 = 76$

ลำดับที่ กลุ่มตัวอย่าง	WEEK 3			CA 4	พัฒนาการ 3			WEEK 4			CA 5	พัฒนาการ 4		
	A 4	B 4	C 4		AG 3	BG 3	CG 3	A 5	B 5	C 5		AG 4	BG 4	CG 4
คนที่ 1	94	84	80	86	-50	+20	+23.08	92	86	90	89.3	-33.33	+12.5	+50
คนที่ 2	94	70	74	79.3	+62.5	+6.25	+7.143	98	72	74	81.3	+66.67	+6.667	0
คนที่ 3	90	78	64	77.3	+44.44	+8.333	0	94	80	68	80.7	40	+9.091	11.11
คนที่ 4	88	94	76	86	0	0	0	88	92	76	85.3	0	-33.33	0
คนที่ 5	80	86	76	80.7	+16.67	+41.67	0	84	86	76	82	20	0	0
คนที่ 6	84	74	74	77.3	+11.11	+18.75	+7.143	84	76	76	78.7	0	+7.692	+7.692
คนที่ 7	92	80	80	84	+20	-11.11	0	88	80	80	82.7	-50	0	0
คนที่ 8	76	70	76	74	0	-7.143	0	72	68	72	70.7	-16.67	-6.667	-16.67
คนที่ 9	64	70	76	70	+5.263	0	-9.091	68	68	74	70	+11.11	-6.667	-8.333
คนที่ 10	84	88	76	82.7	+20	+50	-9.091	86	88	76	83.3	+12.5	0	0

หมายเหตุ	
A 4 = คะแนนระดับความตระหนักในอาชีพที่มีตนเองในสัปดาห์ที่ 3	CA4 = คะแนนรวมระดับความตระหนักในอาชีพในสัปดาห์ที่ 3
B 4 = คะแนนระดับความตระหนักในอาชีพที่มีครอบครัวและสังคมในสัปดาห์ที่ 3	CA5 = คะแนนรวมระดับความตระหนักในอาชีพในสัปดาห์ที่ 4
C 4 = คะแนนระดับความตระหนักในอาชีพที่มีอาชีพในสัปดาห์ที่ 3	AG3 = คะแนนพัฒนาการความตระหนักในอาชีพที่มีตนเองครั้งที่ 3
A 5 = คะแนนระดับความตระหนักในอาชีพที่มีตนเองในสัปดาห์ที่ 4	AG4 = คะแนนพัฒนาการความตระหนักในอาชีพที่มีตนเองครั้งที่ 4
B 5 = คะแนนระดับความตระหนักในอาชีพที่มีครอบครัวและสังคมในสัปดาห์ที่ 4	BG3 = คะแนนพัฒนาการความตระหนักในอาชีพที่มีครอบครัวและสังคมครั้งที่ 3
C 5 = คะแนนระดับความตระหนักในอาชีพที่มีอาชีพในสัปดาห์ที่ 4	BG4 = คะแนนพัฒนาการความตระหนักในอาชีพที่มีครอบครัวและสังคมครั้งที่ 4
	CG3 = คะแนนพัฒนาการความตระหนักในอาชีพที่มีอาชีพครั้งที่ 3
	CG4 = คะแนนพัฒนาการความตระหนักในอาชีพที่มีอาชีพครั้งที่ 4

ภาคผนวก ง

ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบเจาะลึก
รายบุคคลของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คนที่มีความบกพร่องทางการเห็น

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1: เพศหญิง อายุ 14 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนสอนคนตาบอดที่จังหวัดแพร่ มีความบกพร่องทางการเห็นจากกรรมพันธุ์ (บิดาและมารดามีความบกพร่องทางการเห็น) ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาดูดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับเป็นหมอนักกีฬาทีมชาติ ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับเป็นนักกีฬาโกลบอลทีมชาติและนักเขียน มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์เฉพาะในช่วงเรียนเท่านั้น

ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบเจาะลึกสรุปได้ดังนี้

1. มิติตนเอง

ตั้งใจฟังมาก เพราะช่วยให้รู้ว่าบางอาชีพ คนตาบอดอย่างเราก็คงทำไม่ได้ อย่างเช่นหมอนักกีฬาทีมชาติ คิดว่าพอจบประถมศึกษาปีที่ 6 จะมุ่งมั่นเรื่องอาชีพมากขึ้น ไม่เล่นเหมือนกัน

2. มิติครอบครัวและสังคม

ที่แรกก็ไม่คิดว่าครอบครัวจะมีบทบาทกับอาชีพของเราสักเท่าไร แต่พอฟังไปถึงได้รู้ว่า มีอย่างมาก แล้วการร่วมกิจกรรมในโรงเรียนเยอะๆ ได้เข้าสังคมนักกีฬา ก็ช่วยให้เรารู้ความสามารถของตัวเองได้ด้วย แรกๆ กลัวว่าสังคมจะไม่ต้อนรับเหมือนกัน แต่ตอนนี้ไม่กลัวแล้ว คิดว่าถ้ามีความรู้ความสามารถก็ต้องกลัวอะไร

3. มิติอาชีพ

เริ่มมั่นใจมากกว่าจะเป็นนักกีฬาโกลบอลทีมชาติได้ เพราะเป็นนักกีฬาเล่นในโรงเรียนอยู่ เปลี่ยนใจไม่เป็นหมอนแล้ว เพราะยังไงก็เป็นไม่ได้ เพิ่งเข้าใจ อีกอาชีพที่สนใจก็คือนักเขียน แต่ก็กลัวว่าต้องเขียนอะไรที่เป็นวิชาการ ไม่ค่อยถนัด คิดว่าพอดคาสต์มีประโยชน์มาก แต่ตัวเองมีโอกาสใช้คอมพิวเตอร์แค่ในช่วงเรียนเท่านั้น คือการได้ฟังรุ่นพี่ตัวแบบพูด มันรู้สึกว้าวใจเลย เขาเหมือนเรา เขาเป็นได้ เขาทำได้ เราก็ต้องทำได้ การฟังมันไม่ใช่แค่ได้ข้อมูล แต่มันคือกำลังใจให้เราพยายามสู้ต่อไป ถ้าใจมีฝืน อีกอย่างที่ยอยากให้ปรับปรุงคือ พอดคาสต์อาจจะยาวไปหน่อย น่าจะประมาณ 10 นาที ไม่น่าจะเกินนี้เพราะพวกเราสมาธิไม่ยาวมาก ส่วนอาชีพที่ให้ข้อมูลมาก็ครบถ้วน ชอบเวลาตีใจถาม รู้สึกว่าถามเหมือนกับที่ตัวเองคิดอยากจะถามเลย ตัวเองชัดแล้วว่าอยากเป็นนักกีฬาโกลบอลและนักเขียนเป็นงานอดิเรก ก็คงต้องพยายามแบบที่พี่ๆ เขาพยายามกันไปก่อนแล้ว

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 2: เพศหญิง อายุ 14 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการประกอบอาชีพ มีความบกพร่องทางการเห็นจากอุบัติเหตุทางการแพทย์ คลอดก่อนกำหนด ด้วยอายุในครรภ์ 7 เดือน ช่วงที่เข้าตู้อบ เจ้าหน้าที่ลืมปิดตา แสงจึงเข้าตา ทำให้ตาบอด ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับเป็นนักร้องและนักดนตรี มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์เฉพาะในช่วงโม่งเรียนเท่านั้น ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับเป็นนักกีฬา นักดนตรี นักเขียน

ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบเจาะลึกสรุปได้ดังนี้

1. มิติตนเอง

หลังฟังแล้วเริ่มมีความมั่นใจที่จะเลือกอาชีพมากขึ้น เพิ่งรู้ว่าการได้ฟังประสบการณ์ของคนอื่นช่วยให้เราได้ข้อมูลที่มีประโยชน์อย่างนี้เอง จริงๆ เรื่องอาชีพกับบุคลิกภาพสำคัญมาก ไม่เคยรู้มาก่อน รุ่นพี่ตัวแบบเล่าให้เข้าใจมากขึ้นจริงๆ

2. มิตีครอบครัวและสังคม

การมีครอบครัวที่ปล่อยให้เราทำอะไรด้วยตัวเอง จะช่วยให้เราอยู่ในสังคมได้อย่างเข้มแข็ง และหากสังคมเปิดโอกาสให้เรา เราก็จะทำได้อย่างมั่นใจมากขึ้น คงต้องหาใครสักคนมาเป็นตัวแบบจะได้มีกำลังใจในการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพ

3. มิตีอาชีพ

รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 ในคลิปนักกีฬาทำให้รู้สึกว่าจะ อยากรับเป็นนักวิ่งดูบ้าง เพราะเริ่มรู้สึกว่ารุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 ทำได้ เราก็น่าจะทำได้ ก่อนฟังรู้สึกไม่มั่นใจเลยว่าจะเป็นนักกีฬาได้หรือเปล่า แต่พอฟังจบ เริ่มมั่นใจแล้วว่าถ้าฝึกก็น่าจะทำได้ เพราะในคลิปได้เล่าไว้อย่างละเอียดว่าถ้าอยากประกอบอาชีพนั้น ต้องมีคุณสมบัติหรืออุปกรณ์อะไรบ้าง อยากรับพอดคาสต์ไว้ฟังส่วนตัวฟังคนเดียวไม่มีใคร

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 3: เพศหญิง อายุ 16 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนสอนคนตาบอด จังหวัดแพร่ มีความบกพร่องทางการเห็นจากอุบัติเหตุทางการแพทย์ คลอดก่อนกำหนด ด้วยอายุในครรภ์ 7 เดือน ช่วงที่เข้าสู่อุป เจ้าหน้าทีลืมปิดตา แสงจึงเข้าตา ทำให้ตาบอดลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคืออยากเป็นหมอ มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์ เฉพาะในช่วงโมเรียนเท่านั้น ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือนักเขียน

ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบเจาะลึกสรุปได้ดังนี้

1. มิติตนเอง

หลังฟังแล้วเปลี่ยนความฝืน เพราะคิดว่าเราคงเป็นหมอไม่ได้แน่ สนใจอาชีพนักเขียน จริงๆ ก่อนฟังไม่มีความมั่นใจเลยว่าจะทำอาชีพอะไร ที่อยากเป็นหมอก็คืออยากเป็นแต่ก็ไม่รู้จริงๆ ว่าหมอต้องทำอะไร ยังไง พอฟังแล้วเริ่มมั่นใจเพราะรุ่นพี่ตัวแบบเล่าประสบการณ์ให้ฟังอย่างละเอียด มันทำให้เรารู้สึกว่า โชคดีที่เปลี่ยนความฝืนได้ทัน ต่อไปคงมุ่งมั่น เขียน เขียน เขียน

2. มิตีครอบครัวและสังคม

การมีครอบครัวที่สนับสนุนให้เราทำทุกอย่าง ถึงจะไม่ร่ำรวย มันก็ทำให้คนตาบอดอย่างเรามีความสุข เพราะมีคนคอยเป็นกำลังใจอยู่ข้างๆ ไม่อยากให้สังคมรอบข้างคิดว่าคนตาบอดเป็นคนทุพพลภาพหรือทำอะไรไม่ได้ ต้องอยู่บ้าน เพราะจริงๆ พวกเราก็ไม่ได้อยากตาบอด พอฟังพอดคาสต์แล้ว ทำให้คิดว่าถ้ามีโอกาสก็อยากจะเรียนสูงๆ สูงที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เหมือนกัน

3. มิตีอาชีพ

จะฝึกเขียนจริงจัง จะลองทำอย่างตั้งใจดูสักครั้ง แล้วหาแนวการเขียนว่าเราเหมาะแบบไหน เป็นไปได้ก็อยากปรึกษารุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 2 ด้วยเหมือนกัน อยากเจอตัวจริงๆ อยากเก็บพอดคาสต์ไว้ฟังส่วนตัว ฟังคนเดียวไม่มีใคร

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 4: เพศหญิง อายุ 12 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัยหรือโรงเรียนศรีอยุธยา (เรียนร่วม) มีความบกพร่องทางการเห็นจากผลข้างเคียงของโรคประจำตัวคือพบว่าเป็นโรคเนื้องอกในสมองเมื่ออายุ 1 ปี 6 เดือน ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาลีเนรางและแย่งเรื่อยๆ ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคืออยากเป็นสัตวแพทย์รักษาสัตว์เล็ก มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์ทั้งในชั่วโมงเรียนและนอกชั่วโมงเรียนด้วย ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ ครู

ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบเจาะลึกสรุปได้ดังนี้

1. มิติตนเอง

หลังฟังแล้วเปลี่ยนความฝืน เพราะคิดว่าเราคงเป็นหมอรักษาสัตว์ไม่ได้ สนใจอาชีพครู และคิดว่าทำได้แน่นอน คงต้องพัฒนาเรื่องบุคลิกภาพ และความสามารถ ต้องฝึกสอนบ่อยๆ อย่างที่รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 3 แนะนำในพอดคาสต์

2. มิตีครอบครัวและสังคม

การได้พูดคุยกับรุ่นพี่และคนในครอบครัวเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ทั้งที่เกี่ยวกับอาชีพและไม่เกี่ยวข้องช่วยให้เราได้ประสบการณ์จากพวกเขา วางแผนอนาคตไว้ว่า อยากเรียนสูงๆ คงต้องสอบชิงทุน อยากรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 5 กับรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 3 จะได้ไม่ต้องลำบากเรื่องค่าใช้จ่าย และพอกลับมาเมืองไทย ยิ่งไงก็มีงานรองรับ ไม่ต้องกลัวว่าตาบอดเขาจะรับหรือไม่

3. มิตีอาชีพ

ฟังแล้วทำให้รู้ว่าคนตาบอด มีอาชีพที่ทำไม่ได้เยอะเหมือนกัน และหากเป็นครูต้องเจอคนเยอะ ต้องปรับตัวตลอดเวลา ต้องมีเมตตาสูงและต้องเสียสละ ไม่เอางานอื่นเข้ามาทำในชั่วโมง ไม่ทอดทิ้งนักเรียน พอเรียนจบจริงๆ ออกไปเรียนร่วมแล้วคงต้องสู้มากกว่าอยู่ในโรงเรียนสอนคนตาบอด หลังฟังพอดคาสต์แล้วจะเข้าไปในเว็บถ้ามีโอกาส

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 5: เพศหญิง อายุ 19 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริยาราม (เรียนร่วม) มีความบกพร่องทางการเห็นมาแต่กำเนิดจากออกซิเจนเข้าไปในตา ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากเป็นครู มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์เฉพาะในช่วงโมเรียนเท่านั้น ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ ครู

ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบเจาะลึกสรุปได้ดังนี้

1. มิติตนเอง

หลังฟังแล้วไม่เปลี่ยนความฝืน เพราะชอบอาชีพครู คิดว่าทำได้แน่นอน แต่คงต้องพัฒนาเรื่องความขยันให้มากขึ้น เพราะครูต้องหาข้อมูลตลอด หยุดหนึ่งไม่ได้อย่างที่รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 3 บอกในพอดคาสต์ ฟังแล้วรู้สึกว่ามีดี แต่พอดคาสต์มันยาวไป เก็บข้อมูลไม่หมด อาจต้องไปโหลดในเว็บเอง

2. มิตีครอบครัวและสังคม

ทำให้อยากเรียนสูงๆ อยากสอบชิงทุน อยากฝึกภาษา อาจต้องปรึกษาครูในโรงเรียน เพราะครูมีข้อมูลอาชีพเยอะ แต่เราอาจไม่เคยคุยเรื่องนี้ พอฟังพอดคาสต์แล้วก็ทำให้รู้สึกที่ทุกคนรอบข้างคุยด้วยแล้วได้ประโยชน์หมด ตัวเองเป็นคนไม่ค่อยกล้า ต่อไปคงต้องกล้าเข้าสังคมให้มากขึ้น เพราะครูต้องเป็นคนที่อยู่ในสังคมตลอดเวลา เลือกไม่ได้

3. มิตีอาชีพ

ในเมืองไทยก็มีอาชีพที่คนตาบอดทำได้เยอะเหมือนกัน ตอนแรกก็ไม่ว่า มีด้วยเหรอ จนได้ฟัง มันทำให้มีความมั่นใจว่า เราไม่ได้อยู่คนเดียว มีกำลังใจจากรุ่นพี่เยอะเลย หลังฟังพอดคาสต์แล้วจะเข้าไปในเว็บถ้ามีโอกาส

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 6: เพศหญิง อายุ 14 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนศรีอยุธยา มีความบกพร่องทางการเห็นมาตั้งแต่กำเนิด ลักษณะความบกพร่องทางการเห็น สายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับราชการเป็นนักจัดรายการวิทยุ มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์เฉพาะในชั่วโมงเรียนเท่านั้น ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ นักจัดรายการวิทยุ

ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบเจาะลึกสรุปได้ดังนี้

1. มิติตนเอง

หลังฟังแล้วไม่เปลี่ยนความฝืน อยากรับดีเจเหมือนเดิม ฟังแล้วอยากเป็นดีเจแบบที่ดีเจในพอดคาสต์ อยากรับดีเจแบบนี้ คิดว่าคงต้องฝึกเรื่องคอมพิวเตอร์เพราะเราอยากทำงานสื่อ ต้องทำสื่อเป็น คอมพิวเตอร์ก็เป็นสื่อที่ต้องใช้ได้ทุกคน คงต้องฝึก ฝึกพูด ฝึกเรื่องภาษาเยอะๆ จะได้มีทางเลือกมากขึ้นอย่างที่รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 4 แนะนำ ถ้าเก่งภาษา ถึงตาบอดก็เป็นล่ามได้

2. มิตีครอบครัวและสังคม

พอฟังแต่ละคลิปของพอดคาสต์จบมันทำให้อยากฟังต่อเรื่อยๆ เพราะไม่เคยมีใครในสังคมมาทำให้แบบนี้ มีแต่คนมาเก็บข้อมูลวิจัยแบบให้ตอบคำถาม แต่ไม่เคยมีใครเอาประสบการณ์มาให้ฟังแบบนี้ ประทับใจพอดคาสต์ ประทับใจคนทำ อย่างเวลาอยู่กับคนในครอบครัวก็ไม่ค่อยมีการพูดจាកันเรื่องอาชีพสักเท่าไร อยากรับคนตาดีมาทำให้พวกเราแบบนี้บ่อยๆ มีกำลังใจในการประกอบอาชีพขึ้นเยอะมาก ไม่อยากให้มาทำบุญเพียงเพราะเทศกาลหรืออยากได้บุญ แต่อยากให้มาเพราะคิดว่ามาให้สิ่งที่เป็นประโยชน์กับพวกเรา ที่พวกเราจำเป็นต้องใช้ หลังฟังพอดคาสต์แล้วจะเข้าไปในเว็บถ้ามีโอกาส

3. มิตีอาชีพ

เพิ่งรู้ว่า ไม่ว่าคนตาดีหรือตาบอด สิ่งสำคัญที่จะพัฒนาความสามารถได้คือ ความอดทนและการฝึกฝน ถ้าไม่มีต่อให้ตาดี ก็ไม่มีทางประกอบอาชีพได้ การเรียนเยอะๆ ไม่ได้จะแปลว่าเราได้เรียนเยอะ แต่แปลว่าเราได้ใช้ความอดทนเยอะต่างหาก อดทนและพากเพียร ยิ่งตาบอดยิ่งต้องใช้เยอะกว่าคนปกติ

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 7: เพศชาย อายุ 13 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย (เรียนร่วม) มีความบกพร่องทางการเห็นมาตั้งแต่กำเนิด ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาลี้นราง ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากเป็นนักสร้างเกมและครู มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์ทั้งในและนอกชั่วโมงเรียนด้วย ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือนักสร้างเกมและครู

ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบเจาะลึกสรุปได้ดังนี้

1. มิติดนเอง

หลังฟังแล้วไม่เปลี่ยนความฝืน สิ่งที่ได้รู้เพิ่มคือ ประสบการณ์ของรุ่นพี่ที่ตาบอดแต่ละคน ไม่เคยรู้มาก่อน ต่อไปพอได้เรียนร่วม คงมีประสบการณ์เยอะขึ้น สิ่งที่ฝืนไว้คือ เมื่อได้มีอาชีพมั่นคงแล้วจะกลับมาแนะนำน้องๆ ด้วยประสบการณ์แบบรุ่นพี่ตัวแบบในพอดคาสต์บ้าง เพราะผมรู้ว่า พวกเขาต้องการมาก มันเป็นเรื่องที่ดียิ่งกว่าได้เรียนในห้องเรียนเสียอีก

2. มิติครอบครัวและสังคม

การได้เล่นคอมพิวเตอร์บ่อยๆ สำหรับพวกเราคนตาบอดแล้ว เหมือนได้เปิดโลก ได้เห็นสังคมที่พวกเราไม่มีวันได้เห็น เราได้แต่หวังว่า ครอบครัวและคนรอบข้างจะไม่ท้อแท้และสิ้นหวังที่เห็นเรตาบอด อย่างสงสารพวกเรา เพราะจริงๆ พวกเราไม่ได้อยากให้ใครสงสาร แต่อยากให้เข้าใจมากกว่า

3. มิติอาชีพ

มั่นใจว่าทำอาชีพนี้ได้แน่นอน ถ้าไม่ท้อแท้เสียก่อน ต้องไปถึงฝืนได้เนอย่างที่รุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 6 บอกว่า โอกาสขึ้นอยู่กับที่เราไม่หยุดฝึกตัวเอง พอดคาสต์นี้มีประโยชน์มาก โดยเฉพาะช่วงแรกที่เล่าว่าแต่ละคนที่เป็นรุ่นพี่ตัวแบบตาบอดเพราะอะไร มันทำให้คนอื่นมาก พอฟังจบมีความรู้สึกเลยว่า พี่เขาทำได้เราก็ต้องทำได้ และเราจะทำแบบเขา อยากฟังพอดคาสต์อีกครั้ง

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 8: เพศชาย อายุ 13 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนเซนต์คาเบรียล (เรียนร่วม) มีความบกพร่องทางการเห็นมาตั้งแต่กำเนิด ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาสีเทา ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากเป็นโปรแกรมเมอร์ มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์ทั้งในและนอกชั่วโมงเรียนด้วย ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ โปรแกรมเมอร์

ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบเจาะลึกสรุปได้ดังนี้

1. มิติตนเอง

หลังฟังแล้วเริ่มไม่แน่ใจว่าจะได้เป็นโปรแกรมเมอร์ แต่ก็ไม่ได้อยากเป็นอาชีพไหน นอกจากอาชีพนี้ เพราะอะไรก็เกิดขึ้นได้อย่างที่รุ่นพี่ตัวแบบบอก คงอาจใช้วิธีค้นหาความฝันไปเรื่อยๆ ลองทำทุกอย่างที่ทำได้ เรียนให้สูงๆ สะสมข้อมูลความรู้ ฟังประสบการณ์จากคนอื่นบ่อยๆ คงทำให้เรามีข้อมูลมากขึ้น

2. มิตีครอบครัวและสังคม

สังคมที่เราคาดหวังไว้ อาจไม่ใช่อย่างที่เราคิด คงต้องไม่หวังมาก ทางข้างหน้าอาจมีหนามที่มึนเรา สำคัญต้องไม่ท้อแท้ และเก็บประสบการณ์ไปเรื่อยๆ ตอนแรกที่ยังไม่ได้ฟัง ยอมรับว่ามองโลกในแง่ดีมาก แต่พอฟังรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 เล่าเรื่องที่มีคนไม่เข้าใจคนตาบอด บางคนอาจขับไล่พวกเรา บางคนอาจเป็นคนใจร้าย ไม่มีเมตตาก็ได้

3. มิตีอาชีพ

ไม่สำคัญว่าเราจะตาบอดหรือตาดี แต่สำคัญต้องมีกำลังใจดี ยอมรับว่าตอนนี้เริ่มกลัวการออกไปจากโรงเรียนสอนคนตาบอด ก่อนหน้านี้มั่นใจว่าไม่มีอะไร แต่พอได้ฟังพอดคาสต์ ทำให้รู้ว่าโลกมันกว้างกว่าที่เราคิด อยากโหดพอดคาสต์เก็บไว้ฟังอีกหลายๆ ครั้ง

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 9: เพศชาย อายุ 14 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนโพธิ์นิมิตวิทยา (เรียนร่วม) มีความบกพร่องทางการเห็นมาตั้งแต่กำเนิด สาเหตุจากการทำแท้ง ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคืออยากเป็นนักกีฬาทีมชาติว่ายน้ำและคนขับรถไฟ มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์ทั้งในและนอกชั่วโมงเรียนด้วย ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ นักกีฬาทีมชาติว่ายน้ำ

ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบเจาะลึกสรุปได้ดังนี้

1. มิติดนเอง

หลังฟังแล้วก็ยังอยากเป็นนักกีฬาทีมชาติว่ายน้ำเหมือนเดิม แต่คนขับรถไฟเริ่มลังเลว่าจะเป็นไม่ได้ ตอนแรกก็อยากเป็นคนขับรถไฟเพราะคิดว่า มันง่าย ไม่น่ายากเพราะขับไปตรงๆ ไม่ต้องใช้สายตาเนื่องจากมีรางให้วิ่งไป แต่ตอนนี้เริ่มคิดว่า มันไม่น่าได้เพราะในทุกอาชีพจะมีปัญหาเฉพาะหน้าให้แก้ไข เราคงทำไม่ได้แน่ จึงคิดว่าจะมุ่งมั่นเป็นนักกีฬาทีมชาติว่ายน้ำให้ได้ จะเข้าไปอยู่ในสังคมนักกีฬา

2. มิติครอบครัวและสังคม

ถึงจะมีครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ ก็คิดว่าจะเอาดีให้ได้ และการได้อยู่ในสังคมออนไลน์ ช่วยให้เราได้รู้จักโลก มากกว่าการนั่งเรียนเฉยๆ

3. มิติอาชีพ

ความตั้งใจสำคัญมาก และการได้ฟังรุ่นพี่ตัวแบบในกลุ่มอาชีพที่ 1 ทำให้รู้ว่า นักกีฬาต้องรู้จักแบ่งเวลาเป็น คำนวณเงินที่ได้มากับเงินลงทุนได้ มันดีมากๆ ทำให้ได้เตรียมความพร้อม อีกไม่กี่เดือนพวกเราก็ต้องออกไปจากโรงเรียนแล้ว มันเหมือนเด็กที่ยังไม่ยอมโตแต่ก็ต้องเดิน การได้ฟังมันทำให้เราโตขึ้น เพราะได้รู้ว่ารุ่นพี่เขาเจออะไรกันมาแล้วบ้าง อาชีพของคนตาบอดจริงๆ แล้วในประเทศไทยมันไม่มีหรอก เราเหมือนต้องไปแย่งกับคนตาดี แล้วเราจะชนะได้อย่างไร มันเป็นไปได้ แต่ถ้าเราเศร้า เราคงไม่มีวันเอาดีได้ คนตาบอดหรือคนพิการทำได้อย่างเดียวคือ มีกำลังใจเยอะๆ มีแรงบันดาลใจ มีฝัน และเข้มแข็ง โอกาสมีไว้ให้คนที่เข้มแข็งเท่านั้น อยากฟังพอดคาสต์อีก

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 10: เพศชาย อายุ 13 ปี เป้าหมายหลังเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการเรียนต่อที่โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย (เรียนร่วม) มีความบกพร่องทางการเห็นมาตั้งแต่กำเนิด ลักษณะความบกพร่องทางการเห็นสายตาบอดสนิท ความฝืนด้านอาชีพก่อนได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ อยากรับเป็นนักปั้น มีประสบการณ์การใช้พอดคาสต์และคอมพิวเตอร์เฉพาะในชั่วโมงเรียนเท่านั้น ความฝืนด้านอาชีพหลังได้รับการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพคือ นักปั้น นักกีฬา

ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นแบบเจาะลึกสรุปได้ดังนี้

1. มิติตนเอง

อยากให้มีคนมาช่วยพวกเราให้เข้มแข็ง การได้ฟังพอดคาสต์ทำให้พวกเราเข้มแข็งขึ้น ตอนแรกก็กลัวว่าจะประกอบอาชีพอะไรดี ยังคิดไม่ได้ ชอบปั้นก็อยากเป็นนักปั้น แต่พอได้ฟังรุ่นพี่ตัวแบบพูด เริ่มมั่นใจว่าจะเป็นนักกีฬาได้ จะฝึกฝน จะตั้งใจมากๆ แบบพี่ๆ

2. มิตีครอบครัวและสังคม

ฟังแล้วรักครูในโรงเรียนสอนคนตาบอดและรักโรงเรียน รักเพื่อนขึ้นเยอะเลย โลกข้างนอกน่ากลัว ต้องฝ่าฟันมากๆ ที่ผ่านมายังตั้งใจน้อยไปมาก เอาแต่เล่น คงต้องตั้งใจ เหลืออีกไม่กี่เดือนแล้ว

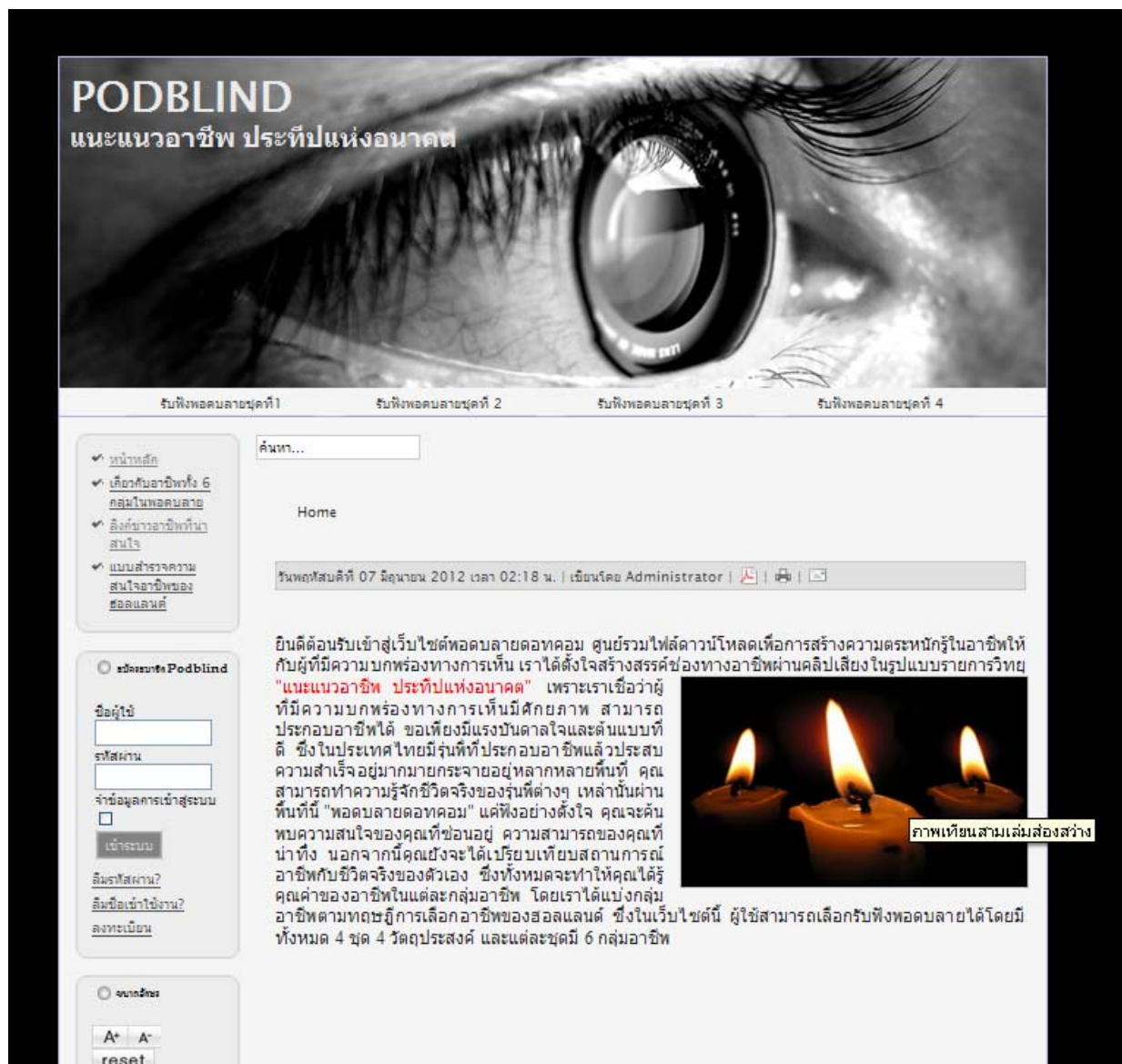
3. มิตีอาชีพ

เพิ่งรู้ว่าแต่ละอาชีพ มีความต้องการคนที่เข้าไปประกอบอาชีพไม่เหมือนกัน ไม่เคยรู้เลย ตอนเรียนในห้องก็ไม่เคยมีใครบอก บอกแต่ให้ตั้งใจเรียน ทำการบ้านนะ แต่ไม่เคยมีใครเล่าว่าอาชีพนี้เขาต้องการคนแบบนี้ คุณสมบัตินี้ละ รุ่นพี่ที่ตาบอด เขาไปทำมาแล้วเป็นแบบนี้ ข้อมูลพวกนี้เพิ่งจะได้รู้ตอนฟังพอดคาสต์ มันดีมาก และอยากขอเก็บไฟล์ไว้ จะได้ให้เพื่อนๆ และน้องๆ ได้ฟัง มีประโยชน์จริงๆ การได้รู้ว่าคนที่เขาเป็นเหมือนเรา เขาเดินไปข้างหน้าได้อย่างไร เจออะไรบ้าง คนตาดีเขาว่ายังไง ถ้าเราทำแบบนี้ อยากรู้หลอดพอดคาสต์เก็บไว้

ภาคผนวก จ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างหน้าเว็บ

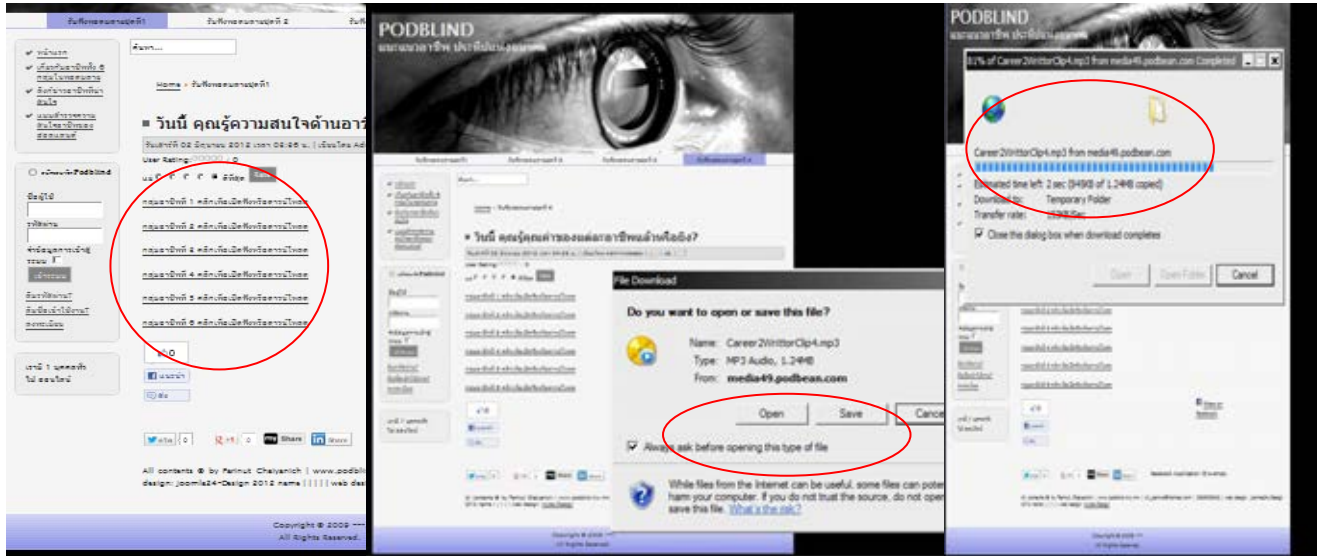

ภาพที่ 6.1 เว็บไซต์ที่เก็บพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน

เข้าสู่หน้าเว็บเพื่อรับฟังหรือดาวน์โหลด PODCAST

โดยแบ่งกลุ่มตามวัตถุประสงค์ของความตระหนักรู้ในอาชีพ 4 หัวข้อ

ทุกหัวข้อ นำเสนอทั้ง 6 กลุ่มอาชีพ ผู้ใช้สามารถคลิกฟังได้รวมทั้งสิ้น 24 คลิปเสียง

ภาพที่ 6.2 วิธีคลิกเพื่อฟัง

ผู้ใช้สามารถเลือกรับฟังกับโปรแกรมฟัง mp3.อัตโนมัติ ในเครื่อง หรือเลือกดาวน์โหลดเก็บไว้ฟังในภายหลังซึ่งในที่นี้ ตั้งอัตโนมัติไว้ที่โปรแกรม Nero ไฟล์จึงเล่นในโปรแกรมนี้ ผู้ใช้สามารถควบคุมการทำงานได้ตามความต้องการ ดังภาพที่ 6.3

ภาพที่ 6.3 รูปแบบการรับฟัง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ
เพื่อนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง

แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพนี้เป็นข้อความที่ถามถึงความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นเกี่ยวกับงานอาชีพโดยทั่วไป คำตอบของนักเรียนจะเป็นประโยชน์ในการเลือกอาชีพ และเป็นการจุดประกายเกี่ยวกับอาชีพให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ดังนั้นขอให้นักเรียนทุกคนตั้งใจและตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงภายในเวลาที่กำหนดแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพนี้มีข้อความทั้งหมด 30 ข้อ

การตอบ

โปรดฟังข้อความต่างๆ เหล่านี้ และตอบคำถาม ถ้านักเรียนมีความคิดหรือมีความรู้สึกมั่นใจกับข้อความนั้น โปรดตอบตามระดับความคิดเห็นของนักเรียนดังนี้

- 5 หมายถึงจริงมากที่สุดสำหรับฉัน
- 4 หมายถึงจริงมากสำหรับฉัน
- 3 หมายถึงจริงปานกลางสำหรับฉัน
- 2 หมายถึงจริงน้อยสำหรับฉัน
- 1 หมายถึงจริงน้อยที่สุดสำหรับฉัน

ตารางที่ 6.12 แบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพ

คำถาม	ระดับความคิดเห็น					ความคิดเห็นเพิ่มเติม
	จริงมากที่สุดสำหรับฉัน (5)	จริงมากสำหรับฉัน (4)	จริงปานกลางสำหรับฉัน (3)	จริงน้อยสำหรับฉัน (2)	จริงน้อยที่สุดสำหรับฉัน (1)	
มิติที่ 1 ด้านตนเอง						
1. ฉันมั่นใจว่าความแตกต่างเรื่องเพศ ไม่มีผลต่อการรับคนเข้าทำงานในทุกอาชีพ						
2. ฉันมั่นใจว่าความแตกต่างเรื่องสภาพร่างกายมีผลน้อยต่อการเข้าทำงานในอาชีพต่างๆ						
3. ฉันมั่นใจว่าการเปิดรับฟังข่าวสารตามสื่อต่างๆ ไม่ทำให้ฉันเรียนรู้เรื่องงานได้						
4. ฉันมั่นใจว่าการมีงานที่ดีทำ ไม่ช่วยให้การดำเนินชีวิตในสังคมของฉันดีขึ้นได้						
5. ฉันมั่นใจว่าความสมบูรณ์ของร่างกายไม่มีผลต่อการวางแผนอาชีพในอนาคต						
6. ฉันมั่นใจว่าการได้รู้เรื่องงานที่มีคนที่บกพร่อง						

คำถาม	ระดับความคิดเห็น					ความคิดเห็นเพิ่มเติม
	จริงมากที่สุด สำหรับ ฉัน (5)	จริงมาก สำหรับ ฉัน (4)	จริงปาน กลาง สำหรับ ฉัน (3)	จริงน้อย สำหรับ ฉัน (2)	จริงน้อย ที่สุด สำหรับ ฉัน (1)	
ทางการเห็นทำอยู่ จะช่วยให้ฉันได้แนวทางในการ ได้งานทำที่เหมาะสม						
7. ฉันมั่นใจว่าฉันและเพื่อนที่มีความสามารถและ ความสนใจที่ไม่เหมือนกัน ย่อมได้ทำงานที่ไม่ เหมือนกันด้วย						
8. ฉันมั่นใจว่างานที่เหมาะสมกับฉันคืองานที่ต้อง ฝึกจากความชำนาญด้วยประสบการณ์ ไม่ จำเป็นต้องเรียนสูงๆ						
9. ฉันมั่นใจว่าการมีงานทำจะช่วยให้ฉันได้ใช้ ความสามารถพิเศษพัฒนาสังคมได้						
10. ฉันมั่นใจว่าคนที่มีความประณีตในการทำงาน จะช่วยให้มีโอกาสได้งานที่ดีมากขึ้น						
มิติที่ 2 ด้านครอบครัวและสังคม						
11. ฉันมั่นใจว่าในการเลือกงาน พ่อแม่หรือคนใน ครอบครัวของฉันควรเป็นผู้ตัดสินใจว่างานใดที่ฉัน ควรทำ						
12. ฉันมั่นใจว่าการศึกษาไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะช่วย ให้ได้งานทำที่ดี						
13. ฉันมั่นใจว่าการได้รับทราบความเป็นไปใน ชุมชน สิ่งแวดล้อม สังคมและเศรษฐกิจ จะช่วยให้ ฉันหางานที่ดีและเหมาะสมได้						
14. ฉันมั่นใจว่าในจังหวัดของฉัน มีงานหลาย อย่างที่ผมสามารถเลือกทำได้						
15. ฉันมั่นใจว่าครอบครัวของฉันสามารถช่วยให้ ฉันตัดสินใจเลือกงานที่เหมาะสมได้						
16. ฉันมั่นใจว่าครูผู้สอนช่วยให้ฉันมีความรู้เรื่อง งานต่างๆ ได้						
17. ฉันมั่นใจว่าถึงจะเรียนจบระดับประถมศึกษา ก็หางานที่ดีทำได้พอๆ กับจบระดับที่สูงกว่า						

คำถาม	ระดับความคิดเห็น					ความคิดเห็นเพิ่มเติม
	จริงมากที่สุด สำหรับ ฉัน (5)	จริงมาก สำหรับ ฉัน (4)	จริงปาน กลาง สำหรับ ฉัน (3)	จริงน้อย สำหรับ ฉัน (2)	จริงน้อย ที่สุด สำหรับ ฉัน (1)	
18. ฉันมั่นใจว่าการมีงานที่ดีทำ จะทำให้โอกาสที่ฉันจะมีส่วนร่วมในงานสำคัญต่างๆ ทางชุมชนลดน้อยลง						
19. ฉันมั่นใจว่าแม้ว่าสภาพชุมชนจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม ก็ไม่มีผลต่อการประกอบอาชีพของฉัน						
20. ฉันมั่นใจว่าการแลกเปลี่ยน พูดคุยกับครู รุ่นพี่ หรือเพื่อนๆ เรื่องงานและอาชีพทั่วไป มีส่วนช่วยให้ฉันหางานที่ดีได้						
มิติที่ 3 ด้านอาชีพ						
21. ฉันมั่นใจว่าการมีความรู้พิเศษหลายด้าน จะช่วยให้ฉันสามารถหางานที่ดีได้						
22. ฉันมั่นใจว่าลักษณะของงานที่ดีจะต้องกำหนดเวลาในการทำงานไว้อย่างแน่นอน						
23. ฉันมั่นใจว่าการได้รู้ว่างานต่างๆ ต้องการคนที่มีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง ไม่ช่วยให้ฉันได้งานที่เหมาะสมกับตัวเอง						
24. ฉันมั่นใจว่าความแตกต่างของงานแต่ละอาชีพ เป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาในการตัดสินใจเลือกงานทำ						
25. ฉันมั่นใจว่าคนผมไม่เหมาะกับงานที่ต้องใช้แรงงานมาก						
26. ฉันมั่นใจว่าแม้ว่าฉันจะได้งานทำแล้ว แต่การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม จะช่วยให้ฉันประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานได้						
27. ฉันมั่นใจว่าประสบการณ์ของคนที่ทำงานในอาชีพต่างๆ ช่วยให้ฉันวางแผนอาชีพในอนาคตได้ดี						

คำถาม	ระดับความคิดเห็น					ความคิดเห็นเพิ่มเติม
	จริงมากที่สุด สำหรับ ฉัน (5)	จริงมาก สำหรับ ฉัน (4)	จริงปาน กลาง สำหรับ ฉัน (3)	จริงน้อย สำหรับ ฉัน (2)	จริงน้อย ที่สุด สำหรับ ฉัน (1)	
28. ฉันมั่นใจว่างานที่แตกต่างกันย่อมต้องการ คนทำงานที่มีคุณสมบัติที่แตกต่างกันด้วย						
29. ฉันมั่นใจว่าความแตกต่างเรื่องเพศ ไม่มีผลต่อ ความสำเร็จในการทำงาน						
30. ฉันมั่นใจว่าการได้รับข้อมูลเกี่ยวกับ ความสำเร็จของการทำงานแต่ละอาชีพ ไม่ส่งผล ต่อการวางแผนอาชีพในอนาคตของฉัน						

**แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นครูและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่มีต่อ
การส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับ
นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น**

สถานภาพครู

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....เบอร์โทร.....
ตำแหน่ง.....ประสบการณ์การสอน.....ปี
สอนวิชา.....ระดับชั้น.....
วันที่สัมภาษณ์.....เวลา.....น.

สถานภาพนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....เบอร์โทร.....
ห้อง.....สาเหตุของการมองไม่เห็น.....
อายุ.....ปี ความฝันในอาชีพ.....

จำนวนครั้งที่ขอฟังพอดคาสต์ มี ครั้ง ไม่มี
วันที่สัมภาษณ์.....เวลา.....น.

สวัสดิ์ (ทักษ์ชายและแนะนำตัว) การสัมภาษณ์นี้จะใช้เวลา 10-15 นาที โดยประมาณ

เบื้องต้น ขอชี้แจงเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ในครั้งนี้ การสัมภาษณ์ครั้งนี้จะเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความพึงพอใจที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพด้วยพอดคาสต์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ความคิดเห็นจากการสัมภาษณ์นี้ ข้อมูลจะถูกเก็บเป็นความลับ ผลจากการนำข้อมูลทั้งหมดเมื่อนำมาวิเคราะห์แล้ว จะนำเสนอผลในเชิงวิชาการเท่านั้น

ประเด็นหัวข้อในการสัมภาษณ์

สำหรับครู: ความคิดเห็นที่มีต่อการส่งเสริมความตระหนักรู้ในอาชีพเพื่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นด้วยกลยุทธ์เมตาคอกนิชันในพอดคาสต์

สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นหลังรับฟังพอดคาสต์:

1. หลังจากได้สำรวจแต่ละกลุ่มอาชีพจากการรับฟังพอดคาสต์แล้ว รู้สึกอย่างไรบ้าง และวางแผนอนาคตต่อเมื่อจบประถมศึกษาปีที่ 6 ได้หรือไม่ อย่างไร
2. หลังรับฟังแล้ว ความเข้าใจในงานแต่ละกลุ่มอาชีพ เปลี่ยนไปมากน้อยแค่ไหน ความฝันที่อยากจะทำงานอาชีพเปลี่ยนไปจากเดิมหรือไม่ มีความมั่นใจว่าบุคลิกภาพและความสามารถของตนเองเหมาะที่จะประกอบอาชีพในกลุ่มอาชีพใดบ้าง
3. ประโยชน์ที่ได้รับหลังการรับฟังพอดคาสต์ ได้อะไรบ้างจากการรับฟัง และสิ่งที่ควรปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในพอดคาสต์

4. หลังจากรับฟังทั้ง 24 คลิปเสียงแล้ว ได้เข้าไปเยี่ยมชมหน้าเว็บไซต์ของผู้วิจัยเพื่อรับฟังพอดคาสต์ตามลิงค์ที่ผู้วิจัยแจ้งหรือไม่ ถ้าเข้าไป เพราะเหตุใดจึงต้องการรับฟังซ้ำอีกครั้ง

ขอขอบพระคุณอย่างสูง ที่สละเวลาให้สัมภาษณ์ในครั้งนี้ ผลจากการสัมภาษณ์นี้จะนำไปเพื่อประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัยครั้งนี้อย่างแน่นอน ขอขอบพระคุณ

ภาคผนวก ฉ

ผลการตรวจสอบคุณภาพ

ตารางที่ 6.13 ผลการตรวจสอบคุณภาพของคำถามในบทสัมภาษณ์ที่ใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน
โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
1. ด้านความเหมาะสมของภาษาที่ใช้สัมภาษณ์							
1.1 ใช้ภาษาที่มีความชัดเจน ไม่คลุมเครือ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
1.2 ใช้ภาษาที่มีความเข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
1.3 ใช้ภาษาที่มีความเหมาะสมกับผู้ฟัง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
2. ด้านความเหมาะสมของเนื้อหาที่ใช้สัมภาษณ์							
2.1 มีความสอดคล้อง และตรงประเด็นที่นำเสนอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
2.2 ใช้คำถามที่น่าสนใจกระตุ้นให้ผู้ถูกสัมภาษณ์และผู้ฟังติดตามต่อ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
2.3 เป็นคำถามที่ไม่วกวนย้อนกลับไปเรื่องเดิม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
2.4 มีการลำดับเรื่องราวในการสัมภาษณ์ที่ดี	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
เหมาะสม							
3. ด้านการใช้กลยุทธ์เมตาคอกนิชันในการตั้งคำถาม							
3.1 มีการใช้คำถามเพื่อสร้างความคุ้นเคยและเตรียมอารมณ์ให้กับผู้ถูกสัมภาษณ์และผู้ฟัง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
3.2 เป็นคำถามที่ช่วยให้เกิดจินตนาการตามได้ง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
3.3 ช่วยให้ผู้ฟังได้วิเคราะห์ประเด็นสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
3.4 มีการกล่าวถึงสิ่งต่างๆ รอบตัวที่มีบทบาทต่อการสร้างเครือข่ายความรู้ด้านอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
3.5 มีการสรุปประเด็นทุกครั้งที่จบการสัมภาษณ์	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
รวม						1.00	เหมาะสม

ตารางที่ 6.14 ผลการตรวจสอบคุณภาพแบบสำรวจความตระหนักรู้ในอาชีพเพื่อนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นโดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อความ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
<i>มิติที่ 1 ตนเอง</i>							
1. ฉันมั่นใจว่าความแตกต่างเรื่องเพศ ไม่มีผลต่อการรับคนเข้าทำงานในทุกอาชีพ	+1	+1	+1	0	0	1.00	เหมาะสม
2. ฉันมั่นใจว่าความแตกต่างเรื่องสภาพร่างกายมีผลต่อการเข้าทำงานในทุกอาชีพ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
3. ฉันมั่นใจว่าการเปิดรับฟังข่าวสารตามสื่อต่างๆ ไม่ทำให้ข้าพเจ้าเรียนรู้เรื่องงานได้	+1	+1	+1	0	+1	0.80	เหมาะสม
4. ฉันมั่นใจว่าการมีงานที่ดีทำ ไม่ช่วยให้การดำเนินชีวิตในสังคมของข้าพเจ้าดีขึ้นได้	+1	+1	+1	0	+1	0.80	เหมาะสม
5. ฉันมั่นใจว่าความสมบูรณ์ของร่างกายไม่มีผลต่อการวางแผนอาชีพในอนาคต	+1	+1	+1	0	+1	0.80	เหมาะสม
6. ฉันมั่นใจว่าการได้รู้เรื่องงานที่มีคนที่บกพร่องทางการเห็นทำอยู่ จะช่วยให้ข้าพเจ้าได้แนวทางในการได้งานทำที่เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
7. ฉันมั่นใจว่าฉันและเพื่อนที่มีความสามารถและความสนใจที่ไม่เหมือนกัน ย่อมได้ทำงานที่ไม่เหมือนกันด้วย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
8. ฉันมั่นใจว่างานที่เหมาะสมกับฉันคืองานที่ต้องฝึกจากความชำนาญด้วยประสบการณ์ ไม่จำเป็นต้องเรียนสูงๆ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
9. ฉันมั่นใจว่าการมีงานทำจะช่วยให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าและความสำคัญในตัวของฉันมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
10. ฉันมั่นใจว่าคนที่มีความประณีตในการทำงาน จะช่วยให้มีโอกาสดำรงงานที่ดีมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
<i>มิติที่ 2 ครอบครัวและสังคม</i>							
11. ฉันมั่นใจว่าในการเลือกงาน พ่อแม่หรือคนในครอบครัวของฉันควรเป็น ผู้ตัดสินใจว่างานใดที่ฉันควรทำ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
12. ฉันมั่นใจว่าการศึกษาไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ได้งานทำที่ดี	+1	+1	+1	0	0	0.60	เหมาะสม
13. ฉันมั่นใจว่าการได้รับทราบความเป็นไปในชุมชน สิ่งแวดล้อม สังคมและเศรษฐกิจ จะช่วยให้ฉันหางานที่ดีและเหมาะสมได้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม

ข้อความถาม	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่า ioc	แปลผล
	1	2	3	4	5		
14. ฉันมั่นใจว่าในจังหวัดของฉัน มีงานหลายอย่างที่ฉันสามารถเลือกทำได้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
15. ฉันมั่นใจว่าครอบครัวของฉัน สามารถช่วยให้ฉันตัดสินใจเลือกงานที่เหมาะสมได้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
16. ฉันมั่นใจว่าครูผู้สอนช่วยให้ฉันมีความรู้เรื่องงานต่างๆ ได้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
17. ฉันมั่นใจว่าถึงจะเรียนจบระดับประถมศึกษา ก็หางานที่ดีทำได้พอๆ กับจบระดับที่สูงกว่า	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
18. ฉันมั่นใจว่าการมีงานที่ดีทำ จะทำให้โอกาสที่ฉันจะมีส่วนร่วมในงานสำคัญต่างๆ ทางชุมชนลดน้อยลง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
19. ฉันมั่นใจว่าแม้ว่าสภาพชุมชนจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม ก็ไม่มีผลต่อการประกอบอาชีพของฉัน	+1	+1	+1	0	0	0.60	เหมาะสม
20. ฉันมั่นใจว่าการแลกเปลี่ยน พูดคุยกับครู รุ่นพี่ หรือเพื่อนๆ เรื่องงานและอาชีพทั่วไป มีส่วนช่วยให้ฉันหางานที่ดีได้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
<i>มิติที่ 3 อาชีพ</i>							
21. ฉันมั่นใจว่าการมีความรู้พิเศษหลายด้าน จะช่วยให้ฉันสามารถหางานที่ดีได้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
22. ฉันมั่นใจว่าลักษณะของงานที่ดีจะต้องกำหนดเวลาในการทำงานไว้อย่างแน่นอน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
23. ฉันมั่นใจว่าการได้รู้ว่าจะงานต่างๆ ต้องการคนที่มีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง ไม่ช่วยให้ฉันได้งานที่เหมาะสมกับตัวเอง	+1	+1	+1	0	0	0.60	เหมาะสม
24. ฉันมั่นใจว่าความแตกต่างของงานแต่ละอาชีพ เป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาในการตัดสินใจเลือกงานทำ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
25. ฉันมั่นใจว่าคนพอมไม่เหมาะกับงานที่ต้องใช้แรงงานมาก	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
26. ฉันมั่นใจว่าแม้ว่าฉันจะได้งานทำแล้ว แต่การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม จะช่วยให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานได้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
27. ฉันมั่นใจว่าประสบการณ์ของคนที่ทำงานในอาชีพต่างๆ ช่วยให้ฉันวางแผนอาชีพในอนาคตได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
28. ฉันมั่นใจว่างานที่แตกต่างกันย่อมต้องการคนทำงานที่มีคุณสมบัติที่แตกต่างกันด้วย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม

ข้อความถาม	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
29. ฉันมั่นใจว่าความแตกต่างเรื่องเพศ มีผลต่อความสำเร็จในการทำงาน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
30. ฉันมั่นใจว่าการได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความสำเร็จของการทำงานแต่ละอาชีพ ไม่ส่งผลต่อการวางแผนอาชีพในอนาคตของฉัน	+1	+1	+1	0	0	0.60	เหมาะสม
	รวม					0.89	เหมาะสม

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวปริณัฐ ไชยนิษฐ์ เกิดเมื่อวันที่ 23 กันยายน พ.ศ. 2524 ที่โรงพยาบาลหัวเฉียว จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปัจจุบันปฏิบัติงานในตำแหน่งผู้ผลิตรายการ สถานีวิทยุแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยผลิตและดำเนินรายการวิทยุดังนี้ 1) ลูกทุ่งเพลงดีดร์้อยเอ็ดจุดห้า 2) ศาสตร์สร้างสุข 3) เสรีของผู้บริโภค 4) เปิดประตูสู่มหาวิทยาลัย 5) คู่ยกันสักกนิค และ 6) พัฒนศึกษา พัฒนาประเทศ (ร่วมกับผู้ดำเนินรายการผู้ทรงคุณวุฒิ รองศาสตราจารย์ ดร.กรรณิการ์ สัจกุล ปุชนิยาจารย์ แห่งคณะครุศาสตร์ ปี 2555) ออกอากาศทาง FM 101.5 MHz และ www.curadio.chula.ac.th (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 ถึง ปัจจุบัน) จบการศึกษาชั้นปริญญาบัณฑิตในปี พ.ศ. 2546 จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จากคณะศึกษาศาสตร์ สาขาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา เคยมีผลงานตีพิมพ์หนังสือชื่อวังวนเด็กติดเกม : Gamer zone และได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับ 2 จากการประกวดงานเขียนนิทานดาวดวงจันทร์ จัดโดยสถาบันวิจัยดาราศาสตร์แห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในเรื่อง ความลับของดวงจันทร์